

பொதுத் தமிழ்

(CBCS - 2021-22)

(கல்வியாண்டு முதல்)

பகுதி - ஒன்று

முதலாம் ஆண்டு

இரண்டாம் பருவம்

காப்பியங்கள்-அறஇலக்கியங்கள்

சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற் புலம்,

புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்

முதல் ஆண்டு - இரண்டாம் பருவம்

தாள் - II

(அற இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள் மற்றும் உரைநடை)

பொருளடக்கம்

அற இலக்கியங்கள்

1. திருக்குறள் (20 குறட்பாக்கள்)
இனியவைகூறல் (அறத்துப்பால்),
பண்புடைமை (பொருட்பால்)
2. நாலடியார் (5 பாடல்கள்)
தாளாண்மை (191,192,195,196,197)
3. பழமொழி நானூறு (5 பாடல்கள்)
(5, 39, 46, 59, 70)
4. நல்வழி (5 பாடல்கள்)
(2, 3, 5, 10, 12)
5. நன்னெறி (5 பாடல்கள்)
(8, 14, 18, 30, 31)

காப்பியங்கள்

1. சிலப்பதிகாரம் - கொலைக்களக் காதை (1 - 93)
2. கம்பராமாயணம் - கிட்கிந்தா காண்டம், வாலி வதைப் படலம் (72 - 90)
3. பெரிய புராணம் - கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் (815 - 834)
4. சீறாப்பபுராணம் - மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம் (22 பாடல்கள்)
(3, 6, 16, 38, 39, 40, 44, 45, 47, 48, 50, 51, 54, 57, 61, 62, 63, 64, 65, 69,
70, 71)
5. தேம்பாவணி - ஐயம் நீங்கு படலம் (82 - 93)

உரைநடை

1. அறிவுநூற் கல்வி – மறைமலை அடிகள்
2. அறிவியலும் இலக்கியமும் - மு.வரதராசனார்
3. நிற்பதுவே நடப்பதுவே பறப்பதுவே - சா.பிரபஞ்சன்
4. எது வாழ்க்கை? - ம.லெ.தங்கப்பா
5. அந்தக் காலத்திலே நடந்தது - தமிழ் ஒளி

இலக்கிய வரலாறு

பாடம் தழுவிய இலக்கிய வரலாறு

1. அற இலக்கியங்கள்
2. காப்பியங்கள்
3. உரைநடை

மொழிப்பாடம்
அற இலக்கியங்கள்1. திருக்குறள்

1. திருக்குறள்
இனியவை கூறல்

இன்சொலால் ஈரம் அலையிப் படிநிலவாம் செம் பொருள் கண்டார் வாயச் சொல்	1
அகனமர்ந்து ஈதலின் நன்றே முகனமர்ந்து இன்சொலன் ஆகப்பெறின்	2
முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானாம் இன்சொலினதே அறம்	3
துன்புறாஉம் துவ்வாம் இல்லாகும் யார் மாட்டும் இன்புறாஉம் இன்சொலவர்க்கு	4
பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல்ஒருவற்கு அணியல்ல மற்றுப் பிற	5
அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை நாடி இனிய சொலின்	6
நயன்ஈன்ற நன்றி பயக்கும் பயன்ஈன்று பண்பின் தலைபிரியாச் சொல்	7
சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும் இம்மையும் இன்பம் தரும்	8
இன்சொல் இனிஈன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ வன்சொல் வழங்கு எது?	9
இனிய உளவாக இன்னாத கூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று	10

பண்புடைமை

உண்பதத்தால் எய்தல் எளிது என்ப யார்மாட்டும் பண்புடைமை என்னும் வழக்கு	1
அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் இவ்விரண்டும் பண்புடைமை என்னும் வழக்கு	2
உறுப்புஒத்தல் மக்கள்ஒப்பு அன்றால்வெறுத்தக்க பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு	3
நயனொடு நன்றி புரிந்த பயன்உடையார் பண்புபாராட்டும் உலகு	4
நகையுள்ளும் இன்னாது இகழ்ச்சி பகையுள்ளும் பண்புள பாடறியார் மாட்டு	5

பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அஃதின்றேல் மண்புக்கு மாய்வது மன்	6
அரம்போலும் கூர்மையரேனும் மரம்போல்வார் மக்கட் பண்பிலா தவர்	7
நண்காற்றா ராகிநயமில் செய்வார்க்கும் பண்பாற்றார் ஆதல் கடை	8
நகல்வல்லார் அல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம் பகலும்பாற் பட்டன்று இருள்	9
பண்புஇலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால் கலம்தீமையால் திரிந்தற்று	10

2. நாலடியார்

தாளாண்மை(முயற்சி உடைமை)

- கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின்கீழ்ப் பைங்கூழ்போல்
கேளீவ துண்டு கிளைகளோ துஞ்சு
வாளாடு கூத்தியர் கண்போல் தடுமாறும்
தாளாளர்க் குண்டோ தவறு. 191
- ஆடுகோ டாகி அதரிடை நின்றதூஉம்
காழ்கொண்ட கண்ணே களிறணைக்கும் கந்தாகும்
வாழ்தலும் அன்ன தகைத்தே ஒருவன்றான்
தாழ்வின்றித் தன்னைச் செயின். 192
- நல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றும்
சொல்லள வல்லால் பொருளில்லை - தொல்சிறப்பின்
ஒண்பொரு ளொன்றோ தவம்கல்வி யாள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகும் குலம். 195
- ஆற்றும் துணையும் அறிவினை உள்ளடக்கி
ஊக்கம் உரையார் உணர்வுடையார் - ஊக்கம்
உறுப்பினால் ஆராயும் ஒண்மை யுடையார்
குறிப்பின்கீழ்ப் பட்ட துலகு. 196
- சிதலை தினப்பட்ட ஆல மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழுன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகண் தோன்றிற்றான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும். 197

3. பழமொழி நானூறு

- உணற்கினியஇன்னீர்பிறிதுழிஇல்லென்றும்
கிணற்றுக்கத்துத்தேரைபோல்ஆகார் - கணக்கினை
முற்றப்பகலும்முனியா(து) இனிதோதிக்
'கற்றலின்கேட்டலேநன்று'. 5
- கெடுவல்லஎனப்பட்டகண்ணும்தனக்கோர்
வடுவல்லசெய்தலேவேண்டும் - நெடுவரை
முற்றுநீர்ஆழிவரையகத்(து) ஈண்டிய
'கல்தேயும்தேயாதுசொல்'. 39
- நெடியதுகாண்கிலாய்நீயொளியைநெஞ்சே!
கொடியதுகூறினாய்மன்ற - அடியுளே
'முற்பகல்கண்டான்பிறன்கேடுதன்கேடு
பிற்பகல்கண்டுவிடும்'. 46
- சுறுத்தாற்றித்தம்மைக்கடியசெய்தாரைப்
பொறுத்தாற்றிச்சேறல்புகழால் - ஒறுத்தாற்றின்
வானோங்குமால்வரைவெற்ப! பயனின்றே
'தானோன்றிடவரும்சால்பு'. 59
- ஒற்கத்தாம்உற்றஇடத்தும்உயர்ந்தவர்
நிற்பவேநின்றநிலையின்மேல் - வற்பத்தால்
தன்மேல்நலியும் 'பசிபெரிதாயினும்
புன்மேயாதாகும்புலி'. 70

4. நல்வழி

- சாதிஇரண்டொழியவேறில்லைசாற்றுங்கால்
நீதிவழுவாநெறிமுறையின் - மேதினியில்
இட்டார்பெரியார்இடாதார்இழிகுலத்தார்
பட்டாங்கில்உள்ளபடி. 2
- இடும்பைக்(கு) இடும்பைஇயலுடம்(பு) இதன்றே
இடும்பொய்யைமெய்யென்ற(று) இராதே - இடங்கடுக
உண்டாயின்உண்டாகும்ஊழில்பெருவலிநோய்
விண்டாரைக்கொண்டாடும்வீடு. 3
- வருந்திஅழைத்தாலும்வாராதவாரா
பொருந்துவனபோமி(ன்) என்றால்போகா - இருந்தேங்கி
நெஞ்சம்புண்ணாகநெடுந்தாரம்தாம்நினைந்து
துஞ்சுவதேமாந்தர்தொழில். 5
- ஆண்டாண்டுதோறும்அழுதுபுரண்டாலும்
மாண்டார்வருவரோமாநிலத்தீர் - வேண்டா!
நமக்கும்அதுவழியே! நாம்போம்அளவும்
எமக்கென்?என்று) இட்டு, உண்டு, இரும் 10
- ஆற்றங்கரையின்மரமும்அரசறிய
வீற்றிருந்தவாழ்வும்விழும்அன்றே - ஏற்றம்
உழுதுண்டுவாழ்வதற்குஒப்பில்லைகண்டீர்
பழுதுண்டுவேறோர்பணிக்கு, 12

5. நன்னெறி

ஆறுவதுசினம்

உள்ளம்கவர்ந்தெழுந்துஓங்குசினம்காத்துக்
கொள்ளும்குணமேகுணமென்க - வெள்ளம்
தடுத்தல்அரிதோதட்டங்கரைதான்பேர்த்து
விடுத்தலரிதோவிளம்பு.

8

செல்வச்செருக்குக்கூடாது

தொலையாப்பெருஞ்செல்வத்தோற்றத்தோமென்று
கலையாயாவர்செருக்குச்சார்தல் - இலையால்
இரைக்கும்வண்டுஊதுமலர்ஈங்கோதாய்மேரு
வரைக்கும்வந்தன்றுவளைவு.

14

இன்சொல்லையேஉலகம்விரும்பும்

இன்சொலாலன்றிஇருநீர்வியனுலகம்
வன்சொலால்என்றும்மகிழாதே - பொன்செய்
அதிர்வளையாய்பொங்காதுஅழல்கதிரால்தண்ணென்
கதிர்வரவால்பொங்குங்கடல்.

18

இறப்புக்குமுன்அறம்செய்க

கொள்ளங்கொடுங்கூற்றம்கால்வான்குறுகுதன்முன்
உள்ளம்கனிந்தறம்செய்துய்கவே - வெள்ளம்
வருவதற்குமுன்னர்அணைகோலிவேயார்
பெருகுதற்கண்என்செய்வார்பேசு.

30

பிறர்துன்பம்தாங்குக

பேரறிஞர்தாக்கும்பிறர்துயரம்தாங்கியே
வீரமொடுகாக்கவிரைகுவர் - நேரிழாய்
மெய்சென்றுதாக்கும்வியன்கோல்அடிதன்மேல்
கைசென்றுதாங்கும்கடிது.

31

காப்பிய இலக்கியங்கள்

7. சிலப்பதிகாரம்-கொலைக்களக்காதை

அரும்பெறற்பாவையைஅடைக்கலம்பெற்ற இரும்பேருவகையின்இடைக்குலமடந்தை அளைவிலையுணவின்ஆய்ச்சியர்தம்மொடு மிளைசூழ்கோவலர்இருக்கையன்றிப் பூவலாட்டியபுனைமாண்பந்தர்க்	5
காவற்சிறற்றிற்கடிமனைப்படுத்துச் செறிவளையாய்ச்சியர்சிலருடன்கூடி நறுமலர்க்கோதையைநாணீராட்டிக் கூடல்மகளிர்கோலங்கொள்ளும் ஆடகப்பைம்பூணருவிலையழிப்பச்	10
செய்யாக்கோலமொடுவந்தீர்க்கென்மகள் ஐயைகாணீரடித்தொழிலாட்டி பொன்னிற்பொதிந்தேன்புனைபூங்கோதை என்னுடன்றங்கையீங்கிருக்கெனத்தொழுது மாதவத்தாட்டிவழித்துயர்நீக்கி	15
ஏதமில்லாஇடந்தலைப்படுத்தினள் நோதகவுண்டோநும்மகனார்க்கினிச் சாவகநோன்பிகளடிகளாதலின் நாத்தூண்நங்கையொடுநாள்வழிப்படுஉம் அடிசிலாக்குதற்கமைந்தநற்கலங்கள்	20
நெடியாதளிமின்றீரெனக்கூற இடைக்குலமடந்தையர்இயல்பிற்குன்றா மடைக்கலந்தன்னொடுமாண்புடைமரபிற் கோளிப்பாகற்கொழுங்கனித்திரள்காய் வாள்வரிக்கொடுங்காய்மாதுளம்பசுங்காய்	25
மாவின்கனியொடுவாழைத்தீங்கனி சாலியரிசிதம்பாற்பயனொடு கோல்வளைமாதேகொள்கெனக்கொடுப்ப மெல்விரல்சிவப்பப்பல்வேறுபசுங்காய் கொடுவாய்க்குயத்துவிடுவாய்செய்யத்	30
திருமுகம்வியர்த்ததுசெங்கண்சேந்தன கரிபுறஅட்டில்கண்டனள்பெயர வையெரிமூட்டியஐயைதன்னொடு கையறிமடைமையிற்காதலற்காக்கித் தாலப்புல்லின்வால்வெண்தோட்டுக்	35

கைவன்மகடுஉக்கவின்பெறப்புனைந்த
செய்வினைத்தவிசிற்செல்வன்இருந்தபின்
கடிமலரங்கையிற்காதலனடிநீர்
சுடுமண்மண்டையில்தொழுதனள்மாற்றி
மண்ணகமடந்தையைமயக்கொழிப்பனள்போல் 40

தண்ணீர்தெளித்துத்தன்கையால்தடவிக்
குமரிவாழையின்குருத்தகம்விரித்தீங்கு
அமுதமுண்கஅடிகளீங்கென
அரசர்பின்னோர்க்கருமறைமருங்கின்
உரியவெல்லாம்ஒருமுறைகழித்தாங்கு 45

ஆயர்பாடியின்அசோதைபெற்றெடுத்த
பூவைப்புதுமலர்வண்ணன்கொல்லோ
நல்லமுதுண்ணும்நம்பியீங்குப்
பல்வளைத்தோளியும்பண்டுநங்குலத்துத்
தொழுனையாற்றினுள்தாமணிவண்ணனை 50

விழுமந்தீர்த்தவிளக்குக்கொல்லென
ஐயையுந்தவ்வையும்விம்மிதம்எய்திக்
கண்கொளாநமக்கிவர்காட்சியீங்கென
உண்டினிதிருந்தஉயர்பேராளற்கு
அம்மென்திரையலோடடைக்காயீத்த 55

மையீரோதியைவருகெனப்பொருந்திக்
கல்லதர்அத்தம்கடக்கயாவதும்
வல்லுநகொல்லோமடந்தைமெல்லடியென
வெம்முனையருஞ்சுரம்போந்ததற்கிரங்கி
எம்முதுகுரவர்என்னுற்றனர்கொல் 60

மாயங்கொல்லோவல்வினைகொல்லோ
யானுளங்கலங்கியாவதும்அறியேன்
வறுமொழியாளரொடுவம்பப்பரத்தரொடு
குறுமொழிகோட்டிநெடுநகைபுக்குப்
பொச்சாப்புண்டுபொருளுரையாளர் 65

நச்சுக்கொன்றேற்கும்நன்னெறியுண்டோ
இருமுதுகுரவரேவலும்பிழைத்தேன்
சிறுமுதுக்குறைவிக்குச்சிறுமையுஞ்செய்தேன்
வழுவெனும்பாரேன்மாநகர்மருங்கீண்டு
எழுகெனஎழுந்தாய்என்செய்தனையென 70

அறவோர்க்களித்தலும் அந்தணரோம்பலும்
துறவோர்க்கெதிர்தலும் தொல்லோர்சிறப்பின்
விருந்தெதிர்கோடலும் இழந்தஎன்னைநும்
பெருமகடன்னொடும் பெரும்பெயர்த்தலைத்தாள்
மன்பெருஞ்சிறப்பின் மாநிதிக்கிழவன் 75

முந்தைநில்லாமுனிவிகந்தனனா
அற்புளஞ்சிறந்தாங்கருண்மொழி அளைஇ
எற்பாராட்டயானகத்தொளித்த
நோயும் துன்பமும் நொடிவது போலுமென்
வாயல்முறுவற்கவர் உள்ளகம்வருந்தப் 80

போற்றாவொழுக்கம்புரிந்தீர்யாவதும்
மாற்றாஉள்ளவாழ்க்கையேனாதலின்
ஏற்றெழுந்தனன்யான் என்றவள்கூறக்
குடிமுதற்சுற்றமும் குற்றிளையோரும்
அடியோர்பாங்கும் ஆயமும்தீங்கி 85

நாணமும் மடனும் நல்லோரேத்தும்
பேணியகற்பும் பெருந்துணையாக
என்னொடுபோந்தீங்கென்று யர்களைந்த
பொன்னேகொடியேபுனைபூங்கோதாய்
நாணின்பாவாய் நீணிலவிளக்கே 90

கற்பின்கொழுந்தே பொற்பின் செல்வி
சீறடிச்சிலம்பினொன்று கொண்டியான் போய்
மாறிவருவன் மயங்கா தொழிகெனக் 93

9. பெரிய புராணம்

கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்

- கருமுகில்என்னநின்றகண்படாவில்லியார்தாம்
வருமுறைஆறாம்நாளில்வரும்இரவுஒழிந்தகாலை
அருமறைமுனிவனார்வந்தணைவதன்முன்னம்போகித்
தருமுறைமுன்புபோலத்தனிப்பெருவேட்டைஆடி 816
- மாறில்ஊன்அமுதும்நல்லமஞ்சனப்புனலும்சென்னி
ஏறுநாண்மலரும்வெவ்வேறுஇயல்பினில்அமைத்துக்கொண்டு
தேறுவார்க்குஅமுதம்ஆனசெல்வனார்திருக்காளத்தி
ஆறுசேர்சடையார்தம்மைஅணுகவந்துஅணையாநின்றார் 817
- இத்தனைபொழுதுதாழ்த்தேன்எனவிரைந்துஏகுவார்முன்
மொய்த்தபல்சகுனம்எல்லாம்முறைமுறைதீங்குசெய்ய
இத்தகுதீயபுட்கள்ஈண்டமுன்உதிரங்காட்டும்
அதனுக் கென்கொல்கெட்டேன்அடுத்தது என்றுஅணையும்போதில் 818
- அண்ணலார்திருக்காளத்திஅடிகளார்முனிவனார்க்கு
திண்ணனார்பரிவுகாட்டத்திருநயனத்தில்ஒன்று
துண்ணெனஉதிரம்பாயஇருந்தனர்தாரத்தேஅவ்
வண்ணவெஞ்சிலையார்கண்டுவல்விரைந்துஓடிவந்தார் 819
- வந்தவர்குருதிகண்டார்மயங்கினார்வாயில்நன்னீர்
சிந்திடக்கையில்ஊனும்சிலையுடன்சிதறிவீழ்க்
கொந்தவர்பள்ளித்தாமம்குஞ்சிநின்றுஅலைந்துசோரப்
பைந்தழைஅலங்கல்மார்பர்நிலத்துஇடைப்பதைத்துவீழ்ந்தார் 820
- விழுந்தவரஎழுந்துசென்றுதுடைத்தனர்குருதிவீழ்வது
ஒழிந்திடக்காணார்செய்வதுஅறிந்திலர்உயிர்த்துமீள
அழிந்துபோய்வீழ்ந்தார்தேறியாரிதுசெய்தார்என்னா
எழுந்தனர்திசைகள்எங்கும்பார்த்தனர்எடுத்தார்வில்லும் 821
- வாளியுந்தெரிந்துகொண்டுஇம்மலையிடைஎனக்குமாறா
மீளிவெம்மறவர்செய்தார்உளர்கொலோ?விலங்கின்சாதி
ஆளிமுன்னாகியுள்ளவிளைத்தவோ? அறியேன்என்று
நீளிருங்குன்றைச்சாரல்நெடிதிடைநேடிச்சென்றார் 822
- வேடரைக்காணார்தீயவிலங்குகள்மருங்குஎங்கும்
நாடியுங்காணார்மீண்டும்நாயனார்தம்பால்வந்து
நீடியசோகத்தோடுநிறைமலர்ப்பாதம்பற்றி
மாடுறக்கட்டிக்கொண்டுகதறினார்கண்ணீர்வார 823
- பாவியேன்கண்டவண்ணம்பரமனார்க்குஅடுத்ததுஎன்னோ?

- ஆவியின்இனியஎங்கள்அத்தனார்க்குஅடுத்ததுஎன்னோ ?
மேவினார்பிரியமாட்டாவிமலனார்க்குஅடுத்ததுஎன்னோ?
ஆவதுஒன்றுஅறிகிலேன்யான்என்செய்கேன்என்றுபின்னும் 824
- என்செய்தால்தீருமோதான்?எம்பிரான்திறத்துத்தீங்கு
முன்செய்தார்தம்மைக்கானேன்மொய்கழல்வேடர்என்றும்
மின்செய்வார்பகழிப்புண்கள்தீர்க்கும்மெய்மருந்துதேடிப்
பொன்செய்தாழ்வரையிற்கொண்டுவருவன்நான்என்றுபோனார் 825
- நினைத்தனர்வேறுவேறுநெருங்கியவனங்கள்எங்கும்
இனத்திடைபிரிந்தசெங்கணேறுஎனவெருக்கொண்டுஎய்திப்
புனத்திடைப்பறித்துக்கொண்டுபூதநாயகன்பால்வைத்த
மனத்தினும்கடிதுவந்துதம்மருந்துகள்பிழிந்துவார்த்தார் 826
- மற்றவர்பிழிந்துவார்த்தமருந்தினால்திருக்காளத்திக்
கொற்றவர்கண்ணில்புண்ணீர்குறைபடாதுஇழியக்கண்டும்
இற்றையின்நிலைமைக்குஎன்னோஇனிச்செயல்என்றுபார்ப்பார்
உற்றநோய்தீர்ப்பதுஊனுக்குஊன்எனும்உரைமுன்கண்டார் 827
- இதற்கினிஎன்கண்அம்பால்இடந்துஅப்பின்எந்தையார்கண்
அதற்கிதுமருந்தாய்ப்புண்ணீர்நிற்கவும்அடுக்கும்என்று
மதர்த்துஎழும்உள்ளத்தோடுமகிழ்ந்துமுன்இருந்துதங்கண்
முதற்சரம்அடுத்துவாங்கிமுதல்வர்தம்கண்ணில்அப்ப 828
- நின்றசெங்குருதிகண்டார்நிலத்தின்நின்றேப்பாய்ந்தார்
குன்றெனவளர்ந்ததோள்கள்கொட்டினார்கூத்தும்ஆடி
நன்றுநான்செய்தஇந்தமதிஎனநகையும்தோன்ற
ஒன்றியகளிப்பினாலேஉன்மத்தர்போலமிக்கார் 829
- வலத்திருகண்ணில்தம்கண்அப்பியவள்ளலார்தம்
நலத்தினைப்பின்னும்காட்டநாயனார்மற்றைக்கண்ணில்
உலப்பில்செம்குருதிபாயக்கண்டனர்உலகில்வேடர்
குலப்பெருந்தவத்தால்வந்துகொள்கையின்உம்பர்மேலார் 830
- கண்டபின்கெட்டேன்எங்கள்காளத்தியார்கண்ஒன்று
புண்டருகுருதிநிற்கமற்றைக்கண்குருதிபொங்கி
மண்டுமற்றுஇதனுக்குஅஞ்சேன்மருந்துகைகண்டேன்இன்னும்
உண்டொருகண்அக்கண்ணைஇடந்துஅப்பிஒழிப்பேன்என்று 831
- கண்ணுதல்கண்ணில்தம்கண்இடந்துஅப்பிற்காணும்நேர்பாடு
எண்ணுவர்தம்பிரான்தன்திருக்கண்ணில்இடக்கால்ஊன்றி
உண்ணிறைவிருப்பினோடும்ஒருதனிப்பகழிகொண்டு
திண்ணனார்கண்ணில்ஊன்றத்தரித்திலர்தேவதேவர் 832

செங்கண்வெள்விடையின்பாகர்திண்ணனார்தம்மைஆண்ட
அங்கணர்திருக்காளத்திஅற்புதர்திருக்கைஅன்பர்
தங்கண்முன்இடக்குங்கையைத்தடுக்கமுன்றுஅடுக்குநாக
கங்கணர்அமுதவாக்குக்கண்ணப்பநிற்களன்ற

833

கானவர்பெருமானார்தங்கண்இடந்துஅப்பும்போதும்
ஊனமும்உகந்தஐயர்உற்றுமுன்பிடிக்கும்போதும்
ஞானமாமுனிவர்கண்டார்நான்முகன்முதலாய்உள்ள
வானவர்வளர்பூமாரிபொழிந்தனர்மறைகள்ஆர்ப்ப

834

பேறினிஇதன்மேல்உண்டோ?பிரான்திருக்கண்ணில்வந்த
ஊறுகண்டுஅஞ்சித்தம்கண்இடந்தப்பஉதவும்கையை
ஏறுயர்த்தவர்தம்கையால்பிடித்துக்கொண்டுஎன்வலத்தில்
மாறிலாய்நிற்களன்றுமன்னுபேர்அருள்புரிந்தார்

835

10. கம்பராமாயணம்

வாலி வதைப் படலம்

இராமனதுசெயல்நினைந்துவாலிநாணிவருந்துதல்

'இல்அறம்துறந்தநம்பி,

எம்மனோர்க்குஆகத்தங்கள்

வில்அறம்துறந்தவீரன்,

தோன்றலால், வேதநூலில்

சொல்அறம்துறந்திலாத

சூரியன்மரபும், தொல்லை

நல்அறம்துறந்தது' என்னா,

நகைவர, நாண்உள்கொண்டான்

72

வெள்கிடும்; மகுடம்சாய்க்கும்;

வெடிபடச்சிரிக்கும்; மீட்டும்

உள்கிடும்; 'இதுவும்தான்ஓர்

ஓங்குஅறமோ?' என்றுஉன்னும்;

முள்கிடும்குழியில்புக்க

மூரிவெம்களிநல்யானை

தொள்கொடும்கிடந்ததுஎன்னத்,

துயர்உழந்துஅழிந்துசோர்வான்

73

'இராமன்முறைதிறம்பினான்' என்றுகூறிவருந்தும்

வாலியின்முன்னேஇராமன்வந்துதோன்றுதல்

'இறைதிறம்பினனால்; என்னே

இழிந்துளோர்இயற்கை?என்னில்

முறைதிறம்பினனால்' என்று

மொழிகின்றமுகத்தான்முன்னர்,

மறைதிறம்பாதவாய்மை

மன்னர்க்குமுன்னம்சொன்ன

துறைதிறம்பாமல்காக்கத்

தோன்றினான், வந்துதோன்ற

74

இராமனைக்கண்ணுற்றவாலி, 'நின்செயல்முறையற்றது'
எனக்கூறிஇகழ்தல்

கண்ணுற்றான்வாலி,
நீலக்கார்முகில், கமலம்பூத்து,
மண்உற்றுவரிவில்ஏந்தி,
வருவதேபோலும்மாலை;
புண்உற்றதுஅனையசோரி
பொறியொடும்பொடிப்ப, நோக்கி,
'எண்உற்றாய்என்செய்தாய்?' என்று,
ஏசுவான்இயம்பல்உற்றான்

75

'வாய்மையும்மரபும்காத்து
மன்உயிர்துறந்தவள்ளல்
தூயவன்மைந்தனே! நீ
பரதன்முன்தோன்றினாயே;
தீமைதான்பிறரைக்காத்துத்
தான்செய்தால்தீங்குஅன்றுஆம்ஓ?
தாய்மையும்அன்றிநட்பும்
தருமமும்தழுவிநின்றாய்

76

குலம்இது; கல்விஈது;
கொற்றம்ஈது; உற்றுநின்ற
நலம்இது; புவனம்மூன்றும்
நாயகம்உன்னதுஅன்றோ?
வலம்இது; இவ்உலகம்தாங்கும்
வண்மைஈது; என்றால்திண்மை
அலமரச்செய்யலாமோ,
அறிந்திருந்துஅயர்ந்துளார்போல்

77

'கோஇயல்தருமம்உங்கள்
குலத்துஉதித்தோர்கட்குஎல்லாம் -
ஓவியத்துஎழுதஒண்ணா
உருவத்தாய்; - உடைமைஅன்றோ?
ஆவியை, சனகன்பெற்ற
அன்னத்தை, அமிழ்தின்வந்த
தேவியைப்பிரிந்தபின்னை,

'அரக்கர்ஓர்அழிவுசெய்து

கழிவரேல், அதற்குவேறுஓர்
குரக்குஇனத்துஅரசைக்கொல்ல
மனுநெறிகூறிற்றுஉண்டோ?
இரக்கம்எங்குஉகுத்தாய்?என்பால்
எப்பிழைகண்டாய்?அப்பா!

பரக்கழிஇதுநீபூண்டால்,

புகழையார்பரிக்கற்பாலார்?

79

'ஓலிகடல்உலகம்தன்னில்

ஊர்தருகுரங்கின்மாதே
கலியதுகாலம்வந்து
பரந்ததோ?கருணைவள்ளால்!

மெலியவர்பாலதேயோ,

ஒழுக்கமும், விழுப்பம்தானும்?
வலியவர்மெலிவுசெய்தால்
புகழ்அன்றிவசைஇன்றுஆமோ?

80

'கூட்டுஒருவரையும்வேண்டாக்

கொற்றவ! பெற்றதாதை
பூட்டியசெல்வம்ஆங்கே
தம்பிக்குக்கொடுத்துப்போந்து,
நாட்டுஒருகருமம்செய்தாய்;
எம்பிக்குஇவ்அரசைநல்கி,
காட்டுஒருகருமம்செய்தாய்;

கருமம்தான்இதன்மேல்உண்டோ?

81

'அறைகழல்அலங்கல்வீரர்

ஆயவர்புரிவது, ஆண்மைத்
துறை 'எனல்ஆயிற்றுஅன்றே?
தொன்மையின்நல்நூல்குஎல்லாம்
இறைவன்நீ, என்னைச்செய்தது,
ஈதுஎனில், 'இலங்கைவேந்தன்
முறைஅ(ல்)லசெய்தான்' என்று

முனிதியோ?முனிவுஇலாதாய்'

82

'இருவர்போர்எதிரும்காலை,

இருவரும்நல்உற்றாரே;

ஒருவர்மேல்கருணைதூண்டி,

ஒருவர்மேல்ஒளித்துநின்று,

வரிசிலைகுழையவாங்கி,

வாய்அம்புமருமம்அத்துஎய்தல்

தருமமோ?பிறிதுஒன்றுஆமோ?

தக்கிலதுஎன்னும்பக்கம் .'

83

'வீரம்அன்று; விதிஅன்று; மெய்ம்மையின்

வாரம்அன்று; நிம்மண்ணினுக்குஎன்உடல்

பாரம்அன்று; பகைஅன்று; பண்புஒழிந்து,

ஈரம்அன்றுஇது; என்செய்தவாறுநீ?'

84

'இருமைநோக்கிநின்று, யாவர்க்கும்ஒக்கின்ற

அருமைஆற்றல்அன்றோஅறம்காப்பது?

பெருமைஎன்பது, இதுஎன்?பிழைபேணல்விட்டு

ஒருமைநோக்கிஒருவற்குஉதவல்லோ?'

85

'செயலைச்செற்றபகைதெறுவாந்தெரிந்து,

அயலைப்பற்றித்துணைஅமைந்தாய்எனின்,

புயலைப்பற்றும்அப்பொங்குஅரிபோக்கி, ஓர்

முயலைப்பற்றுவது, என்னமுயற்சியோ?'

86

'கார்இயன்றநிறத்தகளங்கம்ஒன்று

ஊர்இயன்றமதிக்குஉளதுஆம்என,

சூரியன்மரபுக்கும்ஓர்தொல்மறு,

ஆரியன்! பிறந்துஆக்கினைஆம்அரோ!'

87

'மற்றுஒருத்தன்வலிந்துஅறைகூவ, வந்து

உற்றஎன்னை, ஒளித்து, உயிர்உண்டநீ,

இற்றையில், பிறர்க்கும் 'இகல்ஏறு' என

நிற்றிபோலும்?கிடந்தநிலத்துஅரோ. '

88

'நூல்இயற்கையும், நும்குலத்துஉந்தையர்
போல்இயற்கையும், சீலமும், போற்றலை;
வாலியைப்படுத்தாய்அ(ல்)லை; மன்அற
வேலியைப்படுத்தாய்விறல்வீரனே!'

89

'தாரம்மற்றுஒருவன்கொள ,தன்கையில்
பாரவெம்சிலைவீரம்பழிப்பதே !
நேரும்அன்று, மறைந்து, நிராயுதன்
மார்பின்எய்யவோவில்இகல்வல்லதே?'

90

11. சீறாப்புராணம்

நுபுவத்துக் காண்டம் மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம்

- கொன்றையுங்குருந்துங்கார்க்கோற்குறிஞ்சியும்வேயுந்தற்றித்
துன்றியநிழலுநன்னீர்சொரிதருமிடமுஞ்செந்தேன்
மன்றலொண்மலருநீங்காவனந்திகழ்வரையின்கண்ணை
சென்றனநெறிக்குங்காந்திசெவ்விமெய்முகம்மதன்றே. 3
- குறுவெயர்ப்புதித்தமெய்யுங்கொழுந்தசைமணத்தவாயும்
பறிதலைவிரிப்புங்கூர்ந்தபடுகொலைவிழியுமாக
வறபினிலறபிவேடனடவியிற்றொடர்ந்தோர்மாணைக்
கறுவொடும்வலையிற்சேர்த்திக்கட்டிவைத்திருப்பக்கண்டார். 6
- நிறைவளஞ்சுரந்தகானினின்றநந்பியைநோக்கிக்
குறியவாலசைத்துநீண்டகொழுங்கழுத்துயர்த்திநீட்டி
மறைபடாமதியேவண்மைமுகம்மதேயென்னப்போற்றித்
தறுகிடாதெவர்க்குங்கேட்பச்சலாமெடுத்துரைத்துக்கூறும். 16
- மன்னியகலிமாவென்னும்வழிநிலைமாந்தரியாரும்
பொன்னிலம்புகுதச்செய்யும்புண்ணியப்புகழின்மிக்கோய்
கொன்னிலைச்சிலைக்கைவேடன்கொடும்பசிதணிப்பேனென்றாட்
பின்னியபிணிப்புநீக்கிப்பிணையெனவிடுத்தல்வேண்டும். 38
- விடுத்திரேற்கலையைச்சேர்ந்துவிழைவுறுங்கவலைதீரப்
படுத்தியென்னினத்துக்கோதிப்பறழினுக்கினியதீம்பால்
கொடுத்தரும்பசியைமாற்றிக்குலத்தொடுஞ்சேர்த்துவல்லே
யடுத்தொருகடிகைப்போதிலடைவனென்றைந்ததன்றே. 39
- மானுரைவழங்கக்கேட்டுமனத்தினிற்கருணைபொங்கிக்
கானவேட்டுவனைநோக்கிக்கன்றிடைவருத்தந்தீர்த்துத்
தான்வருமளவுமியானேபிணையெனச்சாற்றிநின்றார்
தீனெனும்பயிரைக்காத்துச்செழும்புகழ்விளக்குஞ்செம்மல். 40
- கானிடைப்பிடித்தமாணைக்கட்டவிழ்த்தவணிற்போக்கின்
மானிடர்பாலின்மீட்டும்வருவதுமுன்னருண்டோ
ஞானமுமறையுந்தேர்ந்தோர்செய்யுளுநாட்டிற்றுண்டோ
ஆனமிப்பிணைச்சொலையாவோதுவதொழிகவென்றான். 44

- என்னுறுபிணையாய்ப்போனவிரும்பினைகடிகைப்போதி
 னுன்னிடத்துறும்வாராதேலுன்பசிதீர்ப்பதாகப்
 பின்னிரண்டொன்றுக்கன்பாய்த்தருவன்பேதுறேலென்
 றன்னவன்றனக்குச்சொன்னாராரணத்தமிர்தச்சொல்லார். 45
- கள்ளமுங்கரப்புமாறாக்கருத்தினனுயிர்கட்கென்று
 மெள்ளவிரக்கமில்லாவேட்டுவரினத்தினுள்ளே
 னுள்ளமதறிந்துங்கேட்டிருரைப்பதென்னுயர்ந்தமேன்மை
 வள்ளலும்மதுரவாய்மைமறுத்திலேன்விடுத்திரென்றான். 47
- வேட்டுவனுரைப்பக்கேட்டுமுகம்மதுவிருப்பமுற்று
 வாட்டமுற்றிருந்தபுள்ளிமானிடத்திருந்துபாரி
 னீட்டியகாலிற்சேர்த்ததுடரினைநெகிழ்த்துக்கானிற்
 கூட்டுறாக்குழவிக்குப்பால்கொடுத்திவண்வருகவென்றார். 48
- வெண்ணிலாக்கதிர்கான்றென்னமென்முலைசுரந்ததீம்பான்
 மண்ணெலாநனைப்பச்சூழ்ந்தவனமெலாந்திரிந்துதேடிக்
 கண்ணினிலிளங்காணாதுகலங்கியோர்வனத்தின்கண்ணே
 யெண்ணரும்பிணையுங்கன்றுங்கலையுடனினிதுகண்ட. 50
- மலைவறவினத்துளாகிமனத்தினுட்கவலைநீக்கிக்
 கலையினுள்வருத்தந்தீர்த்துக்கன்றினையணைத்துவிம்மு
 முலையினையூட்டிமென்மைமுதுகுவாலடிநாநீட்டி
 யலைதரவளைத்துமோந்துவேட்கையையகற்றிற்றன்றே. 51
- மாறுகொண்டவர்கைதப்பிவந்தமானினத்தின்சாதி
 கோறலைவிரும்பிமுன்னுநரர்கையிற்கூடிற்றுண்டோ
 வேறுரைபகரேல்பார்ப்பைவெறுத்துமுன்னினத்தைநீத்து
 மீறெனப்போதல்வேண்டாமெனுமுரையியம்பிற்றன்றே. 54
- சிறப்புடைக்குரிசின்முன்னஞ்செப்பியமாற்றமாறி
 மறப்பொடுமிருந்தேனாகில்வரிப்புலியினத்தின்வாய்ப்பட்ட
 டிறப்பதேசரதமல்லாலிருப்பதற்கிடமற்றுண்டோ
 வறப்பெரும்விருப்பமென்மேலிருத்தலையொழித்தல்வேண்டும். 57
- மாதவம்பெற்றுநின்போன்முகம்மதுநபிதஞ்செய்ய
 பாதபங்கயத்தைக்கண்டுபரிவுடனீமான்கொண்டு
 போதலேயன்றிநின்னைப்புறத்தினிலகற்றிவாழே
 னீதுமுத்திரையென்றோதியெழுந்துமுன்குதித்ததன்றே. 61
- இறையவன்றாதைக்கண்டவதிசயமிதுகொலென்ன
 மறிமனமறுகிலாதுவதைதனைப்பொருந்திச்சேற
 லிறுதியிற்றின்பநம்பாலெய்துமென்றகத்தினெண்ணிச்
 செறிவனங்கடந்துவேடன்றிசைதனையடுத்ததன்றே. 62

குருளையும்பிணையுங்கூடிவருவதுகுறித்துநோக்கி
முருகலர்புயத்தார்வள்ளன்முகம்மதுமகிழ்ந்தன்பாக
விருளுறுமனத்தனானவேடனையினிதுகூவி
யொருபிணைக்கிரண்டுன்பாலில்வருவதென்றுரைத்திட்டாரால். 63

அன்னதுகேட்டுவேடனோக்கியன்புற்றகாலை
முன்னியகன்றுமானுமுகம்மதினடியிற்றாழ்ந்து
பன்னியசலாமுங்கூறிப்பாவியெற்காகவேட்டு
மன்னியபிணையைமீட்டுமெனுமுரைவழங்கிற்றன்றே. 64

மாடுறைந்திவைமன்கூறமுகம்மதுநபியும்விற்கை
வேடனைவிளித்துநந்தம்பிணையினைவிடுத்துநின்றன்
பீடுடைப்பசியைமாற்றிப்பெரும்பதிக்கடைகவென்றார்
வீடுபெற்றுயர்ந்துவாழ்ந்தேனெனமலர்ப்பதத்தின்வீழ்ந்தான். 65

பெறுகதிநின்னாற்பெற்றேன்பெரும்பவங்களைந்தேன்மாறாத்
தெறுகொலைவிளைத்துமுன்னஞ்செய்தொழிறவிழ்த்தேனீயு
மறுகலையெறிந்துதேறும்னக்கலையொடுகன்றோடு
முறுகலையிடத்திற்போய்ச்சேர்ந்தொழுகலையுல்தியென்றான். 69

வானவர்பரவுங்கோமான்முகம்மதுமானைநோக்கிக்
கானகஞ்சென்னீயென்றார்கமலமென்பதத்திற்றாழ்ந்து
தீனிலைக்குரியவேடன்றன்னையுந்திருந்தப்போற்றி
நானிலம்புகலப்பாரினடந்தினஞ்சேர்ந்ததன்றே. 70

தேனைக்குங்குமங்கள்சிந்தச்செழித்ததிண்புயத்துவள்ளல்
கானக்குவவிடத்திற்காட்டுங்கமலமென்பதத்தைப்போற்றித்
தானைக்கும்பதிக்குமியானேதலைவனென்பவர்போல்வேடன்
மானைக்கொண்டுவரப்போயீமானைக்கொண்டகத்திற்புக்கான். 71

12. தேம்பாவணி

ஐயம் நீங்கு பலடம் - திருமகன் காட்சி

முழுது உணர்ந்து அருள் முற்றிய மாமுனி,
பழுது உணர்ந்த பனிப்பு அற, இற்றை அப்
பொழுது உணர்ந்தமையால் புகல் அற்று, இனிது
அழுது உணர்ந்தவை ஆர் அறைவார் அரோ? 82

ஈது யாவும் உணர்ந்து இதயத்து எழும்
போது, யாவும் புரந்திட நாயகன்,
கோது யாவும் துடைத்து, இவண் கொண்ட மெய்,
நீதி யாவும் நிறைந்தவன், கண்டு உளான். 83

பளிங்கு மஞ்சிகத்து ஊடு உறை பால் மணி
வெளிக்கு மஞ்ச அற வேய்ந்தது போல், உலகு
அளிக்கும் நாதன் அமைத்த மெய் தாய் வயிற்று
ஒளிக்குள் மாதவன் ஓர்ந்து கண்டான் அரோ. 84

கவிக்கூற்று

கஞ்சமோ, விரைக் கஞ்சம் உள் முத்தமோ,
விஞ்சு பால் மதியோ, விரி செஞ் சுடர்
எஞ்சு பான் இயல்போ, எனவோ, வளன்
நெஞ்சு வாழ்குப காண் உடல் நீர்மையே? 85

சூசை மாமுனிவன்பளிங்கென ஒளிர்ந்தல்

கண்ட நாயகன் கண் ஒழுகும் கதிர்
உண்ட மா தவன், ஒள் ஒளி உண்டது ஓர்
சண்ட தூய பளிங்கு உயர் தாணு எனா
விண்ட வான் ஒளி, வெஞ் சுடர் வெல்லும் ஆல். 86

நாதன்சூசையை எதிர்நோக்கல்

சீர்த்த பூங் கொடியோன் திரு நாதனைப்
பார்த்த வேலையில், பார்த்தனன் நாயகன்;
நேர்த்த ஆசையின் கண் எதிர்ப்பட்டு, எழும்
கூர்த்த ஆர்வமும் கூறுதல் ஆம்கொலோ? 87

சூசைக்கு மேலான உணர்ச்சிகளை அறிவித்தல்

தண் அம் தாமரை தாது அவிழ்ச் சுடர்
கண் அங்கு ஆம் கதிரால் கனி பார்த்து எனா,
விண் அம் காவலன் பார்த்து விழைந்து, உளத்து
எண்ணம் தாவு உணர்வு இன்பொடு உணர்த்தினான்: 88

“விண்ட பூங் கொடி தந்த விருப்புடன்
உண்ட மா மணத்து உன் துணை பூங் கொடி
கொண்ட மாட்சி குணிக்க அருங் காட்சியால்
கண்டது ஆம், மறை காட்டிய மாண்பினோய்!” 89

“இன்ன தன்மையினாட்கு இவண் நீ துணை
துன்னு தன்மையினால், அருள் சூழ்ந்து, உனக்கு
உன்னு தன்மையினால் உணரா வரம்
மன்னு தன்மையினால் வகுத்தோன் அரோ. 90

“கருவி ஒன்று இல கன்னி பயந்தினும்,
மருவி என்னை வளர்க்கும்கைத் தாதையாய்,
பொருவு இல் நன்றி புணர்ந்திட, நான் உனைத்
துருவினேன் எனச் சூழ்ந்து, ஒழுகு“ என்றனன். 91

சூசையின்உள்ளம்உயர்தல்

சொரிய மாரி துறும் தொனி வெள்ளம் ஆய்
பெரிய ஆர்கலி மேல் புரண்டால் எனா,
அரிய மா தவற்கு, ஆதி வளர்ப்பதற்கு
உரிய மா வரம் உற்று, உளம் கூர்ந்ததே. 92

வானவர்கூசையைப் போற்றுதல்

அண்ணற்கு இங்கண் அமைந்த கைத்தாதையைக்
கண்ணற்கு ஓங்கு கருத்தொடு போற்றி, உள்
எண்ணற்கு ஏந்திய ஆசி இயம்பினார்
வண்ணப் பூ மழை, வானவர், வாரியே. 93

1. அறிவுநூற் கல்வி - மறைமலை அடிகள்

கல்வியானது இருதிறப்படும்.அவை உலகநூற் கல்வி, அறிவுநூற் கல்வி என்பனவாம்.இவற்றுள் உலகநூற் கல்வி உடம்பைப் பற்றிக்கொண்டும் அறிவுநூற் கல்வி உயிரைப் பற்றிக்கொண்டும் நடைபெறுவனவாகும்.உயிரின் அறிவு விளக்கத்திற்கு உடம்பு இன்றியமையாத் துணையாய் இருத்தல் போல, அறிவுநூற் கல்வியைக் தருதற்கும் உலகநூற் கல்வி இன்றியமையாக் கருவியாய் இருக்கின்றது. அறிவு விளக்கம் இல்லாத உயிருக்கு உடம்பு இருந்தும் பயன்படாதது போல, அறிவுநூற் கல்வி பெறாதவர்களுக்கு உலகநூற் கல்வி இருந்தும் பயன்படுவது இன்றாம். நறுமணம் கமழத் தேன் ஒழுகிய இனிய பழங்கள் குலைகுலையாய்த் தொங்கும் ஒரு மாந்தோப்பிற்குச் செல்ல விரும்பினான் ஒருவன், அங்கே போவதற்கு இசைந்த வழியைத் தெரிந்து அதனூடே சென்று அவ்விடத்தைச் சேர்வானானால், தான் நீண்ட வழி நடந்துவந்ததனால் உண்டான பயனைப் பெற்று பசியும் களைப்பும் தீர்ந்து மகிழ்ந்திருப்பான்; அவ்வாறன்றி அவ்வழியில் உள்ள சில புல்லிய வழியிலேயே காலம் கழித்து விடுவானாயின், மிகுந்த பசியும் களைப்பும் வந்து மூடிக்கொள்ள மேற்சொல்ல மாட்டாதவனாய் அவ்வழியின் இடையே சோர்ந்து விழுந்து உயிர் துறப்பான்.

அதுபோலவே, அறிவுநூற் கல்வியைப் பெறுதற் பொருட்டாகவே வந்த இம்மக்கள் யாக்கையிலிருந்தும், மெதுவாக அதனை அடைதற்கு முயலாமல் உலகநூற் கல்வி அளவில் ஒருவன் நின்று விடுவானானால் , அவன் எடுத்த இம்மக்கட் பிறவி வெறும் பாழே ஆவது திண்ணம். உயிரானது தன்கண் உள்ள அறியாமை முற்றும் தொலையப் பெற்றுப் பேரறிவு விளக்கம் உடையதானவுடனே பிறவி எடுத்தலும் நின்று போகும். உயிர்க்கு உடம்புகள் அடுத்தடுத்து வருவதெல்லாம் அவ்வுயிர்களைக் கவிந்து நின்ற அறியாமையை நீக்கி அறிவை எழுப்பதற் பொருட்டாகவே ஆகலான், அறியாமை தேய்ந்து அறிவு எழும் வரையில் அவை பிறவிகளில் சுற்றிச்சுற்றி வரும்.ஆகவே, அறிவுநூல்களைக் கற்று, அறியாமையை நீக்காதவன் மேன்மேற் பிறவி எடுப்பவனாய் இருத்தலின், அவன் தனக்கு உடம்புகளைப் படைத்துக் கொடுப்பதான ஓயாத வேலையைக் கடவுளுக்குத் தருபவன் ஆவான்; இது குறித்தன்றோ பட்டினத்தடிகளும்,

'மாதா உடல் சலித்தாள் வல்வினையே கால்சலித்தேன்

தேவாவும் கைசலித்து விட்டானே – நாதா

இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னுமோர் அன்னைக்

கருப்பையூர் வாராமைக் கா'

என்று அருளிச் செய்தனர்.மேலும், உயிர்க்கு உறுதி தரும் அறிவுநூற் கல்வியைக் கல்லாது, உடம்பைப் பாதுகாத்தற்கு மட்டும் பயன்படும் உலகநூற் கல்வியைப் பயில்வது வெறும் கூவுதலாகவே முடியும். ஏனென்றால், நிலையாய் உள்ள உயிரின் நன்மையை நாடாது, நிலையின்றி சில நாளிலோ, சில திங்களிலோ அல்லது சில ஆண்டுகளிலோ மறைந்து போகும் உடம்புக்கு உணவு தேடிக் கொடுத்தற்கு மட்டும் பயன்படுகின்ற உலகநூற் கல்வியை வாய் ஓயாது கூவிக் கற்றல் நிலையான பயனைத் தராமையின் அது வெற்றொளியாய்ப் போவதன்றி வேறு அது தரும் பேறு என்னை? இவ்வுண்மையை உணர்த்துதற்கன்றே,

**‘அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
துலகநூல் ஓதுவதெல்லாம் கொண்டு தடுமாற்றம்
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஓந் துணையறிவார் இல்’.**

என்று நாலடியார் கூறுவதாயிற்று.

இனி, அறிவுநூற் கல்வியைப் பெற்றவர் மறுமையில் இன்பத்தை அடைவர் என்று பலரும் கூறுவதைக் காண்கின்றோமேயல்லாமல், இம்மையில் மற்றவர்க்கில்லாத சிறப்பினைப் பெறக் காண்கின்றோம், இல்லையே; எல்லாரும் உண்டு உடுத்து உறங்கிச் சாதல் போலவே அவரும் உண்டு உடுத்தி உறங்கிச் சாகின்றனர்; இன்னும் நன்றறாக ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் உலகநூற் கல்வியில் மிக்கவர்களே இம்மையில் எல்லாச் சீரும் சிறப்பும் இன்பமும் பெறுகின்றனர். கட்புலனுக்கும் நமது நினைவுக்கும் எட்டாத மறுமையில் இன்பத்தை அடையலாம் என நினைந்து அறிவுநூற் கல்வியிற் காலத்தைக் கழிப்பவர் கடைசியில் ஏமாறி இறப்பதற்கே இடமாகின்றது என்று அதனை இழித்துக் கூறுவாரே பலர். என்றாலும், அறிவின் ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், அறிவுநூற் கல்வியால் வரும் சிறப்பும் இன்பமும் வேறெதனாலும் வரமாட்டா என்பது நன்கு புலப்படும்.

எங்ஙனமென்றால், உலகத்தின்கண் எத்தகைய அருபெருந்தொழில்கள் நடைபெறுதற்கும் அறிவும் முயற்சியும் கட்டாயமாய் வேண்டியிருக்கின்றன. அறிவில்லாமல் எந்த தொழிலையும் செய்தல் முடியாது, எந்த நலத்தையும் அடைதல் இயலாது. அறிவில்லாதவர்களும் அறிவுடையாரைக் கண்டால் அவர்க்குச் சிறப்பு செய்து பணிகின்றனர்; அவரை விரும்புகின்றனர். ஒருவர் பலர் உதவிக்கொண்டு ஓர் அறிய பெரிய முயற்சியை நடைபெற வைக்குங்கால் அம்முயற்சி அறிவில்லாதவர் செய்கையால் முட்டுப்படுதல் கண்டு எவ்வளவு வருந்தி அவரை வெறுக்கின்றனர்! அப்போது அறிவுடையான் ஒருவன் மற்றையோர் செய்த பிழைகளையெல்லாம் திருத்தி அதனைச் செவ்விதாக்கி முடிக்குங்கால் அதனைக் கண்டு வியந்து அவன்மேல் எவ்வளவு

உவப்படைந்து அவனை விரும்புகின்றனர்! இங்ஙனமே மிகச் சிறிய முயற்சிமுதல் மிகப் பெரிய முயற்சி ஈறாக அறிவில்லாதவர் செய்வன பெரிதும் பிழைபட்டுத் துன்பத்தைத் தருதலும், அறிவுடையார் செய்வன பெரிதும் திருத்தமுற்று இன்பத்தைத் தருதலும் சிறிதேனும் ஆழ்ந்து நினைப்பார்க்கு விளங்காமற் போகா. இது பற்றியன்றோ தெய்வப் புலமை திருவள்ளுவ நாயனார்,

**‘அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்
என்னு டையரேனும் இலர்’**

என்று அருளிச் செய்தனர்.

இனி, இத்துணைச் சிறந்த அறிவு கல்வியாலன்றி உண்டாகாது. கல்வி இல்லாதாரிலும் அறிவால் முற்பிறவிகளில் பயின்ற கல்வியின் பயனாலேயே அங்ஙனம் அறிவு கூடப் பெறுகின்றனர். அங்ஙனம் கூடப் பெற்ற அறிவும் இப்பிறவியில் மேலும் மேலும் கல்வியால் பண்படுத்தப்பட்டாலன்றி, அது பாசி மூடியாய் பளிங்குமணிபோல் திரும்பவும் அறியாமையால் அகப்பட்டுக் கல்வியில்லாதவன் எவ்வறவு உயர்ந்த அறிவு கூறினாலும், அதனை அறிவால் நிறைந்தோர் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார். இது,

**‘கல்லாதான் ஒட்பங் கழிய நன்றாயினும்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்’**

என்று திருக்குறளும் கூறுகின்றது.

இனி, கல்வியுள்ளும் உலகநூற் கல்வி நிலையில் பொருள்களையே உணர்த்துவதால், அதனால் விளையும் அறிவும் நிலையில்லாத இயல்பினதாய் நிலையான இன்பத்தை தரமாட்டாதாய் ஒழியும். அறிவுநூற் கல்வியோ உலக நிலை, உயிரின் நிலை, உயிரோடு ஒன்றாய் நிற்கும் அறியாமையின் நிலை, இருவினைத் தோற்றம், உயிர் மூவகைக் குற்றமும் நீங்கும்வகை முழுமுதற் கடவுளின் இயல்பு, அது செய்யும் உதவி, அதனோடு ஒன்றாய் இருந்து இம்மை மறுமை இரண்டிலும் நுகரும் இன்பநிலை முதலானவற்றை ஆராயும் உயர்ந்த ஆராய்ச்சியில் அறிவைத் தோய வைத்து, அவ்வழியால் அதனைத் தூயதாக்கிப் பேரொளியோடு துலங்கவைத்தலின், அறிவுநூற் கல்வி கற்றார்முன் உலகநூற் கல்வி மட்டும் உடையார் விலங்கினம்போல் எண்ணப்படுவர். இவ்வுண்மை,

**‘விலங்கோடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றா ரோடேனை யவர்ஏ’**

என்று தெய்வத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளால் நன்கு அறியப்படும்; இத்திருக்குறளில் ‘இலங்குநூல்’ என்றது அறிவுநூலேயாம். வெளிப்பார்வை அளவில் உயிர்களெல்லாம் ஒத்த செயலும் மாறுதலும் உடையனபோல் காணப்பட்டினும், நுணுகி ஆராய்ந்தால்

அவற்றின் அறிவும் முயற்சியும் ஏற்றத்தாழ்வாகவே இருக்கும். உண்ணல், உறங்கல், மருவல், சாதல் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாய் இருப்பினும் விலங்கினங்களில் இழிந்த பன்றியும் மக்களில் அறிவுடையான் ஒருவனும் ஒப்பாவார் என எவரேனும் கூறுவரோ? மக்களில் அறிவுடையான் ஒருவனும் அறிவில்லான் ஒருவனும் அங்ஙனமே உண்ணல், உறங்கல் முதலான தொழில் அளவில் வேறுபாடு இல்லாதவர் காணப்படினும், அறிவுடையான் தனக்குள்ள அறிவின் சிறுமையால் தாழ்ந்தோன் ஆதலும் எல்லார்க்கும் உடன்பாடேயாகும்.

அஃது உண்மையே என்றாலும் உலகநூற் உலகநூற் கல்வியால் விளங்கும் அறிவு கொண்டு இம்மையில் எல்லா நலங்களும் பெறுவதாய் இருக்க, இதற்கு மேலும் அறிவுநூற் கல்வி ஒன்று வேண்டும் என்பது எதன் பொருட்டோவெனின் உலகநூற் கல்வி ஒன்றே கொண்டு இம்மையிலும் மிகச் சிறந்த நலங்களைப் பெறுதல் இயலாது. இப்பிறப்பில் பெறுதற்கரிய பின்பங்களையும் அறிவுநூற் கல்வி உடையார் எளிதில் பெறுவர். கண்ணால் கண்டும் செவியால் கேட்டும் வாயால் சுவைத்தும் மூக்கால் முகர்ந்தும் மெய்யால் தொட்டும் ஐம்பொறிகளால் துய்க்கும்ஓ இன்பங்களிலும்கூட அறிவுநூற் கல்வியால் உயர்ந்த அறிவு வாய்த்தவனுக்கு வரும் இன்பம் ஏனை உலகநூற் கல்வி மட்டும் பெற்றவனுக்குத் தோன்றாது. கூரிய முனையை உடைய ஓர் இரும்புபோல் ஆழ்ந்ததோர் இடத்தையும் துளைத்துச் செல்லும்; முனை மழுங்கியதோ அதைப்போல் ஆழ்ந்து செல்ல மாட்டாதாகும். உலகநூற் கல்வி சிறிது அறிவை விளக்குமேனும் அதனால் செய்யப்படும் உலக முயற்சிகள் பலவும் மக்களுக்குப் பல வகை கவலைகளையும் துன்பங்களையும் விளைவித்து அவரது அறிவை அலுப்படையச் செய்து மழுக்கும் ஆதலின், அவர் ஐம்பொறி இன்பங்களையும்கூட கூர்ந்து பார்த்துத் துய்க்க மாட்டார். அறிவுநூற் கல்வி உடையார்க்கு நிகழும் அறிவு முயற்சியும் அத்தகைய அல்லல்களை வருவியாமல் மேன்மேல் உள்ளக்கிளர்ச்சியினைத் தருவனவாய் இருத்தலின் அவரது அறிவு பெருவிளக்கம் உடையதாய், அவர் துய்க்கும் எவ்வகை இன்பங்களையும் மிகவும் கூர்மையாய் துய்த்தற்குரிய வழித்துறைகளைக் காட்டி, அவரை எக்காலும் பெருமகிழ்ச்சியில் தோய்ந்திருக்கச் செய்யும். இனிய ஓசையையேனும் அழகிய காட்சிகளையேனும் தீஞ்சுவை உணவையேனும் நலம் சிறந்த வேறு பிறவற்றையேனும் இவ்விரு திறத்தாரும் ஒரு காலத்து ஒருங்கே துய்க்கும்போது, அறிவுநூற் கல்வி உடையார் அவற்றின் நுணுக்கங்களை நிரம்பத் தெரிந்து மிக மகிழ்தலும் உலகநூற் கல்வி உடையார் அவற்றை அங்ஙனம் உணமர மாட்டாமையின் அவர் சிறிதே மகிழ்தலும் கண்கூடாய்க் கண்டறியலாம்.

மேலும், அறிவுநூற் கல்வி உடையார் பெரிதும் கூர்மையான அறிவு உடையர் ஆதலின், அவர் தாம் விரும்பினால் தம்மினும் தாழ்ந்த உலகநூற் கல்வி

உடையார் செய்யும் எத்திற முயற்சிகளையும் அவரைவிட எளிதாகவும் செவ்விதாகவும் செய்து முடிப்பார். உலகநூற் கல்வி உடையாரோ தாம் எத்துணைதான் விரும்பினாலும், தம்மினும் மேற்பட்ட அறிவுநூற் கல்வியார்க்குள்ள அறிவைப் பெறவாவது அவர் செய்யும் முயற்சிகளில் தினை அளவேனும் தாம் செய்ய இயலாதவர் ஆவர். 9துபோல எனின், அரசியலைத் திறம்பட நடத்தும் மேலோனான ஓர் அமைச்சன் தன்கீழ் அலுவல் பார்ப்பார் செய்யும் முயற்சிகளைத் தான் செய்யவேண்டினால் அவரினும் அதனைத் திறமையாகச் செய்து முடிப்பான்; அவன் கீழுள்ள ஊர்க் காவல்காரன் ஒருவன் அவ்வமைச்சன் தொழிலைத் தான் செய்ய விரும்பினால் அது முடியுமோ? அதுபோல என்று அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். அதுவல்லாமலும், எல்லா உயர்ந்த பொருள்களும், உயர்ந்தோரும், உயர்ந்த இன்பங்களும் தமக்கு இசையாத உலகநூல் அறிவு முயற்சி உடையாரை விட்டகன்று, தமக்கு இசைந்த அறிவுநூல் அறிவு முயற்சி உடையாரைத் தாமே வந்து அணுகும் ஆதலின் அறிவுநூற் கலைஞரே இம்மையிலும் எல்லா உயர்ந்த நலங்களையும் பெறுவர், மறுமையிலும் ஏனையோர்க்கு எட்டாத பேரின்பத்தைப் பெறுவர். ஆதலால், மக்களாய்ப் பிறந்தோர் உலகநூற் கல்வியிலேயே தமது காலத்தை முற்றும் கழித்துவிடாது அறிவுநூற் கல்வியையும் மிக முயன்று பெற்றுப் பேரறிவையும் பெருநலங்களையும் எய்துவாராக!

2. அறிவியலும் இலக்கியமும்-மு.வரதராசனார்.

அறிவியல் என்பதற்கு மாறானது ஒன்று உண்டு என்றால் அது கலை எனலாம். அறிவியல் எங்கே அறிவியலாக விளங்காமல் நிற்கிறதோ, அங்கே பாட்டுக்கலை தொடங்குகிறது. அங்கிருந்து அறிவியலால் உணர்த்த முடியாத உண்மையை உணர்த்துகிறது. உணர்வுலகத்தில் அதற்குள்ள தொடர்பையும் கற்பனை இன்பத்தை விளைப்பதில் அதற்குள்ள ஆற்றலையும் புலப்படுத்துகிறது என்கிறார் அறிஞர் ஒருவர். (poetry begins where matter of fact or science ceases to be merely such and begins to exhibit a further truth, the connection it has with the world of emotion, and its power to produce imaginative pleasure—Leigh Hunt) இவ்வாறு அறிவியல், இலக்கியக் கலைக்கு மாறுபட்டு நிற்பது மட்டும் அல்லாமல், இலக்கியத்தின் வாழ்வில் அது பற்பல மாறுதலையும் ஏற்படுத்தி வருகின்றது. இலக்கியத்தின் வாழ்வில் அறிவியல் ஏற்படுத்தும் மாறுதல்கள், மக்களின் புறவாழ்வில் அது ஏற்படுத்தும் மாறுதல்களை ஒட்டியவைகளே. மக்களின் புறவாழ்வு உற்ற மாறுதல்களை நோக்கும்போது, இலக்கியம் உற்ற மாறுதல் மிகக்குறைவு என்றே கூறலாம். எடுத்துக்காட்டாக, சென்ற நூற்றாண்டின் பல கருவிகள் இந்த நூற்றாண்டில் அவ்வளவாக பயன்படவில்லை. சில கருவிகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போயின. ஆயின், சென்ற நூற்றாண்டின் இலக்கியம் இன்னும் பயன்படுகின்றது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் பயன்பட்டு வந்த அறிவியல் பாட நூல்கள் இன்றுள்ள மாணவர்களுக்குப் பயன்படாதன ஆகிவிட்டன. ஆயின், மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சில பழந்தமிழ் பாட்டுக்களே ஆயினும், இன்றும் தொகை நூல் பேழையில் பொன்போல் போற்றப்பட்டு கற்கப்பட்டு வருகின்றன. காரணம் என்ன? அறிவியல் மக்களின் வெளி உலக கருவிகள் பற்றியது. இலக்கியம் மக்களின் உள்ளத்து உணர்வு பற்றியது. வெளி உலக கருவிகள் வேகமாக மாறி அமைவன. உள்ளத்து உணர்வுகள் அவ்வாறு மாறுவன அல்ல.

மாட்டு வண்டியும் குதிரை வண்டியும் மாறிப் புகை வண்டி, மோட்டார், ஆகாய விமானம் வந்துள்ளன. வில்லும் வேலும் போய், நச்சுப்புகையும் அணுகுண்ணும் வந்துள்ளன. இவ்வாறு நேர்ந்துள்ள மாறுதல்களுக்குக் கணக்கில்லை. இவையெல்லாம் வெளி உலக வாழ்க்கையில் கண்ட மாறுதல்கள். உணர்வுலக வாழ்க்கையில் இவ்வளவு மாறுதல்கள் நேர்ந்துள்ளனவா? இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். ஏனெனில், பழங்காலத்தில் இருந்த அன்பும் உறவும் பகையும் பிரிவும் இன்னும் உள்ளன. அக்காலத்தில் இருந்த காதலும், நட்பும் இக்காலத்திலும் உள்ளன. அன்று மக்கள் அழுததும், சிரித்ததும் போலவே இன்றும் அழுகின்றார்கள் சிரிக்கின்றார்கள். அழுகைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் காரணமான துன்ப இன்ப உணர்வுகள் இன்னும் மாறவில்லை. ஆகையால், காணும் மாறுதல் எல்லாம் வெளி உலக வாழ்க்கையிலேதான் உள்ளன. உள்ளத்தில் உணரும் உணர்வுலகத்தில் அத்தகைய மாறுதல்கள் இல்லை. இந்த உண்மையை உணர்ந்தால், வருங்காலத்தில் எவையெவை என்னென்ன நிலைமையில் இருக்கக்கூடும் என்று தெரியலாம்.

இரட்டை மாட்டு வண்டியின் வருங்காலம் என்ன? என்று யாராவது கேட்டால் பள்ளிக்கூடத்துச் சிறுவர்களும் விடை கூறுவார்கள். எல்லோரும் ஏறக்குறைய ஒரேவகையான விடையை கூறுவார்கள். வரவர இரட்டை மாட்டு வண்டிகள் குறைந்துபோய், ஒருகாலத்தில் இல்லாமலே போக்ககூடும் என்றும், மோட்டார் லாரிகள் எங்கும் பெருகிவிடும் என்றும் எல்லோரும் கூறுவார்கள். இரட்டை மாட்டு வண்டி வெளி உலக வாழ்க்கை பற்றியது. அவ்வாழ்க்கைக்கு கருவியாக இருப்பது ஆகையால், முயற்சிச் சுருக்கத்தையும் பயன் பெருக்கத்தையும் தேடும் மனிதன், இன்னும் புதிய புதிய கருவிகளைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டே மாறுதல் செய்யக்கூடும் என்று எல்லோரும் நம்புகின்றார்கள். இரட்டை மாட்டு வண்டியின் வருங்காலத்தைப் பற்றி எல்லோரும் இவ்வாறு எளிதில் எண்ணுவதுபோல், இலக்கியத்தின் வருங்காலத்தைப் பற்றி எண்ணிவிட முடியாது. பழங்காலத்துக் காதலருடைய உடை முதலியவை வேறுவேறாக இருந்தன. இக்காலத்துக் காதலருடைய உடை முதலியவை வேறுவேறுதான். ஆனால், காதல் என்னும் உணர்வு மாறாமல் இருந்து வருகிறது. பழங்காலத்து அரசியல் அமைப்பு வேறு. இக்காலத்து அரசியல் அமைப்பு வேறு. ஆனால், மக்களுக்குள் பகை, நட்பு முதலிய மனப்பான்மைகள் மாறாமல் பழங்காலம் போலவே இருந்து வருகின்றன. ஆகையால், உள்ளத்து உணர்வு மாறாதவரைக்கும் அவற்றின் கலை வடிவமான

இலக்கியமும் மாறாமல் வாழ வல்லதாகும் ஏடும் எழுத்தாணியும் போய் அச்சும் அச்ச நூல்களுமாகப் புறத்தோற்றம் மாறலாம். ஆயினும், கலைஞர்கள் ஆக்கிய இலக்கியக் கலை மாறாமல் இருந்து வரும்.

செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை ஏந்தி
இன்றுவரல் உரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென
மழலை இன்சொல் பயிற்றும்
நாணுடை அரிவை..... (அகம்)

என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் பாடிய அடிகளை இன்றும் படிக்கின்றோம். அந்தப் புலவரின் கற்பனையின் ஒரு பகுதியை நாமும் காண்கின்றோம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கழித்தும் அந்த அடிகள் படிக்கத்தகுந்த அடிகளாக உணரத்தகுந்த அடிகளாக இருக்கின்றன. ஆனால், அந்தக் காலத்தில் இருந்த ஊர்தியோ, உடையோ, எழுத்தாணியோ, வேறு கருவியோ இப்போது நம் கையில் கிடைத்தால், அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியுமோ? பொருட்காட்சிச் சாலையில் வைத்துப் போற்றுவோம். எப்போதேனும் ஒருமுறை பார்த்து சிறிது எண்ணுவோம். அவ்வளவுதான் முடியும். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பாரி வள்ளலின் தேர் இப்போது நமக்குக் கிடைத்தது என்று வைத்துக்கொள்வோம் நம் மோட்டாரை விட்டுவிட்டு அந்தத் தேரில் ஊர்ந்து செல்ல விரும்பமாட்டோம். ஆனால், பாரியின் மகளீர் பாடிய பாட்டு நம் கண்ணில்பட்டால், செய்யும் தொழிலையும் விட்டுவிட்டு

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையும் உடையேன் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் திலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே. புறம். 12.

என்று வாழ்விட்டு பாடி உருகி உணர்கிறோம். இதனால், வருங்காலத்தில் இலக்கியத்தில் ஒரு மாறுதலும் இருக்காது என்று கருதக்கூடாது. மாறுதல் மிகச் சிறிய அளவிலேயே இருக்கும். அந்த மாறுதலும் இலக்கியத்தின் உடை என்று சொல்லத்தக்க அமைப்பில் இருக்குமே அல்லாமல், அதன் உயிர் என்று சொல்லத்தக்க அடிப்படையில் இருக்காது.

இவ்வாறு, காலப்போக்கில் இலக்கியத்தில் அமைப்பு மாறுவது இயற்கை. ஆங்கில நாட்டிலும் மற்ற எந்த நாட்டிலும் இந்த மாறுதலைக் காணலாம். ஆங்கிலப் பெரும்புலவர் ஷேக்ஸ்பியர் தம் நாடகங்களை எல்லாம் செய்யுள் வடிவில் எழுதி புகழ் பெற்றார். அவரே இன்று தோன்றி அந்த நாட்டில் இலக்கியத் தொண்டு செய்வாராகில், செய்யுள் வடிவான நாடகங்களை எழுத மாட்டார். எழுதினால், பயன் விளையாது. நான் ஷேக்ஸ்பியர் காலத்தில் பிறந்திருந்தால் நானும் செய்யுள் வடிவில் சிறந்த பல நாடகங்களை எழுதி அவருக்கு ஒரு காசும் கிடைக்காமல் செய்து அவரை ஒட்டாண்டியாக்கியிருப்பேன் என்கின்றார். இந்த நூற்றாண்டில் நாடகம் பல எழுதிப் பெரும் புலவராக விளங்கிய பெர்னாட்ஷா, வின்செஸ்டர் என்னும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாலரும் இதே கருத்தை வேறு வகையாக்கக் கூறுகின்றார். ஷேக்ஸ்பியரே நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் கழித்துத் தோன்றி அந்த நாடகங்களையே எழுதியிருந்தாலும், பயன் ஏற்பட்டிருக்காது என்று அவர் குறித்துள்ளார். ஆகையால், காலப்போக்கிற்கு ஏற்ப இலக்கியத்தின் அமைப்பு மாறும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். தமிழிலும் இத்தகைய மாறுதல்கள் அடிக்கடி நேர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய நூல்களில் உள்ள தனிப் பாடல்களின் அமைப்பு வேறு. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியவற்றின் அமைப்பு வேறு. சமயப்பாடல்களின் அமைப்பு வேறு. சீவகசிந்தாமணி, பெரிய புராணம், கம்ப ராமாயணம் முதலியவற்றின் அமைப்பு வேறு. பிறகு, பல்வகைப் பிரபந்தங்களும் தனிப்பாடல்களும் தோன்றின. இப்படியே, பலவகையான அமைப்பைப் பெற்றது. பழையபடி தனிப்பாடல்களும் இசையோடு கூடிய பாடல்களும், குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் முதலிய சிறு காவியங்களும் தோன்றியுள்ளன. அதற்குப்பின் தோன்றியவர்களும் அத்தகைய இலக்கியங்களை ஆக்கியுள்ளனர்.

இலக்கிய அமைப்பின் மாறுதல் இவ்வளவில் நின்று விடவில்லை.கற்றலின் கேட்டலே நன்று என்று இருந்த காலத்தில், கற்பதைவிட கேட்டு அறிவதற்கு வாய்ப்பு மிகுதியாக இருந்த காலத்தில் இலக்கியம் செய்யுள் வடிவிலே வாழ முடிந்தது.கேட்டறிவதைவிட கற்றறிவதற்கு வாய்ப்பு மிகுந்துவிட்ட காலம் இது.தனியே மூலையில் உட்கார்ந்து பல நூல்களை அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் படிக்கும் வாய்ப்பை அச்சப்பொறி தந்துவிட்டது.ஆகையால், இலக்கியம் செவி வாயிலாக இன்பம் நல்குவதோடு கண் வாயிலாகவும் இன்பம் நல்க முடிகின்றது.அன்றியும், பலமுறை திரும்பத்திரும்ப கற்றுச் செய்யுள் இலக்கியத்தில் பயிற்சி பெறல் எல்லோர்க்கும் இயலாது.ஒரு சிலருக்கே இயலும்.ஆகையால், மற்றவர்களின் கைக்கு எட்டக்கூடிய எளிய இலக்கியமும் வேண்டியதாயிற்று.

மூன்றாவதாக, மற்றொரு காரணமும் உண்டு.அதாவது, அறிவியல் முன்னேற்றத்தால் நகர வாழ்க்கையும் பரபரப்பான தொழில் முறையும் பெருகிய நிலையில், மக்களின் வாழ்வில் ஓய்வு குறைந்தது.அதனால், குறைந்த நேரத்தில் இலக்கியத்தின் பயனைத் துய்க்க வேண்டும்.என்று விரும்புகின்றவர்களுக்காகவும் புதிய வகையில் இலக்கியம் தோன்ற வேண்டியதாயிற்று.இக்காரணங்களால், உரைநடை இலக்கியம் விரைந்து வளரத் தொடங்கியது. உள்ளது உணர்வுகளையும், கற்பனைக் கருத்துக்களையும் செய்யுள் வடிவில் ஊட்டுவதோடு நிற்காமல், உரைநடையிலும் ஊட்ட விரும்பிய கலைஞர்களின் முயற்சியால் தோன்றிய இலக்கியங்களே தொடர் கதைகளும், சிறு கதைகளும். தொடர் கதைகள் பழங்காலத்துத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் போன்றவை.சிறு கதைகள், தனி செய்யுள்கள் போன்றவை.காவியங்களும், தனிப்பாடல்களும் பயிற்சி மிகுந்தவர்களுக்கு மட்டுமே பயன்படும்.அவற்றின் இடத்தில் அவற்றிற்கு ஒருவாறு ஈடாகத் தோன்றிய தொடர் கதைகளும் சிறு கதைகளும் பயிற்சி குறைந்தவர்களுக்கும் பயன்படுவன.பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு இலக்கிய உணர்வு நல்குவன.

அறிவியல் முன்னேற்றத்தால், அமைந்த மேற்கூரிய காரணங்களால் அச்ச நலம், கற்றறியும் வாய்ப்பு, பரபரப்பான வாழ்வு ஆகியவை வருங்காலத்திலும் இருக்கப்போகின்றன.வீடுதோறும் நூல் நிலையம் இருக்கக்கூடிய வகையில் அச்சப்பொறியில் முன்னேற்றமும் மக்கள் வாழ்வில் நலமும் உயர்வும் வருங்காலத்தில் ஏற்படும் என நம்பலாம்.எல்லோரும் எழுத்தறிவு பெற வேண்டும் என்று இன்றுள்ள ஆசை வளர்ந்து, எல்லோரும் உயர் கல்வி பெற வேண்டும் என்ற நிலை வரும்.எல்லோரும் பற்பல இலக்கிய நூல்களைக் கற்றுப் பயன் பெறுவர்.நகர வாழ்க்கையும் பரபரப்பும் கடமை நெருக்கடியும் எதிர் காலத்திலும் இருக்கப் போகின்றன.குறைந்த முயற்சியில் இயன்ற பயனைத் தரும் இலக்கியங்களை நாடும் நாட்டமும் எதிர் காலத்தில் குறையப் போவதில்லை.ஆகையால், வருங்காலத்தில் தொடர் கதைகளும், சிறு கதைகளும் பெருகுவது உறுதி எனக் கொள்ளலாம்.தொடர் கதையும், சிறு கதையும் நாடக வடிவில் எழுதப் பெறும்போது, முழு நாடகமாகவும் ஓரங்க நாடகமாகவும் இலக்கிய வடிவு பெறும்.அத்தகைய நாடக நூல்களுக்கும் வருங்காலத்தில் நல் வாழ்வு உண்டு.இவ்வாறு கூறுவதைக் கொண்டு, செய்யுள் வடிவான இலக்கியத்திற்கு இடம் குறையும் என்று கொள்ளலாகாது.உரைநடை இலக்கியம் வளரும் என்றால், செய்யுள் இலக்கியம் தேயும் என்பது கருத்து அன்று.சினிமாக்கலை வளர்ச்சியால் நாடகமேடை ஓரளவு செல்வாக்கை இழந்திருக்கலாம்.நிழற்படம் பெருகியதால் ஓவியக்கலை ஓரளவு புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.இவற்றைப்போல், உரைநடை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியால் செய்யுள் இலக்கியம் சிறிதளவு குறையலாம்.ஆனால், மங்கும் என்று கூற முடியாது.

பழகப்பழகவே நட்பு சிறப்புப்பெறும்.பயிலப்பயிலவே இலக்கியமும் சிறந்து நிற்கும்.கண்டவர்களோடு எல்லாம் முகம் மலர்ந்து பேசும் மேற்போக்கான பழக்கம் இக்காலத்தில் மிகுந்திருத்தலைக் காணலாம்.அதனால், ஆழ்ந்த அன்புடைய நண்பர்கள் உலகில் இல்லாமல் போகவில்லை.அவர்களுக்குச் சிறப்பிடம் இருந்தே வருகின்றது. அதுபோலவே ஒருமுறை இருமுறையில் படித்துப் பயன்பெறத்தக்க உரைநடை இலக்கியம் பெருகிய போதிலும் பலமுறை கற்றுக்கற்று உணர்ந்து உணர்ந்து பயன்பெறத் தகுந்த பாட்டும் சிறப்பிடம் பெற்று வாழும்.

உரைநடையாக அமைந்துள்ள நூலை பலமுறை கற்றால் முடியாது.கற்க முயன்றாலும் களைப்பும், சலிப்பும் தோன்றும்.இந்தக் களைப்புக்கும், சலிப்புக்கும் மாற்றாக உள்ளது ஒலிநயம் உடைய பாட்டின் அமைப்பு. ஆகவே, இலக்கியம் ஒருபக்கம் பலமுறை பயிலத்தக்க ஆழ்ந்த உணர்வும் மற்றொரு

பக்கம் களைப்பும், சலிப்பும் தோன்றாமல் காக்க வல்ல ஊக்கமும் ஊட்ட வல்லதாக விளங்குவது பாட்டு வடிவில்தான். அதனால், வருங்காலத்தில் தொடர் கதைகளும், சிறு கதைகளும், நாடகங்களும் இலக்கிய நூல்களாக வீடுதோறும் பரவிப் பெருகிய போதிலும் காவியங்களும் தனிப்பாடல்களும் அறிஞர் உள்ளங்களில் சிறப்பிடம் பெற்று நவில்தோறும் நயம் பயக்கும் இலக்கியங்களாக வாழப் போவது திண்ணம்.

இத்தகைய சிறு மாறுதல் இலக்கிய அமைப்பின் மாறுதலே அன்றி இலக்கியத்தின் மாறுதல் அன்று. மக்களின் உணர்வு பண்டைக் காலம் முதல் ஒரே வகையாக இருந்து வருவதால் இலக்கியத்தின் அடிப்படை மாறாது. இரட்டை மாட்டு வண்டிக்கு இடம் இல்லாமல் செய்து மோட்டார் லாரி பெருகி விடும் என்று எண்ணுவது இயற்கை. ஆனால், இலக்கியத்தின் இடத்தை வேறொன்று கொள்ள முடியாது. இதயம் கொண்டு உணரும் கற்பனைச் சிறகு கொண்டு பறக்கும் ஆற்றலும் மக்களுக்கு உள்ளவரையில், இலக்கிய உணர்வை ஆக்கி அளிக்கும் கலைஞர்களும் இருந்தே தீர்வார்கள். அந்த உணர்வை நாடித் தேடும் கலைப்பசியும் மக்களுக்கு இருந்தே தீரும்.

இன்று எல்லா கலைக்கூடங்களிலும் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குவது அறிவியல். ஆயினும், அது இலக்கியத்தோடு போட்டியிட முடியாது. சைக்கிளைக் கண்டுபிடித்தவர் பெயர் மறக்கப்பட்டது போல, வானொலியைக் கண்டு உதவியவரின் பெயரும் போற்றப்படாமல் போகும் காலம் வரலாம். முதன்முதலில் கடிகாரம் செய்து உதவியவரையும் அவருடைய அறிவின் ஆற்றலையும் இன்று போற்றுவார் யார்? கடிகாரம் போலவும் பேனா போலவும் வானொலி முதலிய சிறந்த அறிவியல் கருவிகளும் சாதாரணப் பொருள்களாகத் தொழிற்சாலைகளிலும், கடைத்தெருக்களிலும் மலியும் காலமே வருங்காலம். இன்று, வியப்புக்கு உரிய அறிவியல் பாடங்கள் பலவும் வருங்காலத்தில் கற்று அறிய வேண்டாத பகுதிகளாகப் பழக்கத்தில் வந்து விடும். ஆனால், அப்போதும் மக்களின் உள்ளத்தைத் தொட்டு, உணர்வு என்னும் ஊற்றைப் பெருக்க வல்லதாக இலக்கியம் நிலைப்பெற்று விளங்கும்.

3. நிற்பதுவே நடப்பதுவே பறப்பதுவே

சா. பிரபஞ்சன்

எங்கள் வீட்டில் ஒரு நாய் இருந்தது. வெள்ளைச் சடை நாய். அதற்கு 'டைகர்' என்று பேர். அப்போதெல்லாம் நாய், பூனைகளுக்கு ஆங்கிலத்தில்தான் பெயர் வைப்பார்கள். சில நாட்கள் முன் எதையோ தேடும்போது, ஒரு பழைய புகைப்படம் கிடைத்தது. அதில் டைகர் இருந்தது. நான் மூன்று வயதில் கையில் பொற்காப்புடன், வாயில் வைத்த விரலோடு கேமராவை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இளமையாக அம்மாவும் அப்பாவும். என் சகோதர, சகோதரிகள் நடுவில் என் ஆயா, அப்பாவின் அம்மா. அவர் காலடியில் டைகர் படுத்திருக்கிறது. குடும்ப அங்கத்தினர் புகைப்படத்தில் வளர்ப்பு நாயும் இடம் பெற்றிருந்தது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தந்தது.

மீனாட்சியின் தோளில் ஒரு கிளி. (நள) தமயந்தி அன்னத்தோடு உரையாடும் ரவிவர்மா ஓவியம் நினைவுக்கு வருகிறது. சகுந்தலா, தான் வளர்த்த மலர்க்கொடியை பிரிய வருத்தப்படுகிறாள். இந்துக் கடவுள்கள் பாம்பும் மாணும் கருடனுமாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள். இயேசுவையும் புத்தரையும் ஆடுகளோடு புனைந்த ஓவியங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த கற்பனைகள் மூலம் ஏதோ ஒன்றை அந்தக் கலைஞர்கள் கட்டமைக்கிறார்கள். என்ன அது?

இதுதான், இந்தப் பூமி மனிதர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமானதில்லை.

அவர்களுக்கு முன் தோன்றிய தாவரங்களுக்கும் பறவை, மிருகங்களுக்கும் சொந்தமானது இந்த உலகம் என்பதையே அவர்கள் அப்படிப் புனைந்து இருக்கிறார்கள். இன்னும் சொன்னால், பூமியின் ஆதிக் குடியிருப்பாளர்கள் அவர்களே. மனிதர்கள் முன்றாவதாக வந்தவர்கள்.

வழக்கம்போல இந்தச் சிந்தனைகளுக்கு எதிராகவே பள்ளிப் பாடங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. பள்ளி மாணவர்களிடம், "படிக்காதவன் கவிதை எழுத முயல்வது எப்படி இருக்கும் என்றால், மயிலைப் பார்த்து வான்கோழி தோகை விரிப்பது போல இருக்கும்" என்றார் எங்கள் தமிழ் ஆசிரியர். சீ! வான் கோழி 'காப்பி' அடிக்கிற கோழி என்று நினைத்துக் கொண்டேன். பின்னால், ஒரு பூங்காவில் வான்கோழியைப் பார்க்க நேர்ந்தபோது இத்தனை சிறிய தோகைக்கு எதற்கு விரிப்பு என்று கூடத் தோன்றியது.

சக உயிர்களின் மீது வெறுப்பை வளர்ப்பதா கல்வி?

இன்னொரு பாட்டு. கற்றோர் நிறைந்த சபை நடுவே, வாசிக்கத் தெரியாதவன் ஒரு மரம் என்கிறது அந்தப் பாடல். கவிஞர் மரத்தைப் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறாரா அல்லது பேச வேண்டும் என்கிறாரா? ஒரு மரம் அதற்கென்று விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்கிறது. ஒரு மரம், மரமாக இருப்பதற்கு மேல் வேறு என்ன செய்யவேண்டும்.?

உலகத்திலேயே மிகச் சிறிய சின்னஞ்சிறு கதையை எழுதியவள் என் பாட்டியாகத்தான் இருக்க முடியும். உங்கள் பாட்டியும் கூட. 'ஒரு ஊரில் ஒரு நரி. கதை அத்தோடு சரி!' என்பதே அவள் எங்களுக்குச் சொன்ன கதை. நரி என்றதும் அதன் தந்திரங்களை நாங்கள் கற்பனை செய்து கொள்வோம். ஒரு பாத்திரத்தின் செயல்களாக விரிவதுதானே கதை?

வளர்ந்த பிறகு நமக்குத் தோன்றுகிறது. எந்த நரி காபி சாப்பிட்டுக்கொண்டு அடுத்த நரியை அவமானம் செய்ய யோசிக்கிறது?

நரியைப் பற்றி நிறைய நாட்டுப்புறப் கதைகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் கதைகளில்

நரிகள், புலிகள், பேய்கள் நிறைய வரும். ஆறு.அழகப்பன் பதிப்பாசிரியராக இருந்து தொகுத்த கதை.

ஓர் ஊரில் ஒருவன் பசு வளர்த்தான். அது கன்று போட்டது. கன்று விளையாடியபடி பக்கத்து வீட்டுக் காளைக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றது. காளையின் சொந்தக்காரன் கன்றைப் பிடித்துக் கட்டி வைத்துக்கொண்டான். கன்றின் சொந்தக்காரன் வந்து கேட்டதற்கு, “ அது என் காளை போட்ட கன்று. அதனால், அது என் காளையின் பக்கத்தில் வந்து விளையாடியது. நீயும் தானே பார்த்தாய்?” என்றான் காளையின் சொந்தக்காரன். விஷயம் பஞ்சாயத்துக்குப் போயிற்று பஞ்சாயத்தார்க்கும் குழப்பம். என்ன தீர்ப்பு சொல்வது என்று தெரியவில்லை. கடைசியாக குள்ள அண்ணனைக் கூப்பிட்டு நியாயம் கேட்கலாம் என்று முடிவு செய்தது கிராம சபை. குள்ள அண்ணன் வருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். காலையிலேயே பஞ்சாயத்தார் வந்து உட்கார்ந்து விட்டார்கள். குள்ள அண்ணன் மாத்திரம் வரவில்லை. மதியம் ஆயிற்று. எல்லார்க்கும் பசி குடலைத் தின்றது. கடைசியில் குள்ள அண்ணன் மதியம் மூன்று மணிக்கு வந்து சேர்ந்தார். ‘என்ன சமாசாரம், இத்தனை தாமதம்?’ என்று கேட்டார்கள் ஜனங்கள். ‘திடீரென்று கடல் தீப்பற்றிக்கொண்டது. அதை வைக்கோல் போட்டு அணைத்துவிட்டு வரத் தாமதமாகிவிட்டது’ என்றார் குள்ள அண்ணன். ‘என்னது.... கடல் தீப்பிடக்குமா. அதை வைக்கோல் போட்டு அணைக்க முடியுமா?’ என்று கேட்டார்கள் பஞ்சாயத்தார், காளை மாடு கன்று போடும்போது கடல் தீப்பிடிக்காதா’ என்றார் குள்ள அண்ணன்.

ஜனங்கள் குள்ள அண்ணனின் பேச்சை ஏற்றுக்கொண்டு கன்றைப் பசுவுக்குச் சொந்தக்காரனிடம் சேர்த்துவிட்டார்கள். அதோடு குள்ள அண்ணனையும் கொண்டாடினார்கள். குள்ள அண்ணன், நரிதான். நாட்டுப்புற மக்கள், சுற்றுப்புறத் தோழர்களை இசையாக்குகிறார்கள். இழிவுபடுத்துவதில்லை.

இலக்கியப் பாடத்தின் அரிச்சுவடியாக மக்கள் கதைகள், பாடங்கள், கதைப்பாடல்கள் இருக்கின்றன என்பதை வானமாமலை தொகுத்த நாட்டுப்புறக் கதைகள் மூலமாகவே அறிந்தேன். ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டுக் கூறு, எழுதப்படாத இலக்கியங்களைவிடவும், பேச்சில் வளர்ந்த நாட்டுப்புற இலக்கியங்களிலேயே அதிகம் காணக்கிடக்கிறது என்பது என் அபிப்பிராயம். நம் தொன்மங்களை நம் அரை குறை ‘பகுத்தறிவால்’ பேணத் தவறினோம். இன்று லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியங்களை உலகம் இரு கை நீட்டி ஏற்கக் காரணம், அவர்களின் தொன்மங்களை அவர்கள் எழுத வெட்கப்படவில்லை.

சுற்றுப்புறச் சூழலைப் பற்றி, எல்லா உயிரிகளும், ஒத்திசைவோடு வாழும் சமநிலைச் சமுதாயம் பற்றி பழம் தமிழர்கள் நிறைந்த ஞானத்தோடு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். என்னை டாக்டருக்குப் படிக்க வைக்க அப்பா ஆசைப்பட்டார். ஆனால், நான் தமிழ் படிக்கப் போனேன். தமிழ், எனக்குப் பல அற்புத மனங்களை அறிமுகப்படுத்தி இருக்கிறது. உதாரணமாக நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று....

தலைவனும் தலைவியும் பேசுவதற்காக ஒரு இடம் நோக்கிச் செல்கிறார்கள். தலைவன் ஒரு மரத்தடியைக் காட்டி, ‘இங்கு அமரலாம்’ என்கிறான். ‘வேண்டாம், அந்த மரத்தடிக்குச் செல்லலாம்’ என்கிறாள் தலைவி. ஏன், இது நான்நாகத்தானே இருக்கிறது. இங்கேயே பேசலாம் என்கிறான் தலைவன். இந்த மரத்தின்கீழ் தன்னால் உட்கார முடியாது என்பதற்கான காரணத்தைச் சொல்கிறாள் தலைவி.

இந்த இடத்தில்தான் சிறு வயதில் நானும் என் தோழிகளும் புண்ணைக்காய் வைத்து விளையாடுவோம். ஒரு நாள் விளையாட்டின்போது அம்மா அழைக்கவே,

அவசரமாகக் காய்களைத் திரட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டேன். அப்போது ஒரு காய் மண்ணில் தங்கிவிட்டது. அது மண்ணில் ஊன்றி முளைத்தும் விட்டது. செடியாகியது. அங்குதான் அம்மா எனக்குச் சோறு ஊட்டுவாள். நான் 'ஓட்டாரம்' செய்வேன் (ஓட்டாரம் - சண்டித்தனம்). அம்மா சொல்வாள்: 'இதோ பார், புன்னைச் செடி உன் தங்கைதானே. எவ்வளவு நல்லவிதமாக, எதை ஊற்றினாலும் உண்டுவிட்டு அமைதியாக இருக்கிறது' என்று சொல்லி எனக்குச் சோறு ஊட்டுவாள். என் (புன்னைத் தங்கையும்தான்) வளர்ந்துவிட்டாள். நானும் வளர்ந்துவிட்டேன். நீங்களே சொல்லுங்கள். என் தங்கைக்கு முன் உங்களோடு பேச எனக்கு வெட்கமாக இருக்காதா!

மரத்தை தங்கையாகப் பாவித்தது தமிழ். நான் எதை, எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதை இப்படித்தான் கற்றுக் கொண்டேன்.

வானில் பறக்கும் பறவையெல்லாம் நான் என்கிறார் பாரதி. குதிரையை, பசுவை, நாயைத் தோழர்களாகவும், நல்ல துணைவராகவும் சொல்கிறார் பாரதி.

பள்ளிக்கூடம் என்னைப் பட்டதாரி ஆக்கியது. தமிழ் இலக்கியம் என்னை மனிதனாக்கியது.

4. எது வாழ்க்கை?

ம.இலெ.தங்கப்பா

ஒரு நாள் மாலை நகரப் பூங்காவில் அமர்ந்து கொண்டு இருந்தேன். சிறிது தொலைவில் புல்தரையில் கருப்பான பெரிய வண்டு ஒன்று நகர்ந்து செல்வதைப் பார்த்தேன். சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, அந்த வண்டின் இயக்கம் இயல்பாக இராமல் சற்று வேறுபாடாக இருந்தது போல் தோன்றியது. ஏன் அப்படி என்று நெருங்கிப் போய்ப் பார்த்தேன். வண்டு தானாக நகரவில்லை. அது செத்துப்போன வண்டு! ஏறும்புகள் பல சேர்ந்து செத்த வண்டை இழுத்துப் போய் கொண்டிருந்தன. ஒரு குச்சியை எடுத்து அந்த வண்டின் முதுகில் வைத்து அதை நகரவிடாமல் செய்தேன். அடுத்த நொடியே எல்லா ஏறும்புகளும் வண்டை விட்டுவிட்டு நான்கு பக்கமும் சிதறி ஓடிப்போயின. வண்டு சிறிதும் அசைவில்லாமல் கிடந்தது. அது செத்துப்போன வண்டுதானே.

நம்மில் பலரின் வாழ்க்கை இப்படித்தான் - செத்த வண்டியின் இயக்கம் போலத்தான் - இருக்கிறது.

நமக்கென்று உயிர்த்துடிப்பான. உள்ளார்ந்த, சொந்த இயக்கம் இல்லை. வெளியிலிருந்து நம்மைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் வேலைகள், நோக்கங்கள், கொள்கைகள், இலக்குகள் ஆகியவையே எறும்புகள் போல நம்மை இழுத்துச் செல்கின்றன. இந்த எறும்புகள் கலைந்து போனால் நம் இயக்கம் நின்று விடுகின்றது.

ஏதாவதொரு பணியையோ, நோக்கத்தையோ முன் வைக்காமல் நம்மால் ஊக்கத்துடன் வாழமுடியவில்லை. செயல்பட முடியவில்லை. ஆனால், இந்தப் பணிகள் செயற்கையாக நம்மை இயக்கிக் கொண்டிருப்பதை அறியாமல் நாம் சொந்த உயிர்ப்புடன் இயங்குவதாகவே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். நம்மை வாழ்வுப்பாதையில் இழுத்துச் செல்லும் பணிகள் இலக்குகள் எல்லாவற்றையும் முற்றுமாய் நிறுத்திவட்டு பார்த்தால் தான் நாம் சொந்த உயிர்ப்புடன் வாழ்கின்றோமா இல்லையா என்பது தெரியும்.

எழுத்தாளன் ஒருவனுக்கு எழுதாவிட்டால் வாழ்க்கையே இல்லாமல் போகிறது. ஒவியனுக்கு அவன் ஒவியமே உலகமாக இருக்கின்றது. அதை விட்டால் அவன் திசை தப்பிப் போகிறான். அறிவியல் அறிஞன் என்பவன் ஆய்வுக் கூடத்தில் மட்டுமே வாழ்கின்றான். மருத்துவர் அல்லது வழக்குரைஞர் ஒருவர் திடுமென்று தம் தொழிலை விட நேர்ந்தால் இடிந்து போகின்றார். அலுவலிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பலர் அதோடு வாழ்க்கை முடிந்தது போல வெறுமையுற்றுச் சோர்ந்து போகின்றனர்: போதிய ஓய்வுதியத்தோடு, கிடைக்கும் ஓய்வை மகிழ்ச்சியுடன் கழிப்பதற்கு வாய்ப்பிருந்தும் அதைச் செய்யாமல் அவிந்து போய்ச் சொந்த இயக்கம் அற்று விரைவிலேயே இறந்து போகின்றனர்.

ஏதாவதொன்று நம்மை முன்னிருந்து இழுக்க வேண்டும்: அல்லது பின்னிருந்து உந்தித் தள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நமக்கு இயக்கம் இல்லை. நம்மால் சுவையுணர்வுடன் வாழ முடிவதில்லை. பெரும்பாலோரின் இயக்கம், இப்படித் தான் உள்ளது. இது சரிதானா? ஒரு குறிப்பிட்ட வேலையோ, வரையறுத்த வாழ்க்கைப் பணியோ, குறிக்கோளோ இல்லாமல் வாழ்க்கையை உயிர்த்துடிப்போடும் சுவையோடும் வாழ முடியாதா? வாழ்தல் என்பதையே ஒரு சுவையான, அழகிய செயலாகக் கொள்ள முடியாதா?

இந்த வினாவை நான் பலரிடத்தில் வினவியிருக்கிறேன். “அதெப்படி முடியும்? ஏதாவதொரு நோக்கம், ஏதாவதொரு பிடிப்பு இருந்தால் தானே வாழ்வதற்கு ஓர் உந்துதல் கிடைக்கின்றது. எந்த நோக்கமும் இல்லாவிட்டால் அது விலங்கு வாழ்க்கை போல் ஆகிவிடுமே. ஒரு குறிக்கோளும் இல்லாமல் சும்மா வாழ்வது சப்பென்றிருக்காதா? வாழ்க்கைக்குச் சுவையூட்டுவதற்காக அவரவர்க்கு விருப்பமான ஒரு பணியை மேற்கொண்டு வாழ்வதில் என்ன பிழை?”

பெரும்பாலும் எல்லாரும் இந்த விடையைத்தான் கூறுகின்றனர். ஆனால் இப்படி வாழ்பவர்கள் அப்படியாவது சுவையாக, நிறைவாக வாழ்கின்றார்களா என்றால் அதுவுமில்லை! இயங்கும் பொறிகளைப் போல் இவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தோடு கூடிய வாழ்க்கை அந்த நோக்கத்துக்கே அடிமையாகின்றது. வாழ்பவரின் கவனம் முழுவதும் அந்நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் வழிகளிலேயே செலுத்தப்படுகின்றது. தங்கள் இலக்கை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு என்ன என்ன

செய்ய வேண்டுமோ அவற்றைத் தவிர வேறு எவற்றிலும் அவர்க்கு ஈடுபாடு ஏற்படுவதில்லை. வாழ்க்கையின் மிக இன்றியமையாக் கூறுகளிலும் கூட அவர்கள் கவனம் செலுத்துவதில்லை. வாழ்வின் இயல்பான அழகையும், நுட்பத்தையும் அவர்கள் உணராமல் போகின்றனர்.

ஒரு பூங்காவில் நுழையும் எத்தனைப்பேர் அதன் அழகைச் சுவைக்கின்றனர்? ஒவ்வொருவரும் ஒரு நோக்கத்தோடு பூங்காவுக்குள் நுழைகின்றனர். மருந்துச் செடி தேடிச் செல்கின்றார் ஒருவர். பூப்பறிக்கச் செல்கிறார் ஒருவர். பறவைக்குக் கண்ணி வைக்கப் போகிறார் ஒருவர். படுத்தறங்க நிழல் தேடிப் போகிறார் ஒருவர். காதலியைக் காண்போகிறார் ஒருவர். இப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நோக்கத்தோடு பூங்காவை அணுகுகின்றனர். பூங்கா முழுவதையும் சுற்றி வந்தாலும் கூட. இவர்கள் தாங்கள் தேடி வந்ததை மட்டும் பார்ப்பார்களே தவிரப் பூங்காவின் மொத்த அழகையும் பார்த்து அதில் ஈடுபட்டுச் சுவைத்து மகிழ்வதில்லை.

வாழ்க்கைப் பூங்காவினுள் நாமும் இப்படித்தான் நுழைகின்றோம். நம் தேவைகளை, விருப்பங்களை, தேடல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றோமே அல்லாமல், வாழ்வையே சுவைக்குரியதாகக் கருதி, அதன் அழகில், வியப்பில் ஈடுபடுவதில்லை.

நம்மில் பலர் செயல்கள் பல செய்யத் துடிக்கின்றோம். ஆனால் வாழ்தலையே ஓர் அழகிய செயலாகக் கொண்டு வாழ முடியும் என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. நம்மிடையே செயல் வாழ்வாகின்றது. ஆனால் வாழ்தல் செயலாக இல்லை.

ஓர் எழுத்தாளன் எழுத்தாளனாகத் தன்னை மிக மிக உயர்த்திக் கொள்கின்றான். வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை எண்ணிப் பார்த்து மிக அழகாக எழுதுகின்றான். ஆனால் அவன் சொந்த வாழ்க்கைச் சிக்கல் நிறைந்ததாக இருக்கின்றது.

ஓவியக் கலைஞனும் அப்படியே. ஓவிய நுட்பங்களை மிக அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றான். ஆனால் அவன் குடும்ப வாழ்க்கை அழகாக இல்லை.

ஓர் உயர்ந்த பொதுநலக் குறிக்கோளுக்காகத் தன்னை ஒப்படைத்துக் கொண்ட ஒருவன் இரவு பகல் பாராமல், இடையறாமல் உழைக்கின்றான். அரசியல் பொருளியல் சீர்திருத்தங்கட்குத் துணை நிற்கின்றான். நாட்டை முன்னேற்றப் பாதையில் நடத்திச் செல்கின்றான். ஆனால் தனிப்பட்ட முறையிலோ, அவன் வாழ்க்கை அவலம் நிறைந்ததாக இருக்கின்றது. மனைவி மக்களோடு அவன் உறவு சரியாக அமையவில்லை. தன் 'பொது நல' நோக்கங்களுக்காக அவர்களைக் கசக்கிப் பிழிகின்றான். அவர்களின் உணர்வுகளையும் உண்மைத் தேவைகளையும் புறக்கணிக்கின்றான்.

வாழ்க்கையை மொத்தமாகவும் பொதுவாகவும் பார்த்து அதனடிப்படையில் நம் நோக்கங்களையும், விருப்பு வெறுப்புக்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் ஒருமைப்படுத்திக் கொள்ள நாம் முனைவதில்லை. வாழ்க்கையைத் துண்டு துண்டாகப் பார்க்கிறோம். துண்டு துண்டாக உணர்கிறோம். நம் இரக்கவுணர்வு கூடக் கோட்பாடுகளின் வாயிலாகத்தான் வெளிப்படுகின்றதே தவிர இயல்பான உயிர் நேயத்துடன் வெளிப்படுவதில்லை. அமெரிக்காவிலும் தென்னாப்பிரிக்காவிலும் கருப்பு நிற மக்கள் விடுதலையின்றிப் படும் அவலத்துக்காகக் கண்ணீர் வடிக்க நம்மால் முடிகிறது. ஆனால், நமக்கு மிக அருகில் நம் பக்கத்து வீட்டார் படும் துன்பம் நம் உள்ளங்களில் உறைப்பதில்லை.

தங்களையே நடுவாகக் கொண்டு, தங்கள் தேவைகளையே முன் வைத்துத் தங்கட்குள்ளேவே சுழன்று கொண்டிருப்பவர்களும் சரி, தங்களுக்கு நிறைவு தரும் வாழ்க்கைப் பணிகளை மேற்கொண்டு அவற்றில் மூழ்கி விடுபவர்களும் சரி, நாளடைவில் சலிப்படைந்து போகின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையில் அவர்தம் வாழ்க்கைப் பொருள் அற்றுப் போகின்றது.

ஒரு தோட்டத்தின் சிறு பகுதியை மட்டும் பயிர் செய்து மற்றப் பகுதிகளைக் கள்ளியும் முள்ளியும் மண்டிக் கிடக்கும் படி இல்லாவிட்டால் எப்படி ஆகுமோ அப்படி ஆகி விடுகின்றது அவர்கள் வாழ்க்கை.

ஆனால், இது வாழ்க்கை அன்று, எவ்வகைக் குறிக்கோள்கட்கும் செயற்கைத் தாண்டிதல்கட்கும் உட்படாமல் உள்ளிருந்து எழும் இயற்கை உந்துதலோடு ஒவ்வொரு நொடியும் வாழ்க்கையை அழகாகவும் சுவையாகவும் வாழ்வோமானால் அதுவே வாழ்க்கை.

எவ்வகை நோக்கங்களாலும், கொள்கைகளாலும் உந்தப்படாமல் வாழ்க்கை எல்லா நிலைகளிலும் ஒழுங்குடன் அமைதல் வேண்டும் என்ற அடிப்படை ஒழுங்குணர்வுடன் வாழ்வோமானால் அதுவே வாழ்க்கை.

எவ்வகைக் குறிக்கோள்கட்கும் அடிமைப்படாமல் வாழ்க்கையைச் சுவையாக வாழ்தல் எப்படி?

நாம் வேறு நம் செயல் வேறு என்று பிரிந்து நிற்பதை முதலில் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அன்போடு வாழ்வில் தோய்ந்து ஒவ்வொரு நொடியையும் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் சுவைத்து உணரக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பொதுவாக நாம் இதற்கு இடம் கொடுப்பதில்லை. நிகழ்ச்சிகளை இரண்டாகப் பகுத்துக் கொள்கின்றோம். பொதுவான நிகழ்ச்சிகள் வேறு, நமக்குத் தொடர்புள்ள அல்லது பயன்படும் நிகழ்ச்சிகள் வேறு என்று வேறுபடுத்துகின்றோம்.

ஓர் எடுத்துக்காட்டு: வீட்டின் உள்ளே எதோ வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். அப்பொழுது தெருவில் தேர் வருகின்றது. திருவிழா, ஆரவாரம், பொய்க்கால் குதிரை, கரக ஆட்டம் எல்லாம் நிகழ்கின்றன. எட்டிப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போய் விடுகின்றோம். சிலர் எட்டிப் பார்ப்பதும் இல்லை. ஏன் அவற்றை வேடிக்கை பார்த்துச் சுவைத்தல் கூடாதா? “இதற்கெல்லாம் எங்கே நேரம்? வீட்டு வேலை மலை போல் குவிந்து கிடக்கின்றதே: துணி துவைக்க வேண்டும்: செடிகட்குத் தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டும். அது செய்ய வேண்டும். இது செய்ய வேண்டும்” என்கிறோம். செய்ய வேண்டியதுதான், ஆனால் அதே பொழுது உள்ளத்தை அடைத்துக் கொள்ளாத தன்மையும் வேண்டும். திருவிழாவை வேடிக்கை பார்ப்பது ஒன்றும் பெரிய சுவை அன்று. ஆயினும் உள்ளம் சிறிய ஒன்றுக்கும் திறந்திருக்க வேண்டும். ஒரு நொடி வந்து மறு நொடி மறையும் சிறியதொரு சுவை. சிறியதோர் அழகு – அதுவும் வாழ்தலின் கூறு. அதனை நுகர்தலும் வாழ்க்கைச் செயலே.

வேலை கொஞ்ச நேரம் காத்திருக்கட்டுமே, என்ன கெட்டு விட்டது? கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து, ஊதியம் கருதித்தான் செயல்களைச் செய்ய வேண்டுமா?

புறநிலைத் தேவைகளைப் புறக்கணிக்கும்படி கூறவில்லை. உயிர்ப்பான உள்ளத்து உணர்வின் தேவை பற்றியே கூறுகின்றேன். ஒன்றைப் பற்றிக் கொள்ளாமல், ஒன்றுக்கு அடிமைப்படாமல். நொடிதோறும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் உள்ளம் வேண்டும், வேலையை முடிப்பது அப்பொழுதைய நடைமுறைத் தேவையாக இருந்தால் வேடிக்கை

பார்ப்பதற்காக அதைத் தடைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. உள்ளம் வழக்கமான வறட்டுத்தனங்கட்கு அடிமையாகாமல் கொள்வதே இன்றியமையாதது.

கிழமையில் ஐந்து நாள். ஆறு நாள் உழைக்கின்றோம். ஏன் ஏழாம் நாள் ஒரு நாளாவது வாழ்வைச் சுவையுணர்வோடு அணுகுதல் கூடாது?

அலுவல் செய்யும் பலர் விடுமுறை நாட்களை வீட்டு வேலைகளிலேயே செலவிடுகின்றனர். வீட்டு வேலைகள் தேவையே. ஆனால் அவற்றைப் போலவே ஓய்வும், சுவையுணர்வும் வாழ்க்கைத் தோய்வும் தேவை. உடல் நலத்துக்கும் உள்ளத்தின் நலத்துக்கும் அவை இன்றியமையாதவை.

வெளியே செல்கின்றோம். ஏதோ வேலையாகத்தான் செல்கின்றோம் ஆனால் அந்த வேலையை மெல்லச் செய்யலாம், பரபரப்பில்லை. இருந்தாலும் வழியில் நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் எதையாவது பார்க்கின்றோமா? என்னவாவது உணர்கின்றோமா? தெருவில் குழந்தைகள் விளையாடுகின்றன. அவற்றைப் பார்க்கின்றோமா? பூங்காவில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. வண்ணப் பூச்சிகள் மின்னித் திரிகின்றன. உள்ளம் அவற்றின் ஈடுபடுகின்றதா? சற்றுத் தள்ளிப்போனால் குடிசை ஓரங்களில் எத்தனை அவலங்கள்! நடுக்கும் குளிரிலும் ஆடையில்லாமல் கிடக்கும் சிறுவர்கள். பசித்தமும் குழந்தைகள். வாடி உலர்ந்த வற்றல் உடம்புகள். தெருவோரம் கல்லடுப்புக் கட்டித் தாள்குப்பை எரித்துக் கஞ்சி காய்ச்சும் பெண்கள். குழாயில் தண்ணீர்ப் பிடிக்கப் போட்டிகள். இளைஞர்களின் சண்டைக் கூச்சல்கள். இவை எல்லாம் நம் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றனவா? தாக்குகின்றனவா? எளிய மக்கள் வாழ்க்கைதான் எத்தனை இடர் நிறைந்ததாயிருக்கின்றது! ஏன் என்று நம் உள்ளம் எப்பொழுதாவது வினவியிருக்குமா? கவலைப்பட்டிருக்குமா? இதற்கெல்லாம் நாமும் ஒரு வகையில் காரணம் என்ற எண்ணமாவது தோன்றுமா?

வாழ்க்கையின் பல்வேறு கூறுகளில் மனம் ஏன் தோய்வதில்லை? அவற்றையெல்லாம் வாழ்க்கை என்று நாம் நினைப்பதில்லை. நம் சொந்த முன்னேற்றத்துக்குத் தேவையானவற்றை மட்டுமே வாழ்க்கை என்று நினைக்கின்றோம். நம் வீட்டுத் தேவைகள் நம் அலுவல், நம் வாழ்க்கைக்குறிக்கோள், நம் எழுத்துப் பணிகள், பொருள் சேர்க்கும் முயற்சிகள், பிள்ளைகளின் படிப்பு, திருமண ஏற்பாடு ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதுதான் நமக்குரிய வாழ்க்கை என்று நினைக்கின்றோம். மற்றவையெல்லாம் வெளி உலகச் செய்திகள், நமக்கு உடனடியாக வேண்டாதவை என்று புறக்கணிக்கின்றோம். எப்பொழுது தேவையோ அப்பொழுது மட்டும் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டியவை என்று கருதுகின்றோம்.

இது வாழ்க்கை அன்று. எல்லாவற்றிலும் ஈடுபடுவது போலவே எதாலும் பிடித்திழுக்கப்படாததும் எதிலும் மாட்டிக் கொண்டு நின்று போகாததுமான உள்ளமும் வேண்டும். வறண்டு விறைத்துப் போகாத எண்ணங்கள் வேண்டும். எவற்றிலும் சென்றுபாயும் உணர்வுகள் வேண்டும், அதுதான் வாழ்க்கை.

எல்லாவற்றையும் பார்க்க வேண்டும், எல்லாவற்றிலும் ஈடுபட வேண்டும், எல்லாப் பட்டறிவுக்கும் உள்ளம் திறந்திருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றையும் பரிவோடு நோக்க வேண்டும். எல்லாப் பதிவுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமளவு உள்ளம் குழைவாகவும் இளக்கமாகவும் இருத்தல் வேண்டும். செயற்கைத் தூண்டுதல் இல்லாத சொந்த இயக்கம் இதுதான்.

நமக்கு வேண்டியவர்களான சிலருக்கு மட்டுமே திறந்து பிறருக்கெல்லாம் அடைத்த கதவுகளாயிராமல் உறவுகள் சுவர்களற்றிருத்தல் வேண்டும். உள்ளம் அன்பு கனிந்து,

உண்மையை நோக்கி, உயர்வை நோக்கிச் செயற்படல் வேண்டும். சுருங்கச் சொன்னால், வாழ்க்கை தற்காப்புணர்வுடன், வாழப்படாமல் அழகுணர்வுடன் வாழப்படல் வேண்டும். இதுதான் சொந்த இயக்கம். அன்பு கனிந்த அல்லது உணர்வு நலம் சான்ற ஒரு செயலைச் செய்வதற்குரிய ஒரு வேளையாவது எல்லார் வாழ்விலும் கட்டாயம் ஏற்படத்தான் செய்யும். ஆனால் பெரும்பாலோர் அதைச் செய்வதில்லை. ஏன்? தற்காப்பு உணர்வு பின்னிழுக்கின்றது. சொந்தமான, இயல்பான இயக்கத்தை இத்தற்காப்புணர்வு தடைப்படுத்துகின்றது.

உதவி வேண்டி வந்திருப்பவருக்கு நம்மால் முடிந்த உதவியைச் செய்வது உணர்வு நலம் சான்ற அன்புச் செயலாக இருக்கும். ஆயினும் நாம் அதைச் செய்வதில்லை. ஏன்? செய்தால் நமக்குத் தொல்லை அல்லது இழப்பு நேரக் கூடும். நாம் ஏமாற்றப் படுவோம் என்ற அச்சமே காரணம். சொந்த இயக்கத்தை இந்த அச்சம் தடுக்கின்றது.

இவ்வாறு அஞ்சுவதற்கும் அடிப்படை இல்லாமல் இல்லை. பலமுறை ஏமாற்றப் பட்டிருக்கின்றோம். இனியாவது விழிப்பாக இருப்போம் என்று நினைக்கின்றோம். இந்தத் தற்காப்புணர்வு தேவைதான். ஆனால் வாழ்க்கை முழுமையையும் இதுவே அடைத்துக் கொள்ள விடலாமா?

பொருளைக் குவித்துக் கொண்டு செலவிட அஞ்சும் கருமியின் உள்ளமும் செய்ய எளிதான உதவியையும் செய்யத் தயங்கும் தற்காப்பு உள்ளமும் ஒன்றே. இந்த வாழ்க்கையில் பாதுகாப்பு இருக்கும். ஆனால் அழகிராது, பெருமிதம் இராது.

எது வாழ்க்கை என்பதை உணர்ந்து கொண்டால் ஒழுங்கின்மையைத் தவிர வேறு எதிலும் உள்ளம் படிந்து அழுந்தி நிலைத்துப் போகாது. எதிலிருந்தும் அஞ்சி ஒதுங்காது. எப்பொழுது அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று அதற்குத் தெளிவாகத் தெரியும். அப்பொழுது எந்த அச்சமும் ஏற்படாது. எந்த உள்ளிழுப்பும் நிகழாது. வாழ்தலின் எந்தக் கூறுகளிலிருந்தும் விலகியிருக்க மாட்டோம். யாரும், எதுவும் இயக்காமல் நாமே இயங்குவோம்.

எது வாழ்க்கை? ஒரு சில வாழ்க்கைக் கூறுகளில் மட்டுமே ஈடுபட்டு வாழ்வது வாழ்க்கை ஆகாது. அது அரைகுறையான வாழ்க்கை. ஒருதலைச் சார்பானது. வாழ்க்கையின் எல்லாக் கூறுகளிலும் அன்புடன் ஈடுபட்டு வாழ்தல் வேண்டும். அதுவே வாழ்க்கை.

5. அந்தக் காலத்திலே நடந்தது! கவிஞர் தமிழ்ஒளி

“திறவாக் கண்ண சாய் செவிக்குருளை
கறவாப்பான் முலை கவர்த னோனாது
புன்றிறுநாய் குறைக்கும் புல்லெனட்டில்
காழ்சேர் முதுசுவர்க் கண்ச்சித லிரிந்த
பூழி பூத்த புழற்கா ளாம்பி
ஒல்கு பசி யுழந்த ஒடுங் நுண் மருங்குல்
வளைக்கைக் கிளைமகள் வள்ளுகிர்க் குறைந்த
குப்பை வேளை உப்பிலி வெந்ததை
மட்டவோர் காட்சி நாணிக்கடை யடைத்து
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குடன் மிசையும்
அசி பசி வருத்தம்...”

(சிறுபாணாற்றுப்படை)

நீண்ட நாட்களாக நெருப்பின் பரிசமே படாமற்போனதால் காளன்பூத்த அடுப்பு, பழைய சுவர்களில் செல் படர்ந்து அகப்பை முதலியவைகளை அரித்துத் தின்றது, சாம்பற் புழுதி நிறைந்த அடுப்பில் புனிற்று (குட்டிபோட்ட) நாய் தூங்குகிறது. பட்டினியால், நாய்க்கும் பால் வற்றி விட்டது. இதெல்லாம் குட்டிகளுக்குத் தெரியுமா? அவைகளின் பசி சும்மா இருக்கவிடவில்லை. தாயின் முலைக் காம்புகளை முலைக்கொன்றாகப் பற்றி உறிஞ்சியிழுக்கின்றன. என்ன இருக்கிறது? பசியால் சுருண்டு விழி திறவாது கிடக்கும் நாய் இந்த வேதனையைத் தாங்காமல் “வள் வள்” என்று குரைக்கிறது. இத்தகைய நிலையில் அவ்வடுக்களை நமக்கு தோற்றமளிக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட காட்சிகளை நாம் நெடு நாட்களுக்கு முன்பிருந்தே தமிழ் நாட்டில் கண்டு வருகிறோம். எல்லோரும் இல்லாமையின்றித் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்திருந்ததாகச் சொல்லவே முடியாது. சங்க காலப் பாடல்களும், தனிப்பாடல்களும் இந்தப் பலவீனமான நிலையை அழகான அணி நயங்களால் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

படிப்பவர் அழகைப் பார்கின்றனர், பலவீனத்தை மறந்துவிடுகின்றனர். ஏனென்றால் அக்காலக் கவிஞர்கள் தனி மனிதனின் வாழ்க்கைத் துயரங்களுக்குக் காரணத்தை ஆழ்ந்து அலசி ஆராயாமலும் அவைகளின் மேல் தம் அபிப்பிராயங்களைப் பதித்து வைக்காமலும் விட்டுவிட்டனர். அதற்குப் பதில் அவர்கள் செய்த கைம்மாறு உவமைகளை அழகாகச் சொல்லி வைத்ததுதான்!

மூன்றாவது மனிதனாக ஒதுங்கி நின்று காட்சியைப் பார்த்தனர், பார்க்கச் செய்தனர். அந்நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணமான குற்றங்குறைகளை ஒழிக்கத் தூண்டும் போராட்ட உணர்ச்சியை அவர்கள் இழந்திருந்தனர்.

தமிழ் மொழி, அரியாசனமேறி, அரசு புரிந்துவந்த அதே நாட்களில் காளான் பூத்த அடுப்புகளும் “நனை சுவர்க்குரை”களும் தமிழ்ப் புலவர்களின் இசைவாணர்களின் சொத்துக்களாக இருந்திருக்கின்றன.

**“ஆடையின்றி வாயின் மெலிந்து
காலது கொண்டு மேலது தழீஇ
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி
பெட்டியுள்ளிருக்கும் பாம்பென
..... வயிர்க்கும் ஏழையாளர்”** (சக்திமுற்றுப் புலவர் பாடல்)

துன்பமே உருவாய், சோக சரித்திரத்தின் ஏடுகளாய்க் காட்சியளித்து புலவர்கள், வாழாமல் வாழ்ந்து வந்ததும் அந்தக் காலத்தில்தான்! இதற்கெல்லாம் அவர் கட்டுப் பரிகாரமாயிருந்தது, எப்போதோ மன்னர்கள் கொடுக்கும் பரிசில்தான்.

வாழ்க்கை முழுமையையும் நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்ய முடியாத இந்தப் பரிசில் பெறும் முறையை, புரட்சிமனப்பான்மையை அடியோடு தகர்த்து விட்டது. தம் வாழ்க்கை நலிவுறுவதைப் போலவே நாட்டில் பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்க்கையும் நசித்துக்கொண்டு வருகிறது என்ற உண்மையை அறியும் கண்ணாட்டத்தையிழந்த பரிசில் கொடுத்த மன்னனுக்குப் பரணி பாடி அவன் ஆட்சியில் மக்கள் இந்திரர்களாகவும், சந்திரர்களாகவும் விளங்குகின்றனர் என்று வரட்டு ஜம்பம் பேசிவிட்டுச் சென்றனர். இதனால் நாட்டு மக்களிடம் கோணாட்சியின் மேலிருந்த பற்று அதிகரித்தே தவிர குறையவில்லை.

தமிழை அரியாசனத்தேற்றிப் பெருமைப்படுத்திய அதே நேரத்தில் வறுமையால் வீடிக்கப்பட்ட புலவனும் இருந்தான் என்றால் ஆட்சி எவ்வளவு தூரம் பொறுப்பற்ற

முறையில் நிகழ்ந்து வந்திருக்கிறதென்றும், அவ்வாட்சியின் கீழ் எல்லா மக்களும் வளத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பது எவ்வளவு பொருத்தமற்றதென்பதும் சாதாரண அறிவுடையார்களும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அரசியல் பாடம்.

இந்தப் பிரத்தியட்ச உண்மையை கௌரவ பிச்சையான பரிசில் புலவர்களின் கண்ணில் படாமல் மறைந்துவிட்டது.

தாம் பெற்ற பரிசிலைப் போற்றியும் வறுமையால் வாடும் மற்றவர்க்கு அப்பரிசில் கிடைக்கும் இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அவ்வழி அவர்களைச் செலுத்துவதாகவும் அமைந்த சாரமற்ற வாழ்க்கையை அக்காலப் புலவர்கள் போற்றியது அவ்வாழ்க்கையைப் பற்றிய தம் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடாமலிருந்தது நமக்கு ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது.

பார்த்ததைப் பார்த்தபடி அழகாக எழுதிவிடுவதால் மட்டும் புலவனுக்கு உயர்வு வந்துவிடுவதில்லை. புலவன் தான் பார்க்கும் காட்சிகளைப் படம் பிடிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அக்காட்சிகளிலுள்ள நியாய அநியாயங்களையும் அலசி ஆராய்ந்து, தான் கண்ட உண்மைகளை மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கின்றான்.

அதனால்தான் காவியம், மனித சமுதாயத்தை திருத்தும் சக்திவாய்ந்ததாக இருக்கின்றது.

சங்ககாலப் புலவர்களிற் பெரும்பாலோர் ஓர் நல்ல ஓவியனைப் போலிருந்தார்களே தவிர உண்மையைத் துருவிக்காணும் சிந்தனைச் சிற்பிகளாக இல்லையென்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டுதான் தீரவேண்டும்.

மேலும் இந்தக் காலத்திய ஜனநாயக வளர்ச்சிகளையும் திட்டப்படி அமைந்துள்ள மிகுந்த சக்திவாய்ந்த பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களையும் அந்தக் காலத்திலேயே பாடி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள் என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நீதி நெறி வாக்கியங்களைப் பாடவந்த புலவர்களும் கூட, மாவிலும் ஓட்டாமல், கூழிலும் ஓட்டாமல்தான் பாடியிருக்கிறார்கள்.

**“கொடுங்கோல் மன்னன் வாழும் நாட்டிலும்
கடும் புலி வாழும் காடு நன்றே”**

என்பன போன்ற நீதிகள், மன்னர் பரம்பரைக்கும் மணி முடிக்கும் மண்ணுலகை ஆளும் பாத்தியதை உண்டு” என்ற முடியரசு வாதத்தை எதிர்த்ததில்லை என்பதே நாம் நிலைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இடைக்காலப் புலவர்களும், ‘முன் ஜென்ம வாசனை’, ‘பாவ புண்ணியம்’, ‘தலைவிதி’ முதலியவைகள் ஆண்டவனின் கட்டளைகள் என்று நம்பி, அவற்றை வலியுறுத்தும் அடிப்படையிலேயே கதையைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார்கள் அல்லது சிருஷ்டிக்கப்பட்ட கதையைக் காவியப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அக்கதைக்கேற்ப ‘முன் செய்த பாபவினை வந்து மூள்கிறது’ என்ற வாதத்தை மெய்ப்பிக்க பாத்திரங்களை உண்டாக்கி, அவைகளை விதியின் கைம்பொம்மைகளாக ஆட்டுவித்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பிட்ட காரியத்தைச் செய்விப்பதற்காக, பாத்திரங்களுக்கு சில குணங்களைப் படைத்து குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி வரும்போது, அதில் பாத்திரங்களை ஈடுபடுத்துகிறார்கள்.

ஓர் அரசன் மிகுந்த இரக்கம் உடையவனாக இருக்கிறான். அவன் மகன் ஒரு நாள் ராஜவீதியில் தேரூர்ந்து செல்லும்போது எதிர்பாராத விதமாக ஒரு பசுங்கன்றின் மேல் தன் தேரை ஏற்றிவிடுகிறான். கன்று மடிகிறது. பசு கதறுகிறது. ஆத்திரத்துடன் ஓடி ஆராய்ச்சி மணியை அசைத்து அரசனிடம் முறையிடுகிறது. இரக்கமிகுந்த அரசன், பசுவின் துயர் கண்டு பொறுக்க முடியாமல், கன்று தாயைப் பிரிந்தது போலவே, கன்றைக் கொன்றவனும் தன் பெற்றோரைப் பிரிய வேண்டும் என்ற தண்டனையை நிறைவேற்றச் சித்தமாகிறான்.

இந்நிகழ்ச்சியின் அடிப்படையை நாம் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும்.

முன்செய்த தீவினை வந்து மூண்டு விட்டதால், அரசன் தம் மகனைப் பிரிந்து மீளாத துயரத்தில் ஆழ வேண்டுமாகையால் 'விதி' கோமகனைத் தேரோட்டச் செய்து, ஒரு பசுங் கன்றையும் தேர்க்காலில் பிடித்துத் தள்ளி மடியச் செய்கிறது. எனவே விதி வலிது, அதை மீற முடியாது என்பதுதான் சித்தாந்தம்.

இக்கருத்தே ஆசிரியன் உள்ளத்திலிருந்து கொண்டு கதையை இயக்குகிறது. கதைக்கேற்றாற்போல் பாத்திரங்களுக்குச் சில குணங்களை அமைக்கிறான். அக்குணங்கள் நல்லனவோ தீயனவோ என்பதைப் பற்றி ஆசிரியனுக்கு அக்கறையில்லை. அவைகள், அறிவுக்குப் பொருந்தியனவா, அல்லாதனவா என்பதைப் பற்றியும் அவனுக்குக் கவலையில்லை. அந்தக் குணங்கள் கதையில் குறிப்பிட்ட காரியத்தைச் செய்வதற்கு உடந்தையாக பச்சையாகச் சொல்லப்போனால் லஞ்சம் வாங்கும் நீதிபதியாக இருக்க வேண்டும் என்பதே ஆசிரியரின் நோக்கம். அந்நோக்கத்தையே சரியென்றும் முடிவு செய்து கொள்கிறான்.

இக்கதைகளிலிருந்து நாம் மனித சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய நடைமுறை இரக்கத்தையும் அன்பையும் காண முடியாது. ஆகாயத் தாமரை என்பது, சொல்வதற்கு என்னமோ, அழகாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அதை நடைமுறையில் காட்ட முடியுமா? மேற்கூறிய குணங்களும் ஆகாயத் தாமரை போன்ற விகற்பங்களே. 'கானமஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய...' (சிறுபாணாற்றுப்படை) மன்னனும், முல்லைக் கொடிக்குப் பொற்றேர் முட்டுக் கொடுத்த வேந்தனும், சோஷலிசத்தின் அந்தக் காலத்திய முன்னோடிகள் என்று இன்னும் சிலர் வாய் கூசாது சொல்கிறார்கள். இந்தக் கடைக்கால் அற்ற வாதத்தை மிக எளிதில் தகர்க்க முடியும்.

ஒரு பக்தர், தேவார திருவாசகங்களே அவர் திருவாய் மொழிகளில் திரு நடனஞ்செய்யும், கருணையையும் இரக்கத்தையும் பற்றிக் கனிந்து கனிந்து பாடுவார், நெஞ்சு நெக்குருகி மெய்ப்புளகித்து ஆனந்த பரவசமாகி ஆண்டவன் முன்னிலையிலே கண்ணீர்விட்டுக் கதறுவார். எல்லாம் கோவிலுக்குள். வெளியே வந்ததும் பட்டினியால் கதறும் ஏழையைப் பார்த்து சபித்துக் கொண்டு மரத்துப் போன நெஞ்சுடன் செல்வார். இந்த தடித்த மேனி பக்தருக்கும் மேற்படி, சோஷலிசத்தின் முன்னோடிகள் என்று புகழப்படும் மன்னர்களுக்கும் காரியாம்சத்தில் வேற்றுமையேயில்லை.

இவர்களைக் கற்பூரம் போலிருக்கும் கடலுப்பு அல்லது நற்செயல் செய்பவர்களைப் போல் தோன்றுகிற போலிக் குணத்தினர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இந்தக் காலத்தில் அடலி, பெவிஷ்மன் கும்பலைப் போல் போலி சோஷலிசம் பேசுபவர்களுக்கு, மேற்படி மன்னர்களே உதாரண புருஷர்களாகத் திகழ்கிறார்கள் என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது.

மேகத்தைக் கண்டு அகவுதல் மயிலின் இயல்பு, அது ‘குளிரால் கதறுகிறது’ என்று கருதிய மன்னன் அம்மயிலுக்கு ஒரு போர்வை கொடுக்கிறான். இதனால் பொது அறிவுகூட மன்னனுக்கு இல்லையென்றாகிறது. இவ்விவாதத்தை ஒதுக்கிவிட்டு. மன்னனின் இரக்க சிந்தையை மட்டும், நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

அவ்வேந்தர் பரம்பரை அரசாண்ட காலத்திலேயே எத்தனையோ மக்கள் “ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து நனைந்த சுவரையுடைய பொத்தற் குடிசைகளில். குப்பை வேளைக்கீரையை உப்பில்லாமல் வேகவைத்து, நாணத்தால் தலைகுனிந்து கொண்டே சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் சோகக் குரல், நாடு முழுதும் எதிரொலித்திருக்கும் அல்லவா? காட்டில் அகவித்திரியும் மயிலின் குரலுக்குச் சோகப் பின்னணி அமைக்கும் மன்னனின் செவி நாட்டில் உலவும் மக்களின் துயர்க்குரலைக் கேட்காதது விந்தையினும் விந்தை!

இதைத்தான் “போல இரக்கம்” என்று சொல்லுகிறோம். காட்டுமயிலுக்குத் தானே வலிந்து சென்று கலிங்கம் நல்கியது போல் நாட்டு மக்களுக்கு - வறுமையால் சிறுமைப்பட்டவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்ததாகவோ, வாழ்க்கைக்கு முழு வசதியும் செய்து கொடுத்தாகவோ நம்மால் அறிய முடியவில்லை. இத்தனைக்கும் நாட்டிலே செல்வம் கொழித்துக் கிடந்ததாம்.

இதுபற்றி அக்காலப் புலவர்களின் சிந்தனை ஒரு தீர்ப்பையும் உரைக்கவில்லை. எனவேதான் அவர்களை சிந்தனைச் சிற்பிகள் என்று நம்மால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை.

நல்ல குணங்கள், செயல்கள் போல் தோன்றுகிற போலிக் குணங்கள், செயல்களே அக்கால மன்னர்களின் பெருமைச் சாசனம் என்பதை நாம் நேர்மையுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல், அந்தக் காலத்தில் மக்களை, வறுமையே தீண்டவில்லை என்று சாதிக்க வேண்டும். இப்படி அடித்துப் பேச யாருக்காவது தைரியம் இருக்கிறதா?

‘முன்னணி’ 31.10.1948

இலக்கிய வரலாறு

அற இலக்கியங்கள்

ஒவ்வொரு இலக்கிய வகைமைகளும் அச்சமூகத்தின் தேவையை ஒட்டியே உருவாகின்றன. சங்க காலம் தொடங்கி அரசர்களின் எண்ணத்தினை மக்களுக்குக் கொண்டுசேர்க்கும் பெரும் பணியைப் புலவர்கள் செய்ததனால் புலவர்களிடம் அரசனுக்கும் மக்களுக்கும் மிகுந்த மதிப்பு இருந்தது. புலவர்கள் புகழ்ந்து பாடுவதையே அரசர்களும் விரும்பினர். இச்சூழலில்தான் நாட்டில் குற்றம் களைந்து நல்லாட்சி புரிய புலவர்களின் பங்கு பெரிதும் தேவைப்பட்டது. இதனால் புலவர்களையே சிறந்த ஊடகவியலாளர்களாக இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

ஏறத்தாழ கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 6-ஆம் நூற்றாண்டுவரை அற இலக்கியங்கள் மிகுதியாகத் தோன்றியுள்ளன. கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவர்கள் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றிச் சமண சமயத்தையும், கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியர்களையும் சோழர்களையும் வீழ்த்திப் புத்த சமயத்தையும் பரப்பினர். இவ்விரு சமயங்களின் செல்வாக்கினால் தமிழ்ச் சமூகத்தின் செல்வாக்கானது குறையத் தொடங்கியது. இந்நிலையில் தமிழ்ச் சமூகத்தை மீட்டெடுக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. ஏனெனில், களப்பிரர் ஆட்சியின்போது கள் குடித்தல், புலால் உண்ணுதல் உள்ளிட்ட பழக்கங்கள் மிகுந்திருந்தன. சமண சமயத்தவரும் இவற்றை விரும்பவில்லை. இதனால் சமூகத்தை விழிப்புறச் செய்து நன்னிலைக்குக் கொண்டு செல்ல அற இலக்கியங்கள் தோன்ற வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதனாலேயே சங்க காலத்திற்குப்பின் தோன்றிய சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களுக்கு அறத்தையும் சமூக நீதியையும் எடுத்துரைத்துச் சமூக மாற்றம் உண்டாக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

சங்க இலக்கியங்கள், அடி வரையறை கொண்டு வகைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் அடியளவில் மிகுந்த பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை உள்ளிட்டவைகளைப் பதினெண் மேற்கணக்கு என்றும், குறைந்த அடி அளவுடைய திருக்குறள், நாலடியார் முதலிய நூல்களைப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்றும் வரையறை செய்தனர். இந்நூல்களின் பட்டியலை,

**“நாலடி நான்மணி நாநாற்பது ஐந்திணைமுப்
பால்கடுகம் கோவை பழமொழி - மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியுடன் ஏலாதி என்பவே
கைந்திலைய வாம்கீழ்க் கணக்கு”**

என்ற பழம்பாடல்மூலம் அறிகிறோம். இவற்றுள் நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி ஆகிய 11 அற நூல்களும், கார் நாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, கைந்திலை ஆகிய 6 அக நூல்களும், களவழி நாற்பது என்ற புறப்பாடலுமாக இத்தொகுப்பில் 18 நூல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் வெண்பா யாப்பிலேயே பாடப்பட்டுள்ளன.

மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களை ஒட்டிப் பின்னாளிலும் அற நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. சான்றாக, ஓளவையாரின் நீதி நூல்களான ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், மூதுரை, நல்வழி முதலிய நூல்களைப் குறிப்பிடலாம். இதைத் தொடர்ந்து அருங்கலச்செப்பு, அறநெறிச்சாரம், வெற்றிவேற்கை (அ) நறுந்தொகை, நீதிநெறி விளக்கம், நன்னெறி, உலக நீதி, நீதி வெண்பா, நீதி நூல் முதலிய அற நூல்களும் தோன்றியுள்ளன. இவ்வாறு நீதி நூல்கள் களப்பிரர் காலம் முதல் இன்றளவும் தோன்றிச் சமூக அறத்தைப் பேணத் துணைநின்று வருகின்றன. அவற்றுள் பாடப்பகுதியை ஒட்டிய நூல்களான திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி, நல்வழி ஆகிய நூல்களின் இலக்கிய வரலாறுகள் மட்டுவே இவ்வரையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறள்

திருக்குறளில் உள்ள திரு என்பது சிறப்பையும், குறள் என்பது குறுகிய வடிவையும் குறிக்கும். முதலடியில் நான்கு சீர்களும், இரண்டாம் அடியில் மூன்று சீர்களும் அமையப் பாடப்படும் ஒரு குறுகிய வெண்பா யாப்பு வகை குறள் என்று குறிக்கப்படுகிறது. ஆகவே, குறள் என்னும் பெயருக்குமுன் திரு என்னும் அடைமொழி பெற்றுத் திருக்குறள் என இந்நூல் வழங்கப்படுகிறது.

திருக்குறளை எழுதிய ஆசிரியரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. ஆயினும், பொதுவாக அறியப்படும் பெயரான வள்ளுவர் என்பது குடிப்பெயரா? அல்லது தொழில் பெயரா? என்பது இன்றளவும் ஆய்வுக்குரியதாக உள்ளது. எனினும், தெய்வப் புலவர், செந்நாப்போதகர், முதற்பாவலர், பெருநாவலர், நாயனார், நான்முகனார், பொய்யில் புலவர், மாதானுபங்கி, தேவர் உள்ளிட்ட பிற பெயர்களும் திருவள்ளுவருக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

குறள் வெண்பா என்ற இலக்கண வரையரையில் அமைந்த திருக்குறளில் ஓர் அதிகாரத்திற்குப் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் 133 அதிகாரங்களும், 1330 பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை முறையே அறத்துப்பால் 38 அதிகாரங்களும் (பாயிரவியல் -4, இல்லறவியல் -20, துறவறவியல் -13, ஊழியல் -1), பொருட்பால் 70 அதிகாரங்களும் (அரசியல் -25, அங்கவியல் -32, குடியியல் -13), காமத்துப்பால் 25 அதிகாரங்களும் (களவியல் -7, கற்பியல் -18) என்ற அமைப்பில் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. திருவள்ளுவருக்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்படுவதைப் போலத் திருக்குறளுக்கும் திருவள்ளுவம், தமிழ்மறை, பொதுமறை, முப்பால் நூல், பொய்யாமொழி, தெய்வ நூல், வாயுரை வாழ்த்து, உத்தர வேதம் முதலிய பெயர்களும் வழங்கப்படுகின்றன. இந்நூலின் காலம் குறித்துப் பல்வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவினாலும் ஏறத்தாழ தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகும் சங்க இலக்கியங்களுக்கு முற்பட்டும் தோன்றியிருக்க வாய்ப்புள்ளது.

திருக்குறளின் மூலத்தை மட்டும் 1812-இல் ஞானப்பிரகாசம் என்பார் முதன்முதலில் அச்ச வடிவில் பதிப்பித்தார். தவிர, திருக்குறளுக்குத் தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர், பரிமேலழகர், பரிதி, திருமலையார், மல்லர், பரிப்பெருமாள், காலிங்கர் உள்ளிட்ட பத்துப் பேர் உரை எழுதிய குறிப்பும் உள்ளது. இதில் மணக்குடவர் வரைந்த உரை கிடைக்கவில்லை. பரிமேலழகர் உரையே மிகுதியான பயன்பாட்டில் உள்ளது. இவை தவிர, இன்றுவரை சுமார் 800-க்கும் மேற்பட்ட உரைகள் திருக்குறளுக்கு உருவாகியுள்ளன. தொடர்ந்து உரைகள் தோன்றிக்கொண்டே உள்ளமையைக் கொண்டு இந்நூலின் சிறப்பினை உணரலாம். மேலும், பல்வேறு உரையாசிரியர்களாலும் மேற்கோள் பாடல்களாகத் திருக்குறள் எடுத்தாளப் பெற்றிருப்பதும் இதன் சிறப்புக்கு வளம் சேர்க்கும் கருத்தாகும்.

திருக்குறள் 50-க்கும் மேற்பட்டோரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. உலகளவில் 20 மொழிகளிலும், இந்திய அளவில் 16 மொழிகளிலும்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமையால் உலகப் பொதுமறையாக இந்நூல் விளங்குகிறது. இதற்குக் காரணம் திருவள்ளுவருக்கு எவ்வகையான சார்பும் இல்லாமையும், தம்முடைய கொள்கைகளை நூலுள் திணிக்காமையுமே ஆகும். உண்மைகளை எடுத்துரைத்து அதன்வழி மற்றவற்றை அவரவர் சிந்தித்து உணரும் வகையில் நூலைப் படைத்துள்ளார் திருவள்ளுவர். சிறந்த அறத்தை எடுத்துரைக்கும் இந்நூலுள் எந்த ஒரு இடத்திலும் தமிழ், தமிழர் என்ற சொல்லாட்சிகளைக் கையாளவில்லை. இதனால்தான் நாடு, இனம், மதம், சமயம் கடந்து அனைவருக்கும் வழிகாட்டும் பொதுமறையாக விளங்குகிறது. இதன் சிறப்புக் கருதியே திருவள்ளுவமாலை,

**எப்பா லவரும் இயைபவே வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிந்த மொழி.**

என்று வள்ளுவரைச் சிறப்பிக்கின்றது. சமூகத்தில் சாதி வேற்றுமை இருத்தல் கூடாது என்பதை வள்ளுவம்,

**பிறப்புலுக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்புலுவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்** (குறள்.972)

என உரைக்கின்றது. தவிர, அறத்தின் ஆற்றலை

மனத்துக்கண் மாகிலன் ஆதல் அனைத்தறன் (குறள்.34)

என்று கூறுகிறது. அறிவாற்றலின் சிறப்பை

அறிவுஅற்றம் காக்கும் கருவி (குறள்.421)

என்று தெளிவுபடுத்துகிறது. மேலும், கல்வியின் சிறப்பு, கல்லாமையின் இழிவு என வாழ்வின் இன்றியமையாமையை அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்று பகுப்பின்வழி மறுக்கும் சொல் இல்லா வகையில் செறிவான சொல்லாட்சியாலும் திடமான கருத்தாலும் கற்குந்தோறும் சிந்திக்க வைக்கும் வள்ளுவத்தின் சிறப்பு எக்காலத்திற்கும், எந்நாட்டவர்க்கும் வியப்பளிக்கும் படைப்பாகத் திகழ்கிறது.

நாலடியார்

நாலடியார் நான்கு அடி என்னும் வரையரையோடு “ஆர்” என்னும் விசுவயும் இணைந்து உருவான பெயர். எண்ணாயிரம் சமண முனிவர்கள் கொடிய பஞ்சம் (வற்கடம்) ஏற்பட்டபோது பாண்டிய மன்னனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர். அவர்கள் அறிவில் மயங்கிய மன்னன் பஞ்சம் நீங்கிய பின்னும் அவர்களுக்கு விடை கொடுக்க விரும்பவில்லை. எனவே, புலவர்கள் அனைவரும் இரவோடு இரவாக ஆளுக்கொரு வெண்பா எழுதி வைத்துவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுவிட்டனர். கோபம் கொண்ட மன்னர் அவர்கள் எழுதிய ஏடுகளை வையை ஆற்றில் வீசினான். அதில் நானூறு ஏடுகள் நீரினூடே செல்லாமல் வீசிய இடம் நோக்கி வந்தன. அவ்வேடுகளே நாலடியாரானது என்னும் கட்டுக்கதையும் உண்டு. எனினும் இந்நூலில் உள்ள பாடல்கள் அனைத்தையும் தொகுத்தவர் பதுமனார் ஆவார்.

அறத்தை வலியுறுத்த முழுவதும் வெண்பா யாப்பில் பாடப்பட்டுள்ளது. மொத்தம் 400 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. நாலடி நானூறு, வேளாண் வேதம் முதலிய வேறு பெயர்களும் இந்நூலுக்கு உண்டு. திருக்குறளைப் போன்று அறத்துப்பால் (13 அதிகாரங்கள்), பொருட்பால் (24 அதிகாரங்கள்), காமத்துப்பால் (13 அதிகாரங்கள்) என்று மூன்று பகுப்புகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. நாலடியாரில் மொத்தம் 40 அதிகாரங்கள் உள்ளன. திருக்குறள் துறவறத்தை அறத்துப்பாலின் இடையே வைத்துப் பேச, நாலடியார் துறவறவியலை முதலில் வைத்துத் துவங்குகிறது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் திருக்குறளுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படும் நூல் நாலடியார். குறளில் இடம்பெற்றுள்ள சில கருத்துக்களை நாலடியார் விளக்குவதால் இந்நூலை “திருக்குறளின் விளக்கம்” என்றும் குறிப்பிடுவர். “ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி: நாளும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி”, “பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்” உள்ளிட்ட அடிகள் இந்நூலின் சிறப்பை உணர்த்தும். மேலும், இந்நூலின் சிறப்பினைக் கருதி ஐ.யூ.போப் இதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

புதுமனார், தருமர். சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், புதுவை வேதகிரி முதலியார் (1812), புதுவை நயனப்ப முதலியார் (1812), திருமயிலை முருகேச முதலியார் (1874), கோமளபுரம் இராசகோபாலன் பிள்ளை (1904), வை.மு. சடகோப இராமானுசாச்சாரியார் (1921), வே.நாராயண ஐயர் (1924) உள்ளிட்ட பலரும் இந்நூலுக்கு உரை எழுதிப் பதிப்பித்துள்ளனர்.

நாலடியார் வாழ்வின் அறங்களை மிகத் தெளிவாகச் சுட்டுகிறது. இளமை, செல்வம், உடல் (யாக்கை) முதலியவற்றின் நிலையாமையை எடுத்துரைத்து நிலையான அறம் செய்ய வழிகாட்டுகின்றது. சான்றாக, மரத்திலிருந்து கனி உதிர்வது போல இளமை வீழ்ந்துவிடும் என்பதைப்,

**பனிபடு சோலைப் பயன்மரம் எல்லாம்
கனிஉதிர்ந்து வீழ்ந்தன்று இளமை** (நாலடி.17)

என்று கூறுகிறது நீரை நீக்கி பாலை மட்டும் பருகும் அன்னம் போலக் கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதைக்,

**கல்வி கரையில்: கற்பவர் நாள்சில:
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல: தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே நீர்ஒழியப்
பாலுண் குருகின் தெரிந்து**

என்று உணர்த்துகின்றது இப்பாடல். இவை போன்றே பிற பாடல்களும் சிறந்த கருத்துகளை வலியுறுத்துவதால் தமிழுக்கு நாதி என நாலடியாரையும் திருக்குறளையும் கொள்ளலாம். பெருமுத்தரையர்கள் குறித்த வரலாற்றுக் குறிப்புகள் 200, 209 ஆகிய இரு பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை போன்ற குறிப்புகள் கால ஆய்வுக்குப் பெரிதும் துணை புரிவதாக உள்ளன.

பழமொழி

வழிவழியாக வழக்கில் நிலைபெற்று வரும் மொழி பழமொழி ஆகும். மக்களின் பேச்சு வழக்கில் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகப் பதிவு செய்யப்பெற்றவை நாளடைவில் இலக்கிய வழக்கிலும் இடம்பெறுகின்றன. இவ் வகையில் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதி அடியிலும் ஒவ்வொரு பழமொழி இடம்பெறுவதால் இந்நூலுக்குப் பழமொழி எனப் பெயரிடப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். இந்நூலை இயற்றியவர் முன்றுறை அரையனார். நூலுள் 34 அதிகாரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. கடவுள் வாழ்த்தில் அருக தேவரைப் பாடியிருப்பதால் இவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்நூலுள் 400 வெண்பாக்கள் இடம்பெறுவதால் இதனைப் பழிமொழி நானூறு என்றும் கொள்ளலாம். செல்வக்கேசவராய முதலியார் இந்நூலை முதன்முதலில் பதிப்பித்தார்.

**நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடை மையும்
மென்மையும் என்றுஇவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்**

எனத் தொல்காப்பியம் முதுமொழிக்குக் கூறும் இலக்கணம் அனைத்தும் பழமொழிக்குப் பொருந்தும். இவ்வகையில் பழமொழி நுணுக்கம், சுருக்கம், அறிவொளி, எளிமை நிறைந்ததாக விளங்குகிறது. மேலும், “தொன்றுபடு பழமொழி இன்று பொய்த்தன்றுகொல்” என அகநானூறு கூறுவதும் சங்க காலத்துக்கு முன்பே பழமொழி கூறும் வழக்கம் மக்களிடையே இருந்தமையை உறுதிப்படுத்துகிறது.

“நிறைகுடம் நீர் தளும்பல் இல்”, கற்றலின் கேட்டலே நன்று”, “தனிமரம் காடாதல் இல்”, “இறைத்தோறும் ஊரும் கிணறு”, “குலவிச்சைக் கல்லாமல் பாகம்படும்”, “பாம்பறியும் பாம்பின் கால்” உள்ளிட்ட பல பழமொழிகள் இந்நூலுள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை இன்றும் மக்களின் பேச்சுவழக்கில் உள்ளதை அறிகிறோம்.

பாண்டவரும் கௌரவரும் பணையப் பொருள் வைத்துச் சூதாடிய புராண நிகழ்வு இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தவிர, மனுநீதிச் சோழன், தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன், பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவன், கரிகாலன், பொற்கைப்பாண்டியன், பாரி, பேகன் எனப் பல மன்னர்களின் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் தொன்மங்களையும் அறிந்துகொள்ள இந்நூல் துணை செய்கிறது.

நல்வழி

வாழ்விற்கு நல்ல வழிகாட்டும் அறங்களை உள்ளடக்கிய பாடல்களைக் கொண்டுள்ளதால் இந்நூல் நல்வழி எனப் பெயர்பெற்றது. இந்நூலின் ஆசிரியர் ஓளவையார். சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள ஓளவையார் வேறு, இவர் வேறு. இவர் பிற்காலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பர். கடவுள் வாழ்த்தை விடுத்து 40 பாடல்கள் நேரிசை வெண்பாவில் பாடப்பட்டுள்ளன.

ஈயாமையின் இழிவு, பேராசை கூடாது, உழவின் உயர்வு, தீவினையே வறுமைக்கு வித்து முதலான பல அறங்கள் இந்நூலுள் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், “உண்பது நாழி, உடுப்பது நான்கு முழம்”, “ஆறிடும் மேடுவும் மடுவும் போல் செல்வம்”, “சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை” முதலிய நீதியை வலியுறுத்தும் பாடல்கள் இந்நூலுள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. பசிப்பிணி மிகக் கொடியது என்பதை.

*மானம் குலம் கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
தானம் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர் மேல் காமுறுதல் பத்தும்
பசி வந்திடப் பறந்து போம்.*

எனப் பசி வந்திட மனிதப் பண்புகள் அனைத்தும் பறந்து போய்விடும் என்று ஓளவையார் இப்பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார். பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம் அருகில் உள்ளதா? இல்லை, தொலைவில் உள்ளதா? என்ற சங்க இலக்கியக் கருத்தினை ஒட்டியே இப்பாடலின் கருத்தும் உள்ளதால் அறம் சார்ந்த கருத்துகள் காலந்தோறும் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டு வருதை அறிகிறோம்.

நன்னெறி

மக்கள் உள்ளத்தில் இடம்பெற்றுள்ள அறியாமையினை நீக்கி அறத்தையும், நீதியையும் விதைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் சிவப்பிரகாசர் இந்நூலை இயற்றியுள்ளார். இது தவிர, நால்வர் நான்மணிமாலை, பிரபுலிங்கலீலை உள்ளிட்ட

நூல்களும் இவர்தம் படைப்புகளாகும். வழிபடு கடவுள், நூலின் பெயர், பாவகை, பாடல் எண்ணிக்கை முதலிய அனைத்துச் செய்திகளையும்

**மின்னெறி சடாமுடி விநாயகர் அடிதொழி
நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே**

என்ற அடிகள் வழித் தெளிவுபடுத்துகின்றார். இந்நூலின் காலம் 17-ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

வன்சொல், இன்சொல், நட்பு, செருக்கு, சினம் தவிர்த்தல், தன்னலமின்மை, அறம் புரிதல், பழியஞ்சுதல், தற்புகழ்ச்சி இன்மை முதலிய பல நல்வழிகளை இந்நூலுள் பதிவு செய்துள்ளார். ஒவ்வொரு பாடலையும் ஓர் அழகிய உவமையின் மூலம் விளக்கியுள்ளமை இந்நூலின் சிறப்பாகும். சான்றாக, ஓட்டைக் குடத்தில் நீர் நிறற்றல் வியப்பு, ஆனால், ஒன்பது துளையுள்ள உடம்பில் உயிர்தங்கி இருப்பதுதான் புதுமை என்கிறார். இதனை,

**வருத்தும் உயிர்ஒன்பான் வாயில் உடம்பில்
பொருந்துதல் தானே புதுமை – திருந்திழாய்
சீதநீர் பொள்ளல் சிறுகுடத்து நில்லாது
வீதலோ நிறற்றல் வியப்பு.**

என்ற வெண்பாவின்வழி வெளிப்படுத்தி வாழும் குறுகிய காலத்தில் அறம் செய்து வாழ வலியுறுத்துகிறார் சிவப்பிரகாசர்.

காப்பியங்கள்

தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளுள் அளவாலும் பொருளாலும் சுவையாலும் மிக்கு விளங்குவன காப்பியங்கள் ஆகும். வாய்மொழி இலக்கியம், தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள், கதைப்பொதிப் பாடல்கள் என்று விரிந்து கொண்டே வந்து இலக்கிய வளர்ச்சி காப்பியத்தில் முழுமை எய்தியது எனலாம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு உறுதிப்பொருள்களை உள்ளடக்கியதாகவும் காப்பியத் தலைவனும் தலைவியும் ஒப்பற்றவர்களாக அமைவதும் காப்பியத்தின் இலக்கணமாகியது. முதலில் தனிப்பாடல்களாகவும் செய்யுள் தொகுப்புகளாகவும் இருந்த தொல்பழங்கால இலக்கிய படைப்பு மெல்ல மெல்ல வளர்ச்சி பெற்றது. கதையைத் தொகுத்துக் கூறும் பாடல்கள் பிறந்தன. கற்பனை வளம் விரிவடைந்தது. இவ்வாறுதான் காப்பியப் படைப்புகள் உருவாயின எனலாம்.

தனிமனிதனின் வீரதீரச் செயல், பிறப்பு-வளர்ப்பு, அவன் சார்ந்த மரபு உள்ளிட்ட வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்புகள், விழாக்களிலும் வழிபாடுகளிலும் பாடுபொருளாக அமைந்தன. அவனது புகழ் ஓர் உன்னத நிலையை அடைந்து ஒரு குறிக்கோள் மனிதனாக உயர்த்தப்பட்டான். மேலும், அவன் தெய்வீக நிலையை அடைந்து போற்றிப் புகழ்ந்த நிலை படிப்படியாக வளர்ச்சி அடைந்து அவன் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய கதையாக உருவாகி தனிச்சிறப்பும் உயர்வும் பெற்றது. பின்னர், இசையோடு கூடிய கூற்று வகை கதைப் பாடல்கள் உருவாகதலைப்பட்டன. புலவர்கள் இவ்வரலாற்றுக் கதைப் பாடல்களைத் தொகுத்து அவற்றை ஒருநிலைப்படுத்தித் தம் கவித்துவச் சிறப்பால் உயிரோட்டமுள்ள ஓர் ஒப்பற்ற படைப்பாக காப்பியத்தை ஆக்கி தந்தனர்.

காப்பியம் - பெயர்க்காரணம்

காப்பியம் என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் 'எபிக்' (Epic) எனப்படுகிறது. இச்சொல் 'எபோஸ்' (Epos) என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் அடிப்படையில் உருவானதாகும். இதற்கு சொல் அல்லது பாடல் என்பது பொருள் ஆகும்.

காப்பியம் என்னும் சொல்லைக் காப்பு+இயம் எனப் பகுக்கலாம். மொழியின் பெருமையினையும் இனத்தின் பெருமையையும் மரபின் பெருமையையும் காத்து இயம்புவதால் காப்பியம் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். காவியம் என்னும் வடமொழிச் சொல்லின் தமிழ் வடிவமே காப்பியம் என்றொரு கருத்து உள்ளது. காவியம் என்பது கவியினால் செய்யப்பட்டது எனப் பொருள் தரும். தொடக்கத்தில் இலக்கண நூல்களைச் சுட்டுவதற்காகவே காப்பியம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும் இடைக்காலத்தில் இச்சொல் ஒருவகை இலக்கிய வடிவத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும் கருத்துறைப்பர்.

காப்பிய காலம்

தமிழில் காப்பியப் படைப்பு இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கியது எனலாம். இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரமும், சீத்தலைச்சாத்தனாரின் மணிமேகலையும் தமிழில் தோன்றிய முதற்காப்பியங்களாகப் போற்றப்படுகிறது. இக்காப்பியங்கள் சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றியது என்பர். ஏனைய காப்பியங்கள் சோழர் காலமான ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலக்கட்டத்தில் தோன்றியவை எனலாம்.

காப்பிய வகைகள்

தண்டியலங்காரம் என்னும் இலக்கண நூல் காப்பிய அமைப்பை பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் எனப் பிரித்து அவற்றின் இலக்கணத்தை வரையறுத்துக் கூறுகிறது. அதாவது பெருங்காப்பியம் என்பது வாழ்த்துதல், தெய்வத்தை வணங்குதல், வருபொருள் உரைத்தல் என்ற மூன்றில் ஒன்றினைத் தொடக்கத்தில் பெற்றுவரும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு உறுதிப் பொருள்களும் இடம்பெற்றுவரும். சிறு காப்பியம் என்பது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினுள் ஒன்றேனும் இரண்டேனும் முன்றேனும் குறைந்து வருவது ஆகும்.

தமிழில் காலந்தோறும் தோன்றிய காப்பியங்களை இதிகாசம், புராணம் பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம், கதைப்பாடல் எனத் தமிழ் அறிஞர்கள் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். சிறப்புமிக்க மனிதப் பாத்திரங்கள் நல்வினை, தீவினை பலன்களை உலக வாழ்க்கையில் அனுபவித்து நல்வினை ஆற்றி இறுதியில் இறைவா இன்பமாகிய இறைநிலை எய்துதல் பற்றி சிறப்பித்துக் கூறுவதால் காப்பியங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தமிழில் காப்பியப் படைப்பு இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கியது எனலாம். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை பல காப்பியங்கள் தோன்றியுள்ளன. காப்பியங்களைச் சோழர் கால இலக்கியங்கள் எனவும் குறிப்பிடுவர். இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரமும், சீத்தலைச்சாத்தனாரின் மணிமேகலையும் தமிழில் முதல் காப்பியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. இவற்றை சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றியவை என்பர்.

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்

1. சிலப்பதிகாரம்	-	இளங்கோவடிகள்
2. மணிமேகலை	-	சீத்தலைச்சாத்தனார்
3. சீவக சிந்தாமணி	-	திருத்தக்கதேவர்
4. வளையாபதி	-	ஆசிரியர் அறியப்படவில்லை
5. குண்டலகேசி	-	ஆசிரியர் அறியப்படவில்லை

ஐஞ்சிறுகாப்பியங்கள்

1. உதயணகுமார காவியம் - ஆசிரியர் அறியப்படவில்லை
2. நாககுமார காவியம் - ஆசிரியர் அறியப்படவில்லை
3. யசோதர காவியம் - ஆசிரியர் அறியப்படவில்லை
4. சூளாமணி - தோலாமொழித்தேவர்
5. நீலகேசி - ஆசிரியர் அறியப்படவில்லை.

காப்பியங்கள் சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பௌத்த, சமண, சைவ, வைணவ, இசுலாமிய, கிறித்துவ காப்பியங்கள் என வகைமைப்படுத்தப்படுகின்றன.

மணிமேகலை, குண்டலகேசி - பௌத்தம்
வளையாபதி, சீவகசிந்தாமணி - சமணம்
நீலகேசி - சமயவாதக் காப்பியம்
கம்பராமாயணம் - வைணவம்
பெரியபுராணம் - சைவம்
சீறாப்புராணம் - இசுலாமியம்
தேம்பாவணி - கிறித்துவம்

தமிழில் தோன்றிய காப்பியங்கள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை மற்றும் பெரியபுராணம் மட்டுமே தமிழ்நாட்டுக் கதைகளை மூலக்கருவாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன. மற்றவை சமசுகிருதம், பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகளின் தழுவல்களாகவோ அல்லது தமிழாக்கங்களாகவோ அமைந்துள்ளன.

அற வழியில் நின்று பொருள் ஈட்டி இன்பம் துய்த்து வீடுபேறு அடையவேண்டும் என்னும் நோக்கில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களே பெருங்காப்பியங்களாயின. இளங்கோவடிகள் முதலில் தமிழன்னைக்குச் சிலப்பதிகாரத்தைச் சிலம்பாக அணிவிக்க சீத்தலைச்சாத்தனார் மேகலையாக மணிமேகலையினை அணிவித்தார். அதன்பின் திருத்தக்கதேவர் சிந்தாமணியினை அணிவிக்கப் பின்னாளில் தமிழறிஞர்கள் வளையாக வளையாபதியினையும் குண்டலமாக குண்டலகேசியினையும் அணிவித்து மகிழ்ந்தனர்.

சிலப்பதிகாரம்

தமிழில் தோன்றிய முதல் பெருங்காப்பியம் சிலப்பதிகாரம். இக்காப்பியத்தின் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் ஆவார். சிலம்பு + அதிகாரம் = சிலப்பதிகாரம் என்னும் இக்காப்பியத்தின் கதை சிலம்பைக் காரணமாகக் கொண்டு அமைந்ததால் சிலப்பதிகாரம் எனப் பெயரிடப்பட்டது.

காப்பிய அமைப்பு

சிலப்பதிகாரக் காப்பிய நிகழ்ச்சிகள் முறையே சேர, சோழ, பாண்டிய நாடு என்னும் மூன்று நாடுகளில் மூவேந்தர்களின் தலைநகரங்களில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஆகும். எனவே, இக்காப்பியம் புகார்க்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டம் என்று மூன்று காண்டங்களில் முப்பது கதைகளை உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளது.

புகார் காண்டம் - 10 கதைகள்
மதுரைக் காண்டம் - 13 கதைகள்
வஞ்சிக் காண்டம் - 7 கதைகள்

கதைச்சுருக்கம்

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. மாதவியின் கலை மீது தாகம் கொண்ட கோவலன் கண்ணகியைப் பிரிந்து மாதவியுடன் தங்கினான். மணிமேகலை எனும் மகளின் தந்தையானான். கானல் வரியால் மாதவியைப் பிரிந்தான்.

செல்வமனைத்தையும் இழந்து, கண்ணகியுடன் மதுரை சென்றான். கவுந்தியடிகள் துணையுடன் மாதரியிடம் கண்ணகியை அடைக்கலமாக்கினான். கண்ணகியின் காற்சிலம்பை விற்க சென்ற கோவலன், பொற்கொல்லனால் கள்வன் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, நீதி தவறிய பாண்டிய மன்னனால் கொல்லப்படுகிறான். தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்பதைச் சிலம்பை உடைத்து, அதன் உள்ளிருந்த மாணிக்கப்பரலைக் காட்டித் தெளிவுபடுத்துகிறாள் கண்ணகி. மன்னனோடு கோப்பெருந்தேவியும் உயிர் துறந்தாள். கணவனுக்காக நீதி கேட்டு போராடிய கண்ணகி மதுரையை எரித்தாள். பின்னர், கண்ணகி வஞ்சி மாநகர் புகுந்து அங்குள்ள மலைக்குறவர் காண விமானத்திலேறி விண்ணுலகு சென்றாள்.

சிலப்பதிகாரம் - வேறுபெயர்கள்

சிலப்பதிகாரத்தை முதன்மைக்காப்பியம் என்றும், பாட்டிடையிட்ட உரைநடைச் செய்யுள் என்றும் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்று கூறுகளையும் எடுத்தியம்புவதால் இதனை முத்தமிழ்க்காப்பியமென்றும் அழைப்பர். வணிகக் காப்பியமாதலால் குடிமக்கள் காப்பியம் என்றும் பெண்ணின் வலிமையை விளம்புவதால் புரட்சிக்காப்பியம் என்றும் சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பல்வேறு சிறப்புப் பெயர்கள் உள்ளன.

காப்பியம் உணர்த்தும் மூன்று செய்திகள்

அரசியலில் பிழை செய்தால், அறமே எமனாய் நின்று தண்டிக்கும், புகழ்மிக்க பத்தினியை மனிதரே அன்றி முனிவரும் தேவரும் போற்றுவதல் இயல்பு, முன்செய்த தீவினை சினந்து வந்து பயனைத் தோற்றுவிக்கும். நாடாளுமன்றம் மன்னன் எந்த நிலையிலும் அறத்திலிருந்து வழுவுக்கூடாது. இவ் உண்மையினை அறம் வழுவின பாண்டிய மன்னன் உயிர்விட நேர்ந்ததன் வழி உணர்த்தப்பட்டது. கற்பினைப் போற்றும் பெண்ணை உயர்ந்தோர் போற்றுவர். இவ் உண்மையினைக் கண்ணகி தன் கற்புக் கணலைக் கொண்டு மதுரையை எரித்த பெருமையினைக் கண்டு கண்ணகியைத் தெய்வமாக்கிய நிலையின்வழி உணர்த்தப்பட்டது. ஊழ்வினையிலிருந்து தப்புதல் இயலாது என்னும் உண்மையினைக் கோவலன் பண்புநலனில் சிறந்தவனாக இருந்தபோதும் மாதவியின் அழகில் மயக்குண்டதன் வழியும் மதுரைக்குச் சென்று பொற்கொல்லனிடம் சிக்குண்டு உயிர்விட்டதன் வழியும் ஊழ்வினையின் வலிமை உணர்த்தப்பட்டது. இதனை,

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம்கூற்று ஆவதாஉம்
உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்தாட்டும் என்பதாஉம்”

என்று வரும் மூன்று அடிகளில் மூன்று உண்மைகளைச் சிலப்பதிகாரத்தின் வழி இளங்கோவடிகள் உணர்த்தியுள்ளதைக் காணலாம்.

காப்பியச் சிறப்புகள்

சங்க கால ஐந்து நிலப்பாங்கு முறை இக்காப்பியத்தில் இடம்பெறுகிறது. அந்தந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறையையும் பண்பாட்டுப் பதிவையும் சிலம்பில் நம்மால் அறிய முடிகிறது.

குறிஞ்சி	-	குன்றக் குரவை
முல்லை	-	ஆய்ச்சியர் குரவை
மருதம்	-	நாடுகாண் காதை
நெய்தல்	-	கானல் வரி
பாலை	-	வேட்டுவ வரி

ஆகிய ஐவகை நிலப்பாங்குபாடும் சிலம்பில் இடம் பெற்றுள்ளது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தாக்கம்

சிலப்பதிகாரம் மக்கள் இலக்கியமாகிய நாட்டுப்புறப்பாடல்களை மதித்துத் தன்னகப்படுத்திய காப்பியமாகத் திகழ்கிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெறும் வேடுவவரி, கானல்வரி, ஆற்றுவரி, கந்துகவரி, அம்மாணை வரி போன்ற நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தாக்கத்தோடு அமைகின்றன.

தமிழகம் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடாக பிரிந்திருந்தது. இம் மூவேந்தர்களுக்குள் கருத்து வேறுபாடுகளும் நிலவிவந்தன. இவற்றைக் களைந்து ஒன்றுபடுத்தும் வகையில் சிலப்பதிகாரம் மூவேந்தர்களின் தலைநகரங்களை முதற்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டது எனவும் கூறுவர். சோழ நாட்டின் தலைநகராகிய காவிரிப்பும்பட்டினத்தில் (புகார்) பிறந்த கண்ணகி திருமணமாகி பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரைக்குச் செல்கிறாள். அங்கு ஊழ்வினையால் கணவனை இழந்து சேர நாட்டுத் தலைநகராகிய வஞ்சியில் தெய்வமாகிறாள் என இளங்கோவடிகள் இக்காப்பியத்தைப் புனைந்துள்ளதை உணரலாம்.

கம்பராமாயணம்

தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகச் சிறப்பாகப் போற்றப்படும் காப்பிய நூல்களுள் ஒன்று இராமாயணம். இந்நூலின் ஆசிரியர் கம்பர். சமயக் காப்பியங்களுள் இது வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தது. இந்தக் காப்பியம் தோன்றிய காலம் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் ஆண்ட, கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டாகும். சிலர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்றும் கூறுவர். சோழ நாட்டில் திருவழுந்தூரில் உவச்சர் மரபில் தோன்றிய கம்பரை ஆதரித்தவர் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் வாழ்ந்த சடையப்ப வள்ளல் ஆவார்.

வான்மீகி முனிவர் வடமொழியில் இராமாயணத்தை இயற்றினார். அதனை, தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்ற வகையில் ஈடும் இணையும் இல்லாமல் கம்பர் தமிழில் தந்த காவியமே இராமாயணமாகும். கம்பர், தம் நூலுக்கு இராமாவதாரம் என்று பெயரிட்டார்.

காப்பிய அமைப்பு

இக்காப்பியம் பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்னும் ஆறு காண்டங்களைக் கொண்டது. இந்த ஆறு காண்டங்களின் சிறு பிரிவுகளாக 113 படலங்கள் உள்ளன. மொத்தப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 10,500 ஆகும்.

பெயர்க்காரணம்

காப்பியத்தின் கதை இராமனின் வரலாற்றைப் பற்றித் தெரிவிப்பதால் இராமாயணம் எனப்பட்டது. கம்பர் எழுதியதால் கம்ப இராமாயணம் எனப்பட்டது. இராம + அயணம் என்ற வடமொழிச் சொற்கள் இணைந்து இராமாயணம் என்றாயிற்று.

காப்பிய நோக்கம்

அடிப்படையில் அறமும், சமயமும் காப்பியத்தின் பொருளாக அமைகின்றன. மனிதர் யாவருக்கும் பயன் தரும் ஒழுக்க முறைகளையும் பண்பாட்டினையும் குறிக்கோளினையும் ஆட்சிச் சிறப்பினையும் விளக்கும் அருமையான இலக்கியமாகத் திகழும் சிறப்புடையது கம்பராமாயணமாகும்.

காப்பியச் சிறப்பு

இந்நூல் 'நடையில் நின்றுயர் நாயகனாக' விளங்கும் இராமன், தெய்வநிலையில் இருந்து இறங்கி மானுட நிலையில் மனிதனாக வாழ்ந்து காட்டிய தன்மைகளையும், சிறப்புகளையும் விளக்கும் ஓர் ஒப்பற்ற நூலாகும். இந்நூலில் கம்பர் வலியுறுத்தும் நீதியும் அறமும் மக்கட் சமுதாயம் அனைத்திற்கும் பொதுவானவை ஆகும்.

காப்பியத் தலைவன்

இலக்கணப்படி, காப்பியம் தன்னிகரில்லாத தலைவனைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அவ்வகையில் கம்பராமாயணத்தில் இராமனே தன்னிகரில்லாத தலைவனாகப் போற்றப்படுகின்றான்.

திருமாலின் மானுட அவதாரமே இராமாவதாரமாகும். இந்நூலில் வைணவ சமயக் கருத்துகள் விரவிக் கிடக்கின்றன. மேலும் உயர்ந்த இலட்சியங்களை முன்னிறுத்தி இராமனை மனித நிலையிலிருந்து தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்திக் காட்டும் இலக்கியமே கம்பராமாயணமாகும். பல உயர்ந்த குறிக்கோள்களைக் கொண்டு பாடப்பட்ட சமய நூலாக இந்நூல் விளங்குகிறது எனலாம்.

நீதி உணர்த்தும் காப்பியம்

கம்பராமாயணம் 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்னும் கற்பு நெறி நின்று வாழவேண்டும் என்ற உண்மையை ஏகபத்தினி விரதனாம் - இராமன் மூலம் தெரிவிக்கின்றது. பிறன் மனைவியை விரும்பினால் அவனும் அவனைச் சார்ந்த சுற்றமும் குலமும் அழிந்துவிடும் என்பதை இந்நூல் விளக்குகின்றது. 'பிறனில் விழைவோர் கிளையொடுங் கெடுப' என்னும் நீதி இந்நூல் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

இலக்கியச் சிறப்பு

காப்பியத்தில் கதைப் பாத்திரங்களின் இயல்புக்கு ஏற்றவாறும் சூழலுக்கு இசைந்தவாறும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்றவாறும் உரிய சந்தங்களொடு அமைத்து கம்பர் பாடியிருப்பதால் கற்போர் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்து விடுகின்றது.

*“பஞ்சி ஒளிர் விஞ்சு குளிர் பல்லவம் அணுங்கச்,
செஞ் செவிய கஞ்சம் நிமிர் சீறடியள் ஆகி,
அம் சொல் இள மஞ்சை என அன்னம் என மின்னும்
வஞ்சி என நஞ்சம் என, வஞ்ச மகள் வந்தாள்.”*

என்று வரும் பாடல் வரிகள் கம்பனின் சந்த நயத்திற்கு சான்றாய் விளங்குவதை காணலாம்.

'கம்பர் இராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ' என்னும் கருத்திற்கு ஏற்ப, கம்பராமாயணம் உயர் கருத்துகளைத் தெரிவிப்பதாக விளங்குகின்றது. வடமொழியில் இயற்றப்பட்ட இராமாயணத்தைத் தழுவி இயற்றப்பட்ட காப்பியம் கம்பராமாயணம். எனினும், தமிழர் பண்பாட்டையும் மரபையும் போற்றிப் பாதுகாக்கும் வகையில் காப்பியத்தைக் கம்பர் படைத்துள்ளார். மேலும் வான்மீகி இராமாயணத்தையே விஞ்சும் சுவையுடைய காப்பியமாக இதனைப் படைத்துள்ளார் என்று வ.வே.சு.ஐயர் போற்றியுள்ளார்.

'கல்வியில் பெரியர் கம்பர்' என்றும், 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவிபாடும்' என்றும் வழங்கும் மொழிகள் அவரது கவித்திறனைப் பறைசாற்றும். பாரதியார் தம் பாடலில் 'புகழ்க் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு' என்று போற்றியுள்ளார்.

'யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல் வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை, உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை' என்று பாராட்டியுள்ளார் பாரதியார்.

கதைப் பாத்திரங்களை மனிதப் பாங்கின் அடித் தளத்திலிருந்து பேச வைத்து, உணர்ச்சியை வெள்ளம் போலப் பெருகி ஓட விட்டுப் பாத்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டுகின்ற தன்மையால் கம்பர் உலகப் பெருங்கவிஞர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்கின்றார். உலக மகாகவி, கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றும் தமிழறிஞர்களால் சிறப்பிக்கப்படுகின்றார்.

பெரியபுராணம்

பெரியபுராணம் அல்லது திருத்தொண்டர் புராணம் என்பது சேக்கிழாரால் இயற்றப்பெற்ற சைவக் காப்பியமாகும். சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் சேக்கிழார் எழுதிய பெரியபுராணம் 12-ஆவது திருமுறையாகும். தமிழ் மண்ணில் பிறந்து, வாழ்ந்து சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்த சைவ பெரியார்களின் வரலாற்றைப் பாடிய பெருங்காப்பியம் இது எனலாம். பக்தி நெறி தழைக்கச் செய்த நாயன்மார்களைப் பாடிய பெருங்காப்பியம் ஆதலால் இது தேசியக்காப்பியம் என்றும் போற்றப்படுகிறது.

பெரியபுராணம், பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் பலவும் கொண்டதாகப் படைக்கப்பட்ட காப்பியமாகும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருத்தொண்டத்தொகை எனும் நூலை முதல் நூலாகவும் அவரையே காப்பியத் தலைவராகவும் அவர் பற்றிய சைவ அடியார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இக்காப்பியம் விவரிக்கிறது. அத்துடன் நம்பியாண்டார் நம்பி எழுதிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல ஊர்களுக்கும் சென்று தாம் திரட்டிய தகவல்களின் அடிப்படையில் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தைப் படைத்துள்ளார். நம்பியாண்டார் இயற்றிய 'திருவந்தாதி' காரைக்கால் அம்மையார் இயற்றிய பாடல்கள் திருமூலர் அருளிய 'திருமந்திரம்' கழற்றிவார் ஆக்கிய 'பொன்வண்ணத்தந்தாதி' 'தெய்வகுலால்' ஆகிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை இயற்றியுள்ளார்.

காப்பிய அமைப்பு

நம்பியாருரான சுந்தரர் தமது திருத்தொண்டத் தொகையில் ஒவ்வொரு அடியவர் பெருமையையும் ஓர் அடியில் கூறுகிறார். இதனைத் தொகைநூல் என்பர். இதனைச் சிறிது விரித்து நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி இயற்றினார். ஓர் அடியாரின் சிறப்பை ஒரு பாடலால் விளக்கும் இதனை வகைநூல் என்பர். இந்த இரு நூல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓர் அடியாரின் சிறப்பை ஒரு புராணத்தால் விளக்குவது பெரிய புராணம். அதனை விரிநூல் என்பர்.

பெரியபுராணம் காப்பிய இலக்கணங்களுக்கு ஏற்ப இரண்டு காண்டங்களாக பகுக்கப்பட்டுள்ளது. நூலின் உட்பிரிவுகளைச் சேக்கிழார் 'சருக்கம்' என்று குறிப்பிடுகிறார். முதல் காண்டத்தில் 5 சருக்கங்களும், இரண்டாம் காண்டத்தில் 8 சருக்கங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. மொத்தம் 4281 பாடல்கள் உள்ளன. திருத்தொண்டத் தொகையில் இடம் பெற்றுள்ள 11 பாடல்களின் தொடக்கமே சருக்கங்களுக்குப் பெயராகச் சூட்டப்பட்டுள்ளன.

காப்பியச் சிறப்பு

சமண மதத்தைப் போற்றிய அநபாய சோழ மன்னன் தெளிவு பெற சிவனடியார்கள் பற்றிய பெருமையைப் புராணமாக பாடினார் சேக்கிழார். இதுவே, 'திருத்தொண்டர் புராணம்'. பிற்காலத்தே இதன் பெருமை கருதிப் பெரிய புராணம் என வழங்கலாயிற்று. இந்நூல் தில்லையம்பலத்தில் மூவாயிரம் வேதியர்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டது. திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பெருமையும் அதன் தமிழ் வளத்தையும் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட அநபாய சோழன், திருத்தொண்டர் புராணத்தையும் அதை ஆக்கியளித்த பெருந்தகை புலவர் சேக்கிழார் பெருமானையும் யானைமேல் அமரச்செய்து நகர்வலம் வரச்செய்து, தன் கையினாலேயே சேக்கிழார் பெருந்தகைக்கு குடை பிடித்து, சாமரம் வீசி மகிழ்ந்தான். புலவர் சேக்கிழாருக்குக் 'தொண்டர்சீர் பரவுவார்' என்ற பட்டமளித்து பெருமை பாராட்டி மகிழ்ந்தான் அநபாய சோழன்.

சேக்கிழார் வரலாறு

சேக்கிழார் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். தொண்டை நாட்டைச் சார்ந்த வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர். இவரது இயற்பெயர் அருள்மொழித் தேவர். சேக்கிழார் என்பது மரபுப் பெயராகும். சோழநாட்டை இரண்டாம் குலோத்துங்கன் என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். சேக்கிழாரின் புலமையைப் பற்றி அறிந்த மன்னன், அவரைத் தன் முதலமைச்சர் ஆக்கினான். பின்னர் அவரது செயல்திறனை அறிந்த சோழன், உத்தம சோழப் பல்லவராயன் என்னும் பட்டம் அளித்தான். சேக்கிழார் முதலமைச்சராக இருந்த போது கல்வெட்டுச் செய்திகளையும், பக்திப் பாடல்களையும் திரட்டினார். இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனின் ஆணையின்படி தமது காப்பியத்தைத் தொடங்க தில்லைக்குச் சென்றவர், அங்கிருக்கும் இறைவனான நடராஜன் உலகெலாம் என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க சேக்கிழார் 'உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன்' எனப் பெரியபுராணத்தினைத் தொடங்கியதாக நம்பப்படுகிறது.

பெரியபுராணம் காப்பியத்தில் இடம்பெறும் தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவர். தொகை அடியார்கள் ஒன்பது பேர். சேக்கிழார் வர்ணிக்கும் நாயன்மார்கள் முக்தியை விடப் பக்தியையே பெரிதாக எண்ணும் இயல்பினர். சிவனையன்றி வேறு எதனையும் சிந்தையில் கொள்ளா மாண்பினர். தமிழில் பக்திக்கு ஒரு நூல் பெரிய புராணம் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே தான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவ என்று சேக்கிழாரைப் பாராட்டுகிறார். மாதவச் சிவஞான முனிவர் சேக்கிழாரைத் தெய்வமாகவே கருதி வழிபடுகிறார். உலகம். உயிர், கடவுள் ஆகிய மூன்றையும் ஒருங்கே காட்டும் காவியந்தான் பெரியபுராணம் என்பார் திரு.வி.கலியாண சுந்தரனார். இடைக்கால இலக்கியத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை பற்றி வரலாற்றுப் போக்கில் அறிவதற்கு இந்நூல் உதவுகிறது.

சீறாப்புராணம்

இசுலாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் முதன்மையானது சீறாப் புராணம். 'சீறத்' என்னும் அரபுச் சொல்லில் இருந்தே 'சீறா' என்ற சொல் தோன்றியது. சீறத் - என்ற சொல்லுக்கு வாழ்க்கை வரலாறு என்றும் 'புராணம்' என்ற சொல்லுக்கு புனிதக் கதை என்றும் பொருள். அவ்வகையில் இஸ்லாமியத்தை உலகிற்குப் போதித்து நல்வாழ்வு வாழ்ந்த முகமதுநபி ஸல் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை கூறும் காப்பியம் சீறாப்புராணம். பதினேழாம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த இக்காப்பியம் நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கையை மூன்று பிரிவுகளாக எடுத்துரைக்கிறது. **விலாதத்துக் காண்டம்** - (பிறப்பு) நபிகள் நாயகத்தின் பிறப்பு, இளமை வாழ்வு கூறுவது. **நுபுவ்வுத்துக் காண்டம்** - (அதிசய காட்சி) இஸ்லாமிய சமயம், வானவர் மூலம் நபிக்கு அருளப்பட்டதைக் கூறுவது. **ஹிஜ்றத்துக் காண்டம்** - (புனிதப்பயணம்) நபிகள் மக்காவிலிருந்து மதினா சென்றதைக் கூறுவது. மூன்று காண்டங்களையும் தொண்ணூற்றிரண்டு (92) படலங்களையும், ஐயாயிரத்து இருபத்தேழு (5027) பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது.

சீறாப்புராணத்தை இயற்றியவர் உமறுப்புலவர் இவர் எட்டயபுரம் கடிகை முத்துப் புலவரின் மாணவர் அப்துல்காதிர் மரைக்காயர் என்ற வள்ளல் சீதக்காதியின் வேண்டுகோளின் வண்ணமே உமறுப்புலவர் சீறாப்புராணம் எழுதத் தொடங்கினார். நூல் முற்றும் முன்னமே சீதக்காதி மறைந்தார். அவர்க்குப் பின் அபுல்காசின் என்ற வள்ளல் உதவியால் சீறாப்புராணம் நிறைவுற்றது. சீதக்காதியின் நண்பர் அப்துல் மரைக்காயர் முன்னிலையில் நூல் அரங்கேற்றப்பட்டது. உமறுப்புலவர் வள்ளல் பெருமக்களை நூலில் பலவிடங்களில் நினைவு கூர்ந்து போற்றுகிறார்.

அரபு நாட்டின் வளத்தை தமிழ்நாட்டு வளத்தைக் கொண்டு விளக்கியுள்ளார் உமறுப்புலவர். மெக்கா நகரக் கடைகளில் அகில், சந்தனம், தந்தங்கள் மலிந்துள்ளதாகக் காட்டுகிறார். இனிய ஓசை நயத்துடன் உவமை உருவகங்களுடன்

படைக்கப்பட்ட இக்காப்பியம் கம்பராமாயணம் போலவே பெரும்பிரிவு காண்டம் என்றும் சிறு பிரிவு படலம் என்றும் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

‘சிந்தையள்ளும் சீறா’ எனப் புகழ்ப்பெறும் இக்காப்பியம் கருத்துச் செறிவும் சொல் இனிமையும் கொண்டுள்ளது. இறையாற்றலின் பெருமையினை,

“திருவினும் திருவாய் பொருளினும் பொருளாய்த்
தெளிவினும் தெளிவாய் சிறந்த
மருவினும் மருவாய் அணுவினுக்கு அணுவாய்
மதித்திடாப் பேரொளி அனைத்தும்
பொருவினும் பொருவா வடிவினும் வடிவாய்ப்
பூதலத் துறைந்தபல் உயிரின்
கருவினும் கருவாய் பெருந்தவம் புரிந்த
கருத்தனைப் பொருந்துதல் கருத்தே”

எனப் பாடியுள்ளார் உமறுப்புலவர். இக் கடவுள் வாழ்த்து சீறாப்புராணத்தின் இலக்கிய நயத்திற்கும் பொருளாழத்திற்கும் சான்றாவதனை உணரலாம்.

தேம்பாவணி

கிறித்துவ சமயத்தவரால் போற்றப்படும் பெருங்காப்பியங்கள் இரண்டு. ஒன்று தேம்பாவணி, மற்றொன்று இரட்சணியயாத்ரீகம். தேம்பாவணியை இயற்றியவர் கான்ஸ்டன்டைன் ஜோசப் பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர். தேன்+பா+அணி = தேன் போன்ற பாக்களால் அழகு செய்யும் நூல் எனவும் தேம்பா+அணி = வாடாத மாலை எனவும் குறிப்பிப்படுகிறது.

இயேசுவின் வளர்ப்புத் தந்தையான சூசையப்பரின் வரலாற்றினைக் கூறும் காப்பியம். இக்காப்பியம் மூன்று காண்டங்களையும், ஒரு காண்டத்திற்கு இரண்டு படலமென முப்பத்தாறு (36) படலங்களையும், மூவாயிரத்து அறுநூற்று பதினைந்து (3615) பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது.

இக்காப்பியத்தில் சூசையப்பர் மேரியம்மையின் இல்லறத்தின் சிறப்பும் துறவறத்தின் மேன்மையும் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காப்பியத்தில் அமைந்துள்ள இயற்கை வருணனையும், உவமை நலமும், சொல் நயமும் நூலாசிரியரின் பன்னூற் புலமையை வெளிப்படுத்துவன. இந்நூலின் அருமையினைப் பாராட்டி மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் பெஸ்கிக்கு ‘வீரமாமுனிவர்’ என்னும் பட்டத்தைக் கொடுத்து பாராட்டினர். திருக்காவலூர் கலம்பகம், அடைக்கலநாயகி வெண்கலிப்பா, அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி, கித்தேரியம்மாள் அம்மாளை எனப் பல சிற்றிலக்கியங்களையும் படைத்தவர் வீரமாமுனிவர்.

சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் என்னும் நூல்களைக் கற்றுக் காப்பியம் படைக்கும் எண்ணம் தோன்றியதாக கூறியுள்ளார் வீரமாமுனிவர். தேம்பாவணி காப்பியப் பாங்கிலே சிந்தாமணியினை ஒத்தும் காப்பிய நயத்தில் கம்பராமாயணத்தை ஒத்தும் அமைந்துள்ளது என இக்காப்பியத்தைக் குறிப்பிடுவர். சூசை, மரியாள், இறைமகன் இயேசுவின் வரலாறுகளை எடுத்துரைக்கும் இக்காப்பியத்திற்கு முதல் நூலாக நின்றது ‘இறை நகரம்’ என்னும் நூலாகும். இளம் துறவியான மரியின் கனவில் தோன்றிய

மரியன்னை சூசையப்பரின் வரலாற்றை எழுதக் கூறியதன் விளைவாக எழுதப்பட்டதே 'இறை நகரம்' என்பர். இந்நூலைக் கொண்டே வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணியைப் படைத்தார் எனவும் கூறுவர்.

**அறம்தாய் தந்தை சுற்றமும் முற்றனைத்தும்றும் நீயே கதிநீயே
பிறந்தாய் உலகிற்கு உயிரன்னாய் பிறந்துளம் துயரும் எம்பகையும்
துறந்தாய் எங்கள் சிறை தீர்த்தாய் துகள்பூட்டிய வீட்டுயர்வாயில்
திறந்தாலய் இவையாவருமறியத் திறன் செய்தருள் செய்திரங்கவோ?**

என்னும் இப்பாடல் இயேசு பிறந்தவுடன் ஆனந்தக் களிப்பில் சூசையப்பர் மனம் உருகிப் பாடும் பாடலாகும். இறைமைந்தனாகிய இயேசு பெருமானின் பெருமையினை உணர்த்தும் இப்பாடலின் வழி தேம்பாவணியின் சொல்நயத்தையும் பொருள் நயத்தையும் காணலாம். இத்தாலியில் பிறந்தவர் பின் தமிழைக் கற்று தமிழில் இத்தகைய அருமையான இலக்கியம் படைத்துள்ளார் எனில் வீரமாமுனிவரின் தமிழ்ப்பற்றை எளிதில் உணரலாம்.

உரைநடை இலக்கியம்

பாட்டும் உரைநடையும் இயல் தமிழின் இரண்டு கூறுகள். உரைநடையாவது விளக்க நடையினைக் குறிக்கும். கற்றோர் மட்டுமே சுவைக்கக் கூடியது செய்யுள் எனவும், கற்கத் தெரியாதோர் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளக் கூடியது உரைநடை எனவும் கொள்ளலாம். சிறந்த சொற்களைக் கொண்டு கட்டமைப்பது கவிதை எனவும், அறிந்த சொற்களால் கட்டமைப்பது உரைநடை எனவும் தெளியலாம்.

உரைநடை: தோற்றமும், வளர்ச்சியும்

உரைக்கப்படுவது உரை என ஆயிற்று, நடை என்பது சீரான ஆற்றொழுக்கினைக் குறிப்பது. எனவே சீரான நடை என்பது ஓர் இலக்கியத்தின் வடிவ அமைப்பில் அமையும் ஒழுங்கினைப் பொருத்தும் அதன் பொருளைக் கொண்டும் உணர்த்தப்படுகிறது.

செவி வழியாகவே மக்களை நல்வழிப்படுத்தியவர்கள் தமிழர்கள். ஏனெனில் அச்சு எந்திரங்களோ, தாள்களோ தோன்றாத காலம் அது. பின்னர் எளிய மக்களும் அறியும் வகையில் உரைநடை இலக்கியங்கள் தோன்றியதற்கு அச்சு எந்திரங்களின் புரட்சியே காரணமாயிற்று. இதன்வழி உரைநடை இலக்கியங்கள் பரவலாயின.

பாட்டும் உரைநடையும்

தமிழ் மொழியைக் கவிதை மொழி எனக் கூறுவதுண்டு. ஏனெனில் பாட்டு வடிவமே முதலில் தோன்றியது. மேலை நாட்டு இலக்கியங்களில் முதலில் உரைநடையே தோன்றியது. பின்னரே கவிதை தோன்றியது. அறிவு முதிர்ச்சி என்பது சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பது. அதற்குப் பாட்டு வடிவமே ஏற்றது. அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு முன்னரே கருத்துக்களை முன்னிறுத்த பாட்டு வடிவமே சிறந்ததென எண்ணி அவ்வடிவினையே தமிழர் கையாண்டதனைக் காணமுடிகிறது. அதுமட்டுமின்றி இலக்கியங்களைப் பாதுகாக்க வழிவகை செய்யப்படாத காலத்தில் பாட்டு வடிவே மனனம் செய்வதற்கு ஏற்றதாய் இருந்ததனால் பாடல் முறையினையே தமிழர் பின்பற்றினர்.

புலவர்கள் தம் புலமையினைப் பாடலில் வெளிப்படுத்துவதையே பெருமையாக எண்ணினர். எனவே உரைநடை என்பது சிறுமைக்குரியதாகக் கருதப்பட்டது. நாளடைவில் உரைநடையின் எளிமை அனைவரையும் சென்றடைந்ததால் பாட்டு வடிவம் குறைந்து விட்டதனையும் காணமுடிகிறது. பாட்டுக்கு உணர்ச்சியும், உரைக்குக் கருத்தே

முதன்மையானதாக அமைவதனாலும் எந்திர உலகத்தில் உரைநடையினையே விரும்பும் நிலை பரவலாயிற்று.

தொல்காப்பியம் விளக்கம்

தமிழர்க்குக் கிடைத்த முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் உரைநடையின் வழக்கினையும் எடுத்துரைத்துள்ளது.

*பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்
பாவின்று எழுந்த கிளவியானும்
பொருள் மரபு இல்லாப் பொய்ம் மொழியானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகை மொழியானும்
உரை வகை நடையே நான்கு என மொழிப*

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா நான்கு உரைநடை வகை வழக்கில் இருந்ததினை எழுத்துரைக்கிறது.

உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்

முத்தமிழ்க் காப்பியம் என்றும் குடிமக்கள் காப்பியம் என்றும் போற்றப்பெறும் சிலப்பதிகாரம் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் எனப்பட்டது.

இறையனார் களவியல் உரை

முதலில் பாட்டாக மட்டுமே அமைந்த சங்க இலக்கியங்களும் பின் பாட்டும் உரையும் கலந்த சிலப்பதிகாரமும் தோன்றின. அதற்குப் பின் நக்கீரர் எழுதிய இறையனார் களவியல் உரையே உரைநடைக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கிறது.

மணிப்பிரவாள நடை

இன்று ஆங்கிலம் கலந்து பேசுவது பெருமை என நினைப்பது போன்று அன்றைய காலச் சூழலில் வடமொழியைத் தமிழுடன் கலந்து எழுதுவது வழக்கமாயிற்று. பத்தாம் நூற்றாண்டில் உரையாசிரியர்கள் தமிழ் நடையில் உரை எழுத பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் மணிப்பிரவாள நடை பரவத் தொடங்கியது. பல்லவர் ஆட்சியும் மணிப்பிரவாள நடைக்குத் துணை நின்றது. இவர்கள் உரை சிறப்பாக அமைந்தாலும் தமிழ் மொழியின் பெருமையினை மட்டுப்படுத்துவதாகவும் புரிந்துகொள்வதற்கு கடினமாக

இருந்ததனாலும் நாளடைவில் குன்றியது. பிறமொழிக் கலப்பினைக் கொள்ளை நோய் எனத் தமிழறிஞர்கள் குறிப்பிடுவது இங்கு எண்ணத்தக்கது.

ஐரோப்பியர் வளர்த்த உரைநடை

தங்கள் சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கில் இந்தியாவில் அடி எடுத்துவைத்த ஐரோப்பியர், மொழியால் தான் மக்களை ஈர்க்கமுடியும் என்பதை நன்கறிந்திருந்தனர். எனவே அந்தந்த நிலத்திற்குரிய தாய்மொழியைக் கற்றனர். தமிழ் மொழியுள் அமைந்த செய்யுள் நடையினைக் கண்டு வியந்த அவர்கள் எளிமையாகப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் உரைநடை நூல்களைப் படைத்தனர். சிறிய வாக்கியங்களை அமைத்து அனைவரும் உணரும் வகையில் மொழிநடையினை எளிமையாக்கினர்.

இராபர்ட்-டி-நொபிலி

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வந்த இத்தாலியர் இராபர்ட்-டி-நொபிலி. இவர் தனது பெயரைத் தத்துவபோதக சுவாமிகள் என மாற்றிக்கொண்டு பத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் நூல்களை எழுதினார். பேச்சுத்தமிழைப் பயன்பத்தியதனாலும் மக்கள் வழக்கிலிருந்த பழமொழிகளைக் கையாண்டதனாலும் இவருடைய நடை எளிமையாகக் கருதப்பட்டது. கிறித்துவ சமயக் கருத்துகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்வதற்கு உரைநடையே ஏற்ற வடிவம் என எண்ணி ஏசுநாதர் சரித்திரம், தத்துவக் கண்ணாடி, ஆத்தம நிர்ணயம் என்னும் நூல்களைப் படைத்தார்.

தமிழ் உரைநடையின் தந்தை

தமிழின் மீது தணியாத காதல் கொண்ட கான்ஸ்டன்டைன் நோபில் ஜோசப் பெஸ்கி தமது பெயரை வீரமாமுனிவர் என மாற்றிக் கொண்டார். முப்பது வயதில் இந்தியாவுக்கு வந்த இவர் முப்பத்தேழு ஆண்டுகள் இந்தியாவில் வாழ்ந்தார். தமிழைக் கற்றுத் தமிழருமையினை உணர்ந்த அவர் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் செய்தார். அகர வரிசையின் அமைந்த முதல் அகராதியான சதுரகராதியை உருவாக்கினார். மேலை நாட்டு முறைப்படி தமிழ் இலக்கணத்தை ஆய்ந்து தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் இலக்கண நூலைப் படைத்தார். இதுவே, குட்டித் தொல்காப்பியம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

தொன்னூல் விளக்கம் அவருடைய உயர்ந்த தமிழ் நடைக்கும் வேதியர் ஒழுக்கம் கற்றார் நடைக்கும் பரமார்த்த குரு கதை அவருடைய தனி நடைக்கும் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடுவர். பரமார்த்த குருகதை நகைச்சுவை செறிந்தது.

கால்டுவெல்

திராவிட மொழிகளுள் முதன்மையானது தமிழ்மொழி என்பதனை நிறுவியவர் கால்டுவெல். இவர் எழுதிய நூல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் ஆகும். இந்திய உரைநடை நூல்களில் முதலில் தோன்றியது கிறிஸ்துவபதேசம் என்னும் தமிழ் நூலே எனக் கால்டுவெல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐ.யு.போப்

இவர் திருக்குறளையும், திருவாசகத்தையும் மொழி பெயர்த்தார். நன்னூலுக்கு எளிய உரை எழுதி வெளியிட்டார். தமிழ் மாணவன் என்று தன் கல்லறையில் குறிக்கச் செய்தார்.

தமிழறிஞர்களின் உரைநடை

பரிதிமாற் கலைஞர்

பிறமொழி ஆதிக்கத்தாலும் ஆட்சி மாற்றத்தாலும் தமிழர்களின் மொழிப்புலமை நாளடைவில் குறைந்தது. இக்குறையினைக் களையத் தமிழறிஞர்கள் எளிய உரைநடையில் எழுதுவதை வழக்கமாகக் கொண்டனர்.

தமிழ் மொழி மீது கொண்ட காதலால் சூரிய நாராயண சாஸ்திரி என்னும் வடமொழிப் பெயரை பரிதிமாற்கலைஞர் எனத் தமிழ்ப்படுத்திக் கொண்டார். நாடகத் தமிழினை வளர்க்கும் வகையில் கலாவதி, ரூபாவதி, மானவிஜயம், மதிவாணன் போன்ற உரைநடை நாடகங்களை எழுதினார். முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகத் தமிழினைக் காக்கும் வகையில் நாடகக் கலையின் இலக்கணத்தை நாடகவியல் என்னும் நூலாகப் படைத்தார். ஆங்கிலத்திலும் வடமொழியிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்த போதிலும் தனித்தமிழ் நடையில் கவனம் செலுத்தியவர். தமிழ் மொழியின் பெருமையினை நிலைநிறுத்தும் வகையில் தமிழ்மொழி வரலாறு, தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் என்னும் நூல்களையும் படைத்தார். தாம் வாழ்ந்த முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் தமிழுக்கு அவர் கொடையளித்த இலக்கியங்கள் என்றும் போற்றத்தக்கன. அருஞ்சொற்கள் பல கலந்து பழைய இலக்கிய நடையாக இருந்த போதிலும் அவர் உணர்த்திய கருத்துகளில் புதுமை இருந்தது. நன்மை இருந்தது. ஆகையால் அவருடைய நூல்கள் பயன் உள்ளனவாக ஆயின எனத் தமிழறிஞர் மு.வ. குறிப்பிடுகிறார்.

வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை

கப்பலோட்டிய தமிழர் என அனைவராலும் கொண்டாடப்படும் வண்டாரம் உலகநாதன் பிள்ளை அவர்களின் குமாரரான சிதம்பரம் பிள்ளை (1872-1931) அவர்கள் நாட்டு விடுதலைக்கு மட்டுமின்றித் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் தொண்டாற்றியவர். இவர் படைத்த மனம் போல் வாழ்வு, அகமே புறம், வலிமைக்கு மார்க்கம் என்னும் நூல்கள் மெய்யுணர்வுக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இம் மூன்றும் ஜேம்ஸ் ஆலன் என்னும் ஆங்கிலேயர் எழுதிய நூல்களின் மொழியாக்க நூல்களாகும். மெய்யறிவு, மெய்யறம் என்னும் நீதி நூல்களையும் படைத்தார். கடவுள் உணர்வினை ஊட்டும். என்பாடல் திரட்டு என்னும் நூலில் தமது மனைவியின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் எடுத்துரைக்கும் வள்ளியம்மை சரித்திரம் என்னும் நூலும் பாடல் வடிவில் அமைந்தது. விடுதலை வேள்விக்கு வித்திட்ட தலைவர் என்பதோடு தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டாற்றிய நூலாசிரியர், கட்டுரையாசிரியர், இதழாசிரியர் எனப் பன்முகம் கொண்டு சிறந்தவர். வ.உ.சி. இன்னிலை என்ற நூலைப் பதிப்பித்தார். திருக்குறளுக்கு உரை எழுதினார்.

உ.வே.சாமிநாதய்யர்

தமிழ்த்தாத்தா என அனைவராலும் போற்றப்படும் உத்தமதானபுரம் வெங்கடப்பர் மகனான சாமிநாதய்யர் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. மெய் வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது தமிழ் இலக்கியங்களைத் தாங்கிய பனை ஓலைகளைத் திரட்டி தமிழ் இலக்கியங்களைப் பிழையற அச்சேற்றிய பெருமைக்குரியவர். இவருடைய தளரா முயற்சியாலேயே சங்க இலக்கியங்களும், காப்பியங்களும் தமிழர்க்குக் கிடைத்தன. சங்க நூல்களில் பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், குறுந்தொகையினைப் பதிப்பித்தார். காப்பியங்களில் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை மற்றும் உதயணகுமார காவியத்தைப் பதிப்பித்தார். மணிமேகலைகதைச் சுருக்கம், புத்த தருமம், உதயணன் கதைச் சுருக்கம் என்பன இவருடைய உரைநடை நூல்கள். மேலும், நான் கண்டதும் கேட்டதும், பழையதும் புதியதும், நல்லுரைக் கோவை, நினைவு மஞ்சரி என்பன இவருடைய கட்டுரைத் தொகுப்புகள். தமிழ் இலக்கியங்களைப் பதிப்பிக்க இவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை இவருடைய வாழ்க்கை வரலாறான என் சரிதம் என்னும் நூலின் வழி அறியலாம். மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை சரித்திரம், தியாகராச செட்டியார் சரித்திரம் என்னும் நூல்கள் இவருடைய குருபக்தியையும் நன்றியையும் வெளிப்படுத்தும் நூல்களாகும். இவருடைய படைப்புகள் அனைத்துமே உரைநடை இலக்கியங்களாகச் சிறப்பதனைக் காணலாம்.

தனித்தமிழ் நடையும் மறைமலை அடிகளும்

சுவாமி வேதாசலம் என்னும் வடமொழியில் அமைந்த தமது பெயரை தமிழ்ப்படுத்திக் கொண்டு தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த தமிழறிஞர் மறைமலையடிகள். தமிழில் பிறமொழி கலந்து பேசுவது தமிழுக்குரிய பெருமையினைக் களைந்து விடுவதனை எண்ணி வருந்தினார். எனவே, தனித்தமிழில் எழுதும் முறையைக் கொண்டு வந்தார். தனித்தமிழை எவ்வாறு பின்பற்ற வேண்டும் என வழிகாட்டியதோடு நின்றாவிடாமல் அவ்வாறு வாழ்ந்துகாட்டியவர். நடைக்கு வழி வகுத்திடும் என எண்ணித் தனித்தமிழில் எழுத வேண்டியதன் அவசியத்தினை உணர்த்தினார். சாகுந்தலம் நாடகத்தை மொழிபெயர்த்தார். அம்பிகாபதி, அமராவதி என்னும் நாடகத்தை இயற்றினார். குமுதவல்லி, கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் என்னும் நாவல்களை எழுதினார். மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் கால ஆராய்ச்சியும் என்னும் ஆய்வு நூலையும் எழுதினார். சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூல்களான முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி என்னும் நூல்கள் இவருடைய சங்க இலக்கியப் புலமையினை எடுத்துரைக்கின்றன. அவருடைய இலக்கிய நடை தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் அமைந்த தனித்தமிழ் நடையாகும். எனவே மறைமலையடிகள் தனித்தமிழ் இயக்கத் தந்தை எனப் போற்றப்பட்டார்.

வேதநாயகர்

தமிழ்நாட்டுக் கிறித்தவத் தமிழ்த் தொண்டர்களில் இவர் முதன்மையானவர். திருச்சிக்கு அருகில் பிறந்த இவர் மாயூரத்தில் முனிசீப் பணி செய்தவர். இவரே தமிழில் முதன் முதலில் நாவல் என்ற இலக்கிய வகையை எழுதினார். அந்த நாவல் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்பதாகும். இவர் கிறித்தவராயினும் சமயப் பொது நோக்கு உடையவர். மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு, ஆங்கில மொழி எதிர்ப்பு, பெண்கல்வி ஆதரிப்பு, தமிழிசை வளர்ப்பு ஆகியவற்றில் ஆர்வம் உடையவராய் இருந்தார்.

நீதிநூல், பெண்மதிமாலை, சுகுணசுந்தரி (நாவல்) தேவமாதா அந்தாதி, சத்திய வேதகீர்த்தனை போன்ற பல நூல்களை இயற்றினார். உரைநடை செய்யுள் இரண்டிலும் வேதநாயகர் பணி சிறப்புக்குரியது. சிறுகதைமஞ்சரி என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பும் இவருடைய தமிழ்க்கொடைகளில் இடம்பெறுவது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை ஆங்கிலத்தில் எழுதி தமிழர் பெருமையினை உலகறிய வழிகோலிய பெருமைக்குரியவர்.

திரு.வி.க.வின் தமிழ்த்தொண்டு

திரு.வி.க. என அனைவராலும் அழைக்கப்பெறுபவர் திருவாரூர் விருத்தாசலனாரின் மகனாரான கல்யாணசுந்தரனார். இவர் தமிழ் மொழியிடம் தணியாத காதல் கொண்டிருந்தார். வலிமையான கருத்துக்களையும் எளிய தமிழில் முன்மொழியும் திறம் படைத்தவர். எனவே இவரைத் தமிழ் உரைநடையின் முதல்வர் எனக் குறிப்பிடுவர். பேச்சாற்றலும் எழுத்தாற்றலும் கைவரப்பெற்ற இவரின் நடை படிப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் ஒன்று போலவே அமையும். மேடையில் பேசிய பேச்சே தமிழ்த்தென்றல் என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ளதைக் கற்பின், இக்கூற்றின் மெய்ம்மையினை உணரலாம். நெஞ்சை வருடும் எளிமை தமிழ் நடையே தமிழ்த் தென்றல் என்னும் அடைமொழியினைப் பெற்றுத்தந்தது. இவருடைய மேடைப்பேச்சைக் கேட்ட மகாகவி பாரதியார் எழுந்து நின்று ஆராவாரத்துடன் ஐயா இது பேச்சு எனக் கூறி மகிழ்ந்துள்ளதும் இங்கு எண்ணத்தக்கது. பெரிய புராணத்திற்குக் குறிப்புரையும், திருக்குறள் முதல் பத்து அதிகாரங்களுக்கு விளக்க உரையும் எழுதியுள்ளார். திரு.வி.க. வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் என்பது இவரது தன் வரலாறு.

தமிழாசிரியர் இதழாசிரியர், தொழிலாளர் தலைவர் பேச்சாளர் எனப் பன்முகம் கொண்ட தமிழறிஞர் திரு.வி.க. தமிழரின் பெருமையினையும், தமிழ் மொழியின் பெருமையினையும் தம் நூல்களில் வெளிப்படுத்தினார். தமிழர் பண்பாட்டை எளிய நடையில் ஊட்டினார். சான்றாக இவருடைய மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும், முருகன் அல்லது அழகு, பெண்ணின் பெருமை, முருகன் அருள் வேட்டல், வினாள் வேட்டல், கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்டல், புதுமை வேட்டல், பொதுமை வேட்டல் என்னும் நூல்கள் அமைந்துள்ளன. தன்னைப் போலவே தன் எழுத்தினையும் எளிமையாகவும் தூய்மையாகவும் அமைத்துக் கொண்ட பெருமைக்குரியவர் திரு.வி.க. என்பதற்கு அவருடைய படைப்புகளே சான்றாகின்றன.

மு.வரதராசனாரும் உரைநடை வளர்சியும்

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து தமிழ் இலக்கியத்தில் முதலில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர் இவர். திரு.வி.க.வின் சீடரும் காந்தியச் சிந்தனைகளை உடையவருமான மு.வ, உரைநடை இலக்கியங்களுக்கு ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. இருபதாம் நூற்றாண்டு இளைஞர்களை நல்வழிப்படுத்துவதில் இலக்கியங்களைப் படைத்து நல்வழி காட்டியவர். மொழி நூல், மொழி வரலாறு, இலக்கிய மரபு, இலக்கியத்திறன், இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்னும் நூல்கள் மொழி அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான அடிப்படை நூல்களாக அமைவன. திருக்குறளுக்கு எளியதொரு தெளிவுரை வழங்கியதோடு தம்முடைய படைப்புகள்

அனைத்திலும் அறத்தை வலியுறுத்துவதனையே தம் கொள்கையாகக் கொண்டு எழுதியவர்.

தம்பிக்கு, தங்கைக்கு என்னும் கடித இலக்கியங்களையும் காந்தியடிகள், பெர்னாட்சா, தாகூர், இளங்கோவடிகள் என்னும் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். 90-க்கும் மேற்பட்ட இலக்கியங்களைப் படைத்த மு.வ. அவர்களின் நாவல்களும் கட்டுரைகளும் சமுதாய மாற்றத்தினைக் கொண்டு வந்தன. அகல் விளக்கு என்னும் புதினமும் தமிழ் இலக்கிய வரலாறும் சாகித்திய அகாதெமி பரிசினைப் பெற்றன.

அவர் தமக்கு வழிகாட்டிய பெரியோர்களின் பெருமையினை ரசனை என்னும் இதழில் எழுதிய கட்டுரைகள் குருமுகம் என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ளன. அவருடைய மாணாக்கருள் ஒருவரான மா.ரா.போ.குருசாமி அவர்களின் கருத்தின் படி முருங்கை மரம் என்னும் நாவலின் பெயரை செந்தாமரை என மாற்றி அமைத்தார். இதன்வழி அவர் தம் குருமார்களிடம் கொண்ட மதிப்பினையும் மாணாக்கரிடம் கொண்ட அன்பினையும் அறியலாம்.

பிரபஞ்சன் (ஏப்ரல் 27, 1945 - திசம்பர் 21, 2018) ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் மற்றும் விமர்சகர். இவர் 1995ஆம் ஆண்டு, தமிழுக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றவர். பிரபஞ்சன் பிறந்த ஊர் புதுச்சேரி. இவரது இயற்பெயர் சாரங்கபாணி வைத்தியலிங்கம். புதுச்சேரியில் பள்ளிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு கரந்தை கல்லூரியில் புலவர் பட்டம் பெற்றார். தஞ்சாவூரில் ஆசிரியராகத் தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். குமுதம், ஆனந்த விகடன் மற்றும் குங்குமம் ஆகிய வார இதழ்களில் பணிபுரிந்தார். 1961ல், இவரது முதல் சிறுகதை 'என்ன உலகமடா' பரணி என்ற இதழில் வெளியானது. இவர் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இதுவரை 46 புத்தகங்களுக்கும் கூடுதலாக எழுதியுள்ளார். 1935 முதல் 1938 வரை திருப்பத்தூர் பள்ளியில் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1939ல் பி.ஓ.எல். தேர்ச்சி பெற்றார். சோவியத் நாடு, பாரிஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர், இலங்கை, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜப்பான், ஜெர்மனி, இத்தாலி, கிரேக்கம், எகிப்து, அமெரிக்கா முதலான பல நாடுகளின் கல்வித்துறை ஆய்வு மாநாடுகளில் பங்கு பெற்றார்.

1995ல் இவரது வரலாற்றுப் புதினம் வானம் வசப்படும் தமிழுக்கான சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றது. இப்புதினம் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் காலத்தைக்

களமாகக் கொண்டுள்ளது. இவரது படைப்புகள் இந்தி, தெலுங்கு, கன்னடம், ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் மற்றும் சுவீடிய மொழிகளில் மொழிப்பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவரது நாடகமான முட்டை தில்லி பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலுள்ளது. இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பான நேற்று மனிதர்கள் பல கல்லூரிகளில் பாடப்புத்தகமாக உள்ளது.

நாவல்கள், சிறுகதைகள், சிறுவர் இலக்கியம், நாடகங்கள், இலக்கணம், கட்டுரைகள், தமிழ் இலக்கிய நூல்கள், பயணக் கட்டுரை, முன்னுரைகள், மொழிப்பெயர்ப்பு, மேற்கோள்கள் என 91 நூல்களை தமிழுக்குத் தந்துள்ளார். இவரது திருக்குறள் தெளிவுரையை சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பதிப்புகள் வெளியிட்டுள்ளது.

புதினங்கள்: வானம் வசப்படும், மகாநதி, மானுடம் வெல்லும், சந்தியா, காகித மனிதர்கள், கண்ணீரால் காப்போம், பெண்மை வெல்க, பதவி, ஏரோடு தமிழர் உயிரோ, அப்பாவின் வேஷ்டி, முதல் மழை துளி. **குறு நாவல்கள்:** ஆண்களும் பெண்களும். **சிறுகதைத் தொகுப்புகள்:** நேற்று மனிதர்கள், விட்டு விடுதலையாகி, இருட்டு வாசல், ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள். **சிறுகதைகள்:** பிரபஞ்சன் - சிறுகதைகள் **நாடகங்கள்:** முட்டை, அகல்யா. **கட்டுரைகள்:** மயிலிறகு குட்டி போட்டது. அப்பாவின் வேஷ்டி ஆகியவை இவருடைய படைப்புகள் ஆகும்.

தமிழ்ஒளி (இயற்பெயர்: விஜயரங்கம், 21 செப்டம்பர் 1924 – 24 மார்ச்சு 1965) புதுவையில் பிறந்த தமிழ் கவிஞர் ஆவார். தென்னாற்காடு மாவட்டம் குறிஞ்சிப்பாடியை அடுத்த ஆடூர் என்னும் சிற்றூரில் சின்னையா செங்கேணி அம்மாள் என்னும் இணையருக்குப் பிறந்தார். விசயரங்கம் என்பது தமிழ் ஒளியின் இயற்பெயர் ஆகும். பட்டுராசு என்றும் செல்லமாக அவரை அழைத்தனர். தமது தொடக்கக் கல்வியைப் புதுவை முத்தியாலுப்பேட்டை நடுநிலைப் பள்ளியில் கற்றார். உயர்கல்வியைக் கலவைக் கல்லூரியில் படித்தார். மாணவராயிருந்தபோதே பாரதியார், பாரதிதாசன் கவிதைகளில் மனம் பறிகொடுத்தார். பாரதியாரின் வழித் தோன்றலாகவும் பாரதிதாசனின் மாணவராகவும் விளங்கி கவிதைகளைப் படைத்தவர். கவிதைகள் மட்டுமல்லாது கதைகள், கட்டுரைகள், இலக்கியத் திறனாய்வுகள் மேடை நாடகங்கள் குழந்தைப் பாடல்கள் எனப் பல இயற்றியவர். திராவிட கழகத் தொண்டராக இருந்து பிற்காலத்தில் பொதுவுடைமைத் தோழராக வளர்ந்தவர். 'தலித்து' என்று வழங்கப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் இழி

நிலை கண்டு, அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளையும் சமூகத்தில் நிலவும் சாதிய வேறுபாடுகளையும் சாடி கவிதைகள் எழுதினார்.

தமிழ் ஒளியின் கவிதைகள் தனித் தன்மை வாய்ந்தவை தொடக்கக் காலத்தில் திராவிடர் கழகத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தபோதிலும் பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளை உயிர் மூச்சாகக் கொண்டிருந்தார். உலகத் தொழிலாளர்களின் உரிமை நாளான மே தினத்தை வரவேற்றுப் பாடினார். 1949ஆம் ஆண்டில் 'புதுவைத் தொழிலாளிக்கு கோவைத் தொழிலாளியின் கடிதம்' என்னும் கவிதை எழுதினார். மக்கள் வாழ்வு உயர இலக்கியங்கள் பயன்பட வேண்டும் என்பதுதான் அவர் கொள்கை. 'ஒரு கவிஞன் வாழ்ந்ததற்கு அடையாளமே அவனுடைய படைப்புகள்தாம்' என்று எழுதினார். நிலை பெற்ற சிலை, வீராயி, மே தின ரோஜா ஆகிய மூன்று காவியங்களும் தலித்து மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள், தலித்து மக்களின் விடுதலை அவர்களின் முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை விவரிக்கின்றன. வீராயி என்னும் காவியத்தில் கதைத் தலைவி வீராயி ஒரு தலித்துப் பெண்ணாகக் காட்டப் படுகிறாள். 5 சிறுகதைத் தொகுதிகள் அவர் எழுதினார்.

தமிழ் ஒளியின் சிறுகதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் பெரும்பாலோர், தலித்துகள், தொழிலாளர்கள், போராளிகள் என அடித்தட்டு மக்களாகவே இருந்தார்கள். இடதுசாரி இயக்கப் படைப்பாக்கங்களில் சாதியச் சிக்கல்களை நேரடியாக பேசப்படாமல் இருந்த காலத்தில் தமிழ் ஒளி சாதியத்தையும் தலித்துகளின் விடுதலையையும் பாடினார். தமிழ் நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலும் உறுப்பினராக இருந்தார். தாமரை என்னும் இலக்கிய இதழில் வனமலர் என்னும் தலைப்பில் சிறு உருவகக் கவிதைகளை எழுதினார். ஐம்பதுகளின் இறுதியில் தமிழ் ஒளி திரைப்படத்துறையில் கால் வைத்தார். உலகம் என்னும் திரைப்படத்தில் ஒரு பாடலும், அலாவுதீனும் அற்புத விளக்கும் என்னும் படத்தில் ஒரு பாடலும் எழுதினார். எவரெசுட்டு மலை உச்சியில் தேசியக் கொடி ஏற்றி சாதனைப் படைத்த தேன்சிங்கைப் பாராட்டிக் கவிதை எழுதினார். நெய்வேலியில் பழுப்பு நிலக்கரிச் சுரங்கம் தொடங்கி மின் உற்பத்தி நிலையம் அமைத்தபோதும் கவிதை படைத்தார். சோவியத்து யூனியன் புட்னிக் என்னும் விண் கலத்தை ஏவியபோது வரவேற்றும் அணுக்குண்டு அச்சுறுத்தலை எதிர்த்தும் கவிதைகள் வரைந்து வரலாறு படைத்தார். குழந்தைகளுக்கான பாடல்களையும் எழுதியுள்ளார். சக்தி நாடக சபாவுக்காக சிற்பியின் காதல் என்னும் நாடகம் எழுதினார். அக்கதை வணங்காமுடி என்னும் பெயரில் திரைப்படமாக உருவாகிறது. கவிஞனின் காதல் - 1947,

நிலை பெற்ற சிலை - 1947, வீராயி - 1947, மே தின ரோசா, விதியோ வீணையோ - 1961, கண்ணப்பன் கனிகள் - 1961, புத்தர் பிறந்தார் (முற்றுப் பெறாத காவியம்), கோசலக் குமாரி - 1966, மாதவி காவியம் -1995, சிலப்பதிகாரம் காவியமா நாடகமா, திருக்குறளும் கடவுளும், தமிழர் சமுதாயம் உள்ளிட்டவை இவருடைய குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகளாகும்.

ம.லெ.தங்கப்பா

(8 மார்ச்சு, 1934 - 31 மே, 2018) என்பவர் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளராவார். இவர் ஒரு பன்மொழி அறிஞர். ம.லெ.தங்கப்பா திருநெல்வேலி மாவட்டம், குறும்பலாப்பேரியில் புலவர் ஆ.மதனபாண்டியன், ம.இரத்தினமணி இணையருக்குப் பிறந்தார். பாளையங்கோட்டை தூய யோவான் கல்லூரியில் பொருளியல் பட்டம் பெற்றார். கல்லூரி நாட்களில், தாகூர், பாரதிதாசனின் படைப்புகளால் இவர் மிகவும் கவரப்பட்டார். தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டிலும் எழுதும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். தமிழில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்ற பிறகு, புதுவையிலேயே குடியேறி, அங்கு பல்வேறு கல்லூரிகளில் 25 ஆண்டுகள் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். இவர் கவிதை, கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு போன்றவற்றை எழுதும் பன்முக ஆற்றல் கொண்டவர். இவர் இரு முறை சாகித்திய அகாடமி விருதைப் பெற்றுள்ளார். இவர் படைப்புகளில் தமிழ் நலத்துக்கு உழைத்தல், சுற்றுச்சூழல் மற்றும் வாழ்வு நலம் பற்றிய விழிப்புணர்வைப் பெருக்குதல், மாந்தரிடையே நல்லுறவு பேணுதல் போன்ற சிந்தனைகள் மிகுந்து இருக்கும்.

பாடல்கள்: பாடுகிறேன். தேடுகிறேன், ஆந்தைப்பாட்டு, அடிச்சுவடுகள், வேப்பங் கனிகள், கள்ளும் மொந்தையும், இயற்கையாற்றுப்படை, மயக்குறு மக்கள், அகமும் புறமும், பின்னிருந்து ஒரு குரல், பனிப்பாறை நுனிகள், புயற்காற்று, பாட்டெனும் வாள் எடுப்பாய், உரிமைக்குரல். **குழந்தைப்பாடல்கள்:** எங்கள் வீட்டுச் சேய்கள், மழலைப் பூக்கள், இயற்கை விருந்து, சோலைக் கொல்லைப் பொம்மை. **கட்டுரை நூல்கள்:** பாரதிதாசன் ஓர் உலகப் பாவலர், நுண்மையை நோக்கி, ஏது வாழ்க்கை?, திருக்குறளும் வாழ்வியலும், வாழ்க்கை அறிவியல், பாட்டு வாழ்கை, மொழி மானம், கொடுத்தலே வாழ்க்கை. **தமிழாக்கம்:** தலை நாட்டு மலர்கள், மண்ணின் கனிகள் (அன்பின் கனிகள்), கனவுகள். **தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்ப்பு:** Love Stands Alone (பெங்குயின் வெளியீடு) சங்க கவிதை மொழிபெயர்ப்பு, Red Lillies Frightened Birdள (முத்தொள்ளாயிரம் கவிதைகள் மொழிபெயர்ப்பு ஆகியவற்றுள் சங்கக் கவிதைகள், முத்தொள்ளாயிரம் திருவருட்டபா ஆகியவற்றைத் தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்தில்

மொழிபெயர்த்துள்ளமை குறிப்பிட தக்கனவாகும். இவர் கவிதைகள், குழந்தைப் பாடல்கள், கட்டுரைகள், மொழி பெயர்ப்புகள் என பலவற்றைப் படைத்தளித்துள்ளார்.

இவர்கள் மட்டுமின்றி எண்ணற்றோர் தமிழ் உரைடை இலக்கியத்திற்குச் சிறப்பு சேர்த்துள்ளனர். அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் பின்னத்துர் நாராயணசாமி ஐயர், தாண்டவராய முதலியார், சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, சுப்பிரமணிய சிவா, ந.சி.கந்தையா பிள்ளை, ஓளவை துரைசாமி பிள்ளை, மயிலை சீனி, வேங்கடசாமி, மகாகவி பாரதியார், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன், தேவநேயப் பாவாணர், மா.இராசமாணிக்கனார், நீலாம்பிகை அம்மையார். இராஜேஸ்வரி அம்மையார், கா.சு.பிள்ளை, மு.இராகவையங்கார், இரா.இராகவையங்கார். விபுலானந்த அடிகள், அப்பாதுரை, கைலாசபதி, அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, ம.பொ.சிவஞானம், கி.வா.ஐகந்நாதன், சுப்பு ரெட்டியார், கல்கி, புதுமைப்பித்தன், வ.ரா.டி.கே.சி.சொக்கப்ப நாவலர், விசாகப் பெருமானையர், நாமக்கல் கவிஞர், கண்ணதாசன், கி.ஆ.பெ.விசுவநாதன், வ.சு.ப.மாணிக்கம், அ.ச.ஞானசம்பந்தன், வெள்ளை வாரணார், ஏ.கே.செட்டியார், மணியன், எம்.எம்.இஸ்மாயில், எம்.எஸ்.உதயமூர்த்தி, க.ப.அறவாணன் எனப் பட்டியல் நீள்கிறது. எண்ணற்ற அறிஞர்கள் இன்றும் உரைநடைத் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றி வருவதனைக் காணமுடிகிறது.